

BÀ TÙNG LONG

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

ĐÌNH MỆNH

Bà Tùng Long

www.dtv-ebook.com

Chương 1

THÚY VÀ SƠN DỌN VỀ CÁI XÓM LAO ĐỘNG này đã được hai tuần rồi. Lúc đầu người ta không biết đó là chị em mà tưởng họ là một cặp vợ chồng trẻ, vì Thúy đang có thai chừng năm tháng và Sơn tuy nét mặt còn non nhưng cao lớn. Dần dần người ta mới biết Sơn là em trai của Thúy. Lúc ấy người ta mới thắc mắc: Chồng Thúy ở đâu?

Thúy nói chồng Thúy đã đền nợ nước. Ở cái thời buổi loạn lý kéo dài cả trên một phần tư thế kỷ này, hàng vạn phụ nữ lâm vào cảnh goá bụa như Thúy. Nên khi nghe Thúy nói như vậy, không còn ai nghi ngờ gì nữa hết. Người ta thường lui tới giúp đỡ Thúy. Và khi thấy Thúy lãnh may quần áo thì người ta đem hàng vải đến để Thúy may kiếm tiền.

Sơn học lớp đệ nhị nhưng chỉ học một buổi, còn một buổi đi bán báo. Với nghề bán báo ấy, nếu Sơn có được một chiếc xe đạp, chớ đừng nói là xe gắn máy, thì Sơn cũng kiếm được khá tiền để phụ giúp chị.

Thúy khuyên Sơn đừng đi bán báo vì năm ấy là năm thi tú tài phần nhất. Sơn phải đậu nếu muốn tiếp tục học chớ không thì phải trình diện nhập ngũ, nhưng Sơn nói phải làm kiếm tiền giúp chị vì chị còn phải tốn kém nhiều cho việc sinh đẻ.

Mỗi khi nghe em nói vậy, Thúy chỉ biết thở dài. Nhiều người bàn nhau Thúy và Sơn chắc xuất thân trong một gia đình khá giả, vì cả hai mặt mày đẹp đẽ, sáng sủa, Sơn lại có vẻ thông minh nữa.

Có người hỏi Thúy:

- Trước kia cô ở đâu?

Thúy nói:

- Cháu quê ở Cần Thơ.

- Thảo nào cô đẹp mà cậu Sơn cũng mặt mày sáng sủa. Người ta bảo con gái Cần Thơ đẹp lắm phải không?

Thúy cười:

- Cũng tùy. Nơi nào lại không có người đẹp, thưa dì.

Một người khác nói với Thúy:

- Nhìn tướng cô, tôi biết cô không phải là người cực. Chắc cô gặp gia biến...

- Bác đoán phải. Gia đình cháu đang vui vẻ, cha mẹ vợ chồng sum họp thì một quả đại bác rơi trúng làm nhà sụp đổ, cha cháu bỏ mình, mẹ cháu bị thương. Cháu và em cháu phải đưa mẹ lên Sài Gòn chữa trị nhưng rồi mẹ cháu cũng không sống được. Cháu phải bỏ học để đi làm thư ký nuôi em cháu học hành. Rồi cháu có chồng, chồng cháu là người tốt, hứa giúp em cháu học đến nơi đến chốn, thì chàng lại bỏ mình vì nước...

- Sao cô gặp lắm chuyện đau khổ như vậy! Thật là tội nghiệp. Nhưng cô đừng buồn. Tôi thấy tướng cô, tôi đoán biết cô không còn cực khổ lâu nữa. Rồi đây cô sẽ sung sướng.

- Cảm ơn bác chúc lành cho cháu. Chớ sự thật cháu lo lắm bác ạ. Hai chị em đùm bọc nương tựa nhau để sống, may ra còn đủ. Chớ có con rồi thì tiền đâu mà mua sữa cho con, tiền đâu sanh đẻ...

- Trời sanh voi sanh cỏ, hơi đâu cô lo. Lại nữa, cô hãy yên lòng. Cô bác láng giềng ở đây không bỏ cô đâu. Mình nghèo với nhau, chớ còn

những người giàu có, mỗi người một biệt thự riêng biệt, hay sống trong những cư xá sang trọng, họ đâu hiểu thế nào là thiếu thốn, họ có thương xót ai thì cũng chỉ là thương xót bằng miệng. Hôm nào cô bạn may vá, không đi chợ được thì cô cứ gửi tiền tôi mua thức ăn cho. Hay cô cần việc gì thì cứ qua gọi chúng tôi, dù là nửa đêm gà gáy... Hạng người bình dân chúng tôi ăn nói thì thô tục nhưng thành thật, chớ không giả dối. Biết đoàn kết, chớ không phải như hạng người tri thức chỉ đoàn kết ngoài miệng thôi.

Và họ đã giúp đỡ Thúy và Sơn thật sự. Nhà nào cũng lấy báo của Sơn, nhà nào cần may vá gì cũng đem đến cho Thúy, vì vậy Thúy cũng thấy được an ủi phần nào.

Nhưng thật ra không ai hiểu lai lịch của Thúy cả và cũng không biết nàng là ai.

Đêm đêm khi mọi người đã an giấc thì trong ngôi nhà nhỏ hẹp của Thúy, ánh đèn còn lọt qua khe vách ván và tiếng học bài hay tiếng máy may vẫn còn vang ra bên ngoài. Bác Năm tài xế taxi về khuya thấy thế, lên tiếng hỏi:

- Cô Thúy giờ này còn thức may sao? Còn cậu Sơn học gì mà học dừ vậy? Khuya rồi, nên đi nghỉ để ngày mai có sức tiếp tục làm nữa.

Lúc ấy Sơn mở cửa, bước ra hỏi thăm bác Năm:

- Hôm nay bá chạy xe khá không bác?

- Cũng đỡ cháu à.

Gia đình bác Năm gồm hai vợ chồng bác và ba người con đã lớn. Hai trai đi lính và cô con gái út đi học đánh máy. Cô này tên Tuyết, tỏ ra có cảm tình với Sơn nhưng Sơn không dám để ý đến Tuyết vì cảnh nghèo nàn đau khổ của mình.

Có lần Tuyết hỏi Sơn khi Sơn đưa báo cho Tuyết:

- Anh Sơn, có phải năm nay anh thi tú tài không? Vậy mà anh đi bán báo thì lấy thì giờ đâu mà học?

Sơn bẽn lễn, ú ớ:

- Thức đêm học vậy.

Tuyết thở dài:

- Phải chi tôi làm thế được cho anh.

Sơn vội vã bỏ vào nhà không dám nhìn Tuyết.

Bác Năm gái thường qua nhà Thúy ngồi xem Thúy may đồ. Bác hỏi thăm hết chuyện này đến chuyện khác.

- Cô sắm cái máy may này từ hồi nào?

- Dạ từ khi cháu làm thư ký. Ban ngày cháu làm ở hãng, ban đêm cháu may thêm. Lúc ấy Sơn chỉ có việc lo học, không đi bán báo.

- Cô học may từ bao giờ?

- Từ khi còn đi học chữ.

- Cô học đến đâu?

- Dạ đến lớp đệ nhị thì cha cháu mất...

- Gia đình bên chồng không còn ai cả sao?

- Dạ không có ai cả...

Đôi khi Tuyết cũng qua ngồi chơi để nghe mẹ chuyện trò với Thúy.
Thúy nói:

- Cô Tuyết trông hiền lành, ngoan ngoãn quá.

Bác Năm gái nói:

- Coi vậy chứ nó cứng đầu lắm, hễ muốn cái gì thì phải biết! Nó học đến lớp đệ tam thì không chịu học nữa, đòi đi học sinh ngữ và học đánh máy để đi làm. Nó bảo đi làm Sở Mỹ nhiều tiền, có thể giúp đỡ gia đình. Nó thấy cha nó già mà vất vả nó không muốn.

Thúy thở dài:

- Đi làm sở Mỹ nhiều tiền thật, nhưng cũng có nhiều sự phiền phức, gặp nhiều cạm bẫy.

Bác Năm tán thành ý kiến của Thúy:

- Tôi phản đối chuyện đi làm sở Mỹ, nhưng nhà tôi nói con nhà tử tế, giàu có, họ cũng đi làm sở Mỹ thì sao. Thời buổi này mà quân tử Tàu thì có nước chết đói. Lại nữa, theo nhà tôi thì hư hay nên còn tại mình, không phải ai đi làm sở Mỹ đều lấy Mỹ. Thế các cô nữ sinh viên, các cô ấy có đi làm sở Mỹ đâu mà thỉnh thoảng cũng có một vài cô lấy chồng Mỹ thì sao?

Thúy cũng vâng dạ lấy lệ rồi hỏi:

- Năm nay cô Tuyết bao nhiêu tuổi rồi bác?

- Mười bảy tuổi. Nó định sang năm đúng mười tám tuổi thì đi làm. Nó có việc làm thì tôi cũng đỡ.

Bác Năm gái nói xong thở dài:

- Con gái thì nhờ cậy bao lắm ngày. Đi làm vài năm là có chồng. Rồi chồng nó nhờ chớ có ai nhờ đâu... Cô thấy nó thế nào, có dễ nhìn không? Mười bảy tuổi mà chưa biết chững diện gì cả.

- Cô Tuyết vừa đẹp, vừa có duyên, giống bác lắm.

Bác Năm gái ra về vừa ý:

- Nhiều người cũng nói vậy.

Thúy thân nhất với gia đình bác Năm và với ai Thúy cũng vui vẻ, lễ phép, nhưng khi một mình một bóng thì Thúy thường thở vắn than dài và nghĩ vợ vắn, có khi khóc âm thầm. Trong căn nhà nhỏ và chật hẹp ấy, người ngoài mới bước vào thấy ngay bức chân dung bà Phán Sứ, mẹ của Thúy và Sơn, để trên cái bàn thờ giữa nhà. Gần cửa vào là cái máy may, nơi Thúy thường ngồi may. Bàn học của Sơn ở góc trái gần cái đi-văng nhỏ, nơi nghỉ ngơi của Sơn. Thúy ở phòng trong, vừa dùng làm phòng ngủ cho Thúy, vừa làm chỗ nấu bếp. Trên một sợi dây kẽm giăng sát vào tấm ván, Thúy treo những xấp hàng vải mà người ta đặt may quần áo.

Cứ đến mười giờ tối là Sơn về nhà, hai chị em xúm lại tính lại tính tiền bán báo. Hôm nào bán chạy thì Sơn vui vẻ:

- Phải bỏ vào cái ống thêm một tờ năm chục nữa!

Có khi Sơn còn đem bánh hay trái cây về cho chị:

- Chị dùng thêm để lấy sức... Chị thức khuya may chắc mệt lắm. Bao giờ thì chị sinh hả chị Thúy?

- Còn bốn năm tháng gì lận.

- Phải chi còn mẹ thì mẹ sẽ lo cho chị... Em là con trai...

Thúy cảm động:

- Thì mình nhờ bác Năm gái, chớ biết sao?

- Nhưng có mẹ vẫn hơn.

Thúy ứa nước mắt và nghĩ:

- Nếu mẹ ta còn sống thì ta làm gì lâm phải cảnh này. Thật là đau khổ.

Thấy chị buồn, Sơn vội vàng nói sang chuyện khác:

- Chị đã may sắm gì cho cháu bé chưa? Em van vái sao chị sanh con trai... Em thích có một cháu trai lắm. Còn chị?

- Chị chắc sanh một lần này là thôi, vì vậy chị cũng muốn có một đứa con trai, mặc dù chuyện thai nghén này là chuyện bất đắc dĩ, giọt máu này là của kẻ đã gây đau khổ cho đời chị...

- Chị không nên nghĩ vậy. Hãy gạt bỏ tất cả chuyện bực mình, chỉ nên nghĩ nó là con của chị, từ làn da, sớ thịt, cho đến sợi tóc, cái móng tay cũng là của chị. Chị tạo hình hài đứa bé, nó lớn lên nhờ máu huyết của chị... Chị đừng thèm nghĩ gì nữa cả.

- Chị cũng nghĩ như em. Chị sẽ yêu thương nó, nuôi dạy nó... Và chắc chị không dám nghĩ đến tương lai.

- Chúng ta đang ở hiện tại, làm sao dám nói đến chuyện tương lai... Chị có quyền yêu thương và xây dựng lại khi nào chị gặp được người tử tế, biết kính mến chị.

- Cuộc đời của chị như thế này, ai kính mến chị được chứ? Chị sẽ sống để nuôi con và sống với em. Khi nào em lấy vợ, có con, chị nuôi con cho các em.

Sơn cảm động:

- Lúc nào chị cũng nghĩ cho em.

Tuy có thai đã năm tháng, nhưng Thúy còn gọn gàng lắm, Thúy làm việc suốt ngày và không bao giờ đi đâu cả.

Một hôm vừa đi học về, Sơn vui vẻ khoe mình đứng thứ ba trong lớp sáu chục học sinh. Thúy mừng rỡ:

- Nếu em đừng đi bán báo, chắc em đứng nhất!

- Nhờ đi bán báo nên em mới học được.

- Em nói gì lạ vậy? Chị không hiểu.

- Đâu có gì mà không hiểu. Nếu em không bán báo thì lúc nào đầu óc em cũng lo nghĩ về chuyện túng thiếu, học sao được. Chẳng này khi bán xong báo với số tiền đã kiếm được, em không lo gì nữa cả. Em có tiền mua cho chị một khúc bánh mì thịt, vài trái cam hay bỏ vào cái ống vài chục để cho chị có tiền sinh đẻ là em yên lòng, em học bài mau thuộc, làm toán đúng đáp số, hay viết luận thật hay...

Thúy cầm tay em:

- Tội nghiệp em quá! Khi mẹ còn sống mẹ nói em có đôi bàn tay đẹp lắm, chắc em sẽ làm bác sĩ...

Sơn cười:

- Có đôi bàn tay đẹp thì làm hoạ sĩ chứ, sao lại làm bác sĩ?

- Em thích làm hoạ sĩ sao?

- Không, em thích làm kỹ sư.

- Chị cũng thích em làm nghề ấy. Nước chúng ta đang trên đà phát triển, cần thật nhiều kỹ sư để kiến thiết quốc gia, mở mang kỹ nghệ, khuếch trương kinh tế. Em đi bán báo mà vẫn học giỏi thì chị cũng đỡ ân hận.

- Không việc gì chị phải ân hận cả. Chị nên làm việc vừa phải thôi, phải dưỡng sức chị ạ. Em thấy chị hơi gầy và xanh đó, chị có cần đi bác sĩ khám thai không?

- Không có gì trục trặc thì thôi. Người nào có thai mà chả xanh xao. Em không thấy chị Ba bán cháo lòng ấy sao? Chị còn gầy ốm và xanh xao hơn nhiều...

- Chị Ba khác, chị khác, chị không thể so sánh với chị Ba bán cháo lòng được. Người ta quen cực khổ, chớ còn chị? Và dù sao chị ấy cũng có chồng con để lo cho. Chị em mình thì tứ cố vô thân.

- Được như vậy đã quý lắm rồi...

- Mình mang ơn chị Ngọc cũng nhiều phải không chị? Không biết dạo này chị Ngọc sống ra sao, có hạnh phúc không?

Nghe em nhắc đến Ngọc, Thúy thở dài:

- Cũng tại chị mà chị Ngọc nghỉ làm và đi lấy chồng, một người chồng mà chị ấy không yêu. Chị Ngọc thật là người tốt. Hôm nào rảnh, em đến thăm chị Ngọc giùm chị. Chị không muốn đi đâu hết và cũng không muốn gặp người quen...

Thúy nói đến đây bỗng nhớ lại cái lúc làm thư ký cho bà Trang. Lúc ấy đồng lương của Thúy chỉ có năm nghìn nhưng Thúy không thấy thiếu thốn nhờ Thúy không biết chưng diện. Sơn học lớp nhỏ, ít tốn kém sách vở. Rồi bà Trang sang cửa tiệm cho bà Nga để theo chồng đi ngoại quốc làm ăn. Bà Nga trả cho Thúy thêm hai nghìn, nhưng làm với bà Nga, Thúy

không thích vì bà này khó tánh, bóc lột nhân công, rình mò nhân viên khiến Thúy lấy làm khó chịu.

Vì vậy làm với bà Nga hai tháng, Thúy xin thôi việc và nhờ quen với Ngọc, cháu của bà bạn của mẹ Thúy, Ngọc đã giới thiệu cho Thúy tới làm với ông Châm, giám đốc hãng xuất nhập cảng Minh Quang. Ngọc không biết gì nhiều về ông Châm vì Ngọc cũng mới đến đây làm được năm tháng, Ngọc chỉ biết hãng Minh Quang trả rất khá, lơơn của Ngọc tới mười hai nghìn. Nếu Thúy vào thế chỗ của Loan vừa đi lấy chồng thì lơơng của Thúy cũng lên đến mười nghìn.

Khi Ngọc đưa Thúy vào giới thiệu với ông Châm thì ông này chấp thuận cho Thúy vào làm việc ngay với số lơơng mười nghìn. Ông Châm nói:

- Tôi đang cần một nữ thư ký biết đánh máy, nếu cô thạo thì tháng sau sẽ làm thư ký cho tôi và tôi thêm lơơng cho cô.

Ngọc nói với Thúy:

- Theo tôi thấy thì ông này có vẻ hảo ngọt, nhưng không sao, tội lỗi phải do hai người gây ra, một mình ông ta muốn cũng không được. Cái đẹp đôi khi có lợi nhưng cũng có hại, miễn mình biết giữ mình là được, Thúy nghĩ có phải không?

- Chị nghĩ rất đúng. Cứ làm ở đây vài tháng xem sao. Nếu không làm được chắc tôi ở nhà làm nghề thợ may, chớ không tìm việc nữa. Lãnh đồ rồi ngồi nhà may, có lẽ được yên thân hơn.

Thúy vào làm được mấy hôm thì ông Châm gọi Thúy vào phòng giấy, hỏi Thúy về gia cảnh, Thúy cứ sự thật tỏ bày mình không còn cha mẹ, dưới quê an ninh kém nên lên Sài Gòn đi làm để nuôi đứa em trai đi học.

Ông Châm nghe vậy liền nói:

- Vậy thì cô đáng khen và đáng thương lắm. Tại sao cô không làm được với bà Nga?

- Bà Nga dùng người lại không tin người. Lúc nào bà cũng sợ tôi ngồi không, không làm hết bốn phận hay là ăn cắp, ăn gian... Vì vậy tôi xin nghỉ.

Ông Châm khen:

- Cô xin thôi là phải. Đã dùng người thì không nên như vậy. Mình đã dùng người nào thì phải tin người ấy, có vậy người ta mới hết lòng với mình. À, năm nay cô bao nhiêu tuổi vậy cô Thúy?

- Dạ, cháu hai mươi một tuổi.

- Với tuổi này và nhan sắc của cô, có lẽ cô phải được sung sướng. Vậy mà cô phải vất vả, tôi không khỏi ái ngại cho cô. Thôi cô ráng ở đây làm việc, tôi sẽ tìm cách giúp đỡ cô.

Thúy cảm ơn rồi toan đi ra thì ông Châm lại hỏi:

- Cô có cần mượn trước tiền không?

Thúy quay lại nói:

- Dạ không. Xin cảm ơn ông.

Thúy đi rồi ông Châm ngồi căn bút nhìn theo, ông nghĩ:

- Cô này đẹp thật!

Rồi ông đứng dậy đi ra ngoài, đến chỗ bàn giấy của Thúy ngắm Thúy ngồi làm việc một lúc lâu, xong đi lên đi xuống dãy bàn nhân viên, mới chịu trở vào văn phòng. Ngọc nói lớn:

- Ông này hôm nay làm gì vậy kìa?

Hùng, một nam nhân viên, cười:

- Thì có hôm nổi hứng, ông ấy đi xem xét bọn mình làm việc không được sao cô?

Trong hãng Minh Quang có tất cả năm người giúp việc. Ngoài Ngọc và Thúy là hai cô thư ký đánh máy ra, còn Hùng, một nhân viên lãnh phần đi nhận hàng hoặc gửi hàng, với hai nam nhân viên già, ông Tập quản lý và ông Sinh người đi thu tiền.

Hùng còn trẻ, vui tớn mà ông Tập thường cặp đôi cho Ngọc. Nhưng Hùng nói:

- Đừng nói đùa, tôi đã có vợ và hai con rồi.

Nghe Hùng nói vậy không ai tin cả, lại nữa Ngọc không thích Hùng vì chàng keo kiệt và ăn mặc lôi thôi lắm. Ngọc nghĩ:

- Có lẽ Hùng đã có gia đình nên mới không dám ăn xài chưng diện.

Hôm ấy ông Tập vốn là người ít nói, vậy mà thấy ông Châm đi lên đi xuống thình thoảng liếc Thúy, ông liền nói:

- Tôi làm ở đây năm sáu năm gì rồi, từ khi ông Châm còn nghèo. Tôi hiểu rõ con người ông ta. Người nào đẹp đến đây xin việc dễ lắm, nhưng làm lâu lại không thể được.

Ngọc hỏi:

- Tại sao vậy?

Ông Tập nói:

- Chuyện ấy khó nói lắm. Cô nào đi làm nhiều chỗ rồi, tất phải hiểu.

Ngọc đưa mắt nhìn Thúy, Thúy cũng nhìn lại Ngọc với đôi mắt buồn lo.

Mọi người lại im lặng làm việc, ai lo phần nấy. Trưa hôm ấy khi ra về, đi bên Thúy, Ngọc nói:

- Ông Châm coi bộ thích chị lắm, như vậy cũng là chuyện rầy rà. Nhưng mình cứ giả vờ như không biết, làm được đến đâu hay đến đó.

- Tôi cũng nghĩ như chị. Không biết gia đình ông Châm như thế nào.

Theo lời ông Tập thì ông Châm có vợ và ba con, tất cả đều là con gái. Ông ấy muốn cưới vợ bé để có con trai nhưng bà Châm ghen lắm, ông không dám cưới. Vì vậy gia đình ông không được hạnh phúc.

Thúy hỏi:

- Có phải chị làm ở đây được năm tháng rồi không?

- Năm tháng, mấy ngày rồi...

- Chị thấy ông Châm đứng đắn không?

- Tôi không thấy ông ta có cử chỉ gì sỗ sàng cả, nhưng lúc này ông ta có vẻ làm sao ấy. Hay là tại Thúy đẹp? À, khi ông ta gọi Thúy vào văn phòng, ông ta nói gì với Thúy mà lâu vậy?

- Ông ta hỏi tôi về chuyện gia đình, trước đây tôi đã giúp việc với ai, chỉ thế thôi. Còn việc nữa ông hỏi tôi có cần tiền thì ông cho mượn trước, tôi trả lời không cần tiền.

- Ông ta có cái lối hỏi như vậy!

Vì mãi nghĩ đến những chuyện đã qua, nét mặt Thúy trông thật buồn thảm, Sơn thấy vậy liền hỏi:

- Nhắc đến chị Ngọc, chị lại nghĩ vẫn vợ rồi. Đừng thèm nghĩ đến chuyện cũ, chị ạ. Chị buồn thì em làm sao học được!

- Thôi chị không nghĩ nữa... Em hãy đi học bài và làm bài đi. Chị lấy áo ra may... Người ta hối may gấp hai cái áo dài...

Nhưng Thúy làm sao quên được chuyện ngang trái đã gây cho Thúy cảnh bụng mang dạ chửa ngày nay. Thúy lại nghĩ vẫn vợ và nước mắt chảy dài. Thúy phải quay mặt đi nơi khác vì sợ Sơn nhìn thấy...

Làm được hai tuần thì một hôm bà Châm đến hăng, tay ôm một bó hoa. Theo lời Ngọc thì thỉnh thoảng bà sai người tài xế đem hoa vào cắm ở chiếc lọ trong phòng ông Châm, ít khi bà đến hăng lắm. Vậy mà lần này bà đến. Lúc đầu cả Ngọc và Thúy đều không biết bà là vợ của ông Châm, cứ tưởng bà là một khách hàng có việc tiếp xúc với hăng. Nhưng khi thấy bà ngang nhiên đi thẳng vào phòng ông Châm mà không bị người gác cửa ngăn cản hay các nhân viên khác gọi lại thì Thúy liền nghĩ:

- Chắc bà này là vợ của ông giám đốc.

Bà cũng ngang nhiên mở cửa phòng của ông Châm mà không cần gõ cửa. Lúc ấy Ngọc nói:

- Hôm nay mình mới được hân hạnh biết bà vợ ông giám đốc. Thì ra bà ấy quá xấu! Đã xấu mà không có con trai, thế là bà mang phải hai cái tội.

- Bà vừa đi ngang là mùi nước hoa ngào ngạt. Ăn mặc thật sang trọng.

Ngọc cười:

- Ăn mặc kiểu ấy là nhà quê chớ sang trọng gì? Cửa đi đàng của, người đi đàng người! Nếu chiếc áo gấm màu vàng anh kia để chị mặc thì đẹp biết mấy!

- Tôi van chị đừng nói vậy.

Bà Châm ở trong phòng ông Châm một lúc rồi cả hai cùng đi ra. Khi đi ngang qua dãy bàn nhân viên, bà ngừng lại chào ông Tập, ông Sinh rồi lên tiếng hỏi:

- Nghe nói hãng mình mới nhận cô thư ký mới phải không anh? Cô ấy đâu rồi?

Thúy vẫn ngồi yên làm việc, không ngẩng đầu lên. Thúy đã hiểu vì lẽ gì hôm nay bà Châm đến đây.

Ông Châm nói:

- Việc này anh đã nói với em rồi. Bà Khanh xin nghỉ, hãng cần người, cô Ngọc giới thiệu cô Thúy, cô này đã giúp việc cho nhiều hãng nên thạo việc lắm.

Bà Châm chỉ về phía Thúy:

- Có phải cô kia không?

- Đúng rồi!

Thế là bà Châm đi ngay lại chỗ Thúy:

- Cô Thúy, cô đến đây làm việc được bao lâu rồi?

Thúy lễ phép đứng dậy chào bà Châm:

- Dạ, được hai tuần rồi.

Bà Châm nhìn Thúy thấy thùy mị, đoan trang lại cũng khá đẹp thì không dám nói gì vô lễ, bà ừ một tiếng rồi bỏ ra về. Ông Châm đưa bà ra

tận xe, hai người nói chuyện với nhau rất lâu. Lúc quay vào, ông đi một mạch vào văn phòng, mặt lộ vẻ tức bực thấy rõ.

Ông Tập nói lớn:

- Cô Thúy không bị xài xể như cô Hoa ngày trước là may mắn lắm đó.

Ông Sinh nói:

- Bởi vì cô Thúy đang hoàng lại không chưng diện, còn cô Hoa hồi đó thì bận đầm, lại son phấn loè loẹt.

Ông Tập thở dài:

- Nghĩ cũng tội nghiệp cô Hoa, trời sinh cô ấy đẹp, vậy mà bà Châm lại xem như kẻ thù... Cô mới làm có một tháng là phải tự động xin nghỉ vì bị bà Châm đến đây xài xể ba bốn lần.

Thúy đâm ra lo:

- Với cái đà này chắc tôi không thể làm ở đây lâu...

Ngọc nói:

- Bà ấy không nói động đến Thúy là bà ấy bằng lòng rồi, còn gì nữa...
Thúy đừng lo.

Thúy làm ở hãng Minh Quang được hai tháng thì một hôm ông Châm gọi Thúy vào văn phòng:

- Tôi thấy cô làm việc siêng năng cẩn thận, tôi muốn cất nhắc cô lên làm thư ký riêng cho tôi nhưng bà vợ của tôi không bằng lòng, định đưa cậu em họ vào đây làm công việc đó...

- Và ông giám đốc cho tôi nghỉ?

- Không hẳn vậy. Cô chỉ là thư ký thường. Trong hai người thư ký phải cho nghỉ bớt một, có lẽ phải để cô Ngọc nghỉ...

Thúy cau mày chưa kịp nói gì thì ông Châm nói tiếp:

- Tôi khổ lắm cô Thúy ạ. Gặp phải một bà vợ ghen tuông, tôi không thiết sống nữa. Bà ấy quê mùa, không có học, vậy mà lên đây làm ra vẻ sang trọng, tôi hổ thẹn quá... Cô có thương hại cho cảnh của tôi không cô Thúy?

- Thưa ông giám đốc, nếu bà ở nhà có tánh ghen tuông như vậy thì xin ông cho tôi nghỉ. Người đáng phải ra khỏi hãng này là tôi, không phải chị Ngọc. Ông không nên cho chị ấy nghỉ, chị ấy còn một bà mẹ già yếu.

- Còn cô... Cô còn một người em trai phải nuôi ăn học.

- Em tôi có thể đi làm thêm để đi học...

Thúy nói xong, thương cảm ứa nước mắt khi nghĩ đến cảnh thiếu hụt. Ông Châm nói:

- Thôi để tôi tính lại... Cô cứ yên lòng...

Trở về chỗ cũ, Thúy thở dài kể cho Ngọc nghe.

Ngọc hỏi:

- Ngoài ra ông Châm không chọc gheo gì Thúy chứ?

- Không. Ông ấy chỉ than phiền là ông ấy khổ lắm.

Rồi ngày hôm sau, khi Thúy đem giấy tờ vào cho ông Châm ký thì ông nói với Thúy:

- Cô thật đoan trang thủy mị, tôi quý cô lắm. Nếu cô chịu điều kiện này thì cuộc đời của cô sẽ không bao giờ sợ thiếu thốn nữa.

- Điều kiện gì thưa ông?

- Tôi không có con trai. Vợ tôi chỉ sinh được ba đứa con gái. Tôi muốn có một đứa con trai, vợ tôi hết sinh đẻ rồi.

Thúy nghe vậy hết hồn:

- Cuối tháng này, tôi xin ông cho tôi nghỉ.

- Rồi cô làm sao sống?

- Tôi đi làm chỗ khác.

- Hay để tôi giúp cô.

- Cảm ơn ông, tôi không dám nhận.

- Đâu có sao. Cô không hiểu tôi có nhiều cảm tình với cô sao?

- Dạ xin ông đừng nói vậy.

- Tôi thấy cô có tướng ích phu vượng tử, nghĩa là làm nên chồng, nên con. Nếu tôi chưa có gia đình thì tôi sẽ xin cưới cô. Thật là rủi cho tôi quá. Nhưng nếu cô cho phép thì tôi cũng có thể thu xếp.

- Xin ông đừng nói nữa, cuối tháng này, ông cho tôi nghỉ.

- Cô làm cao quá. Cô không sợ tôi giận à? Cô khinh tôi đến vậy à?

- Tôi đâu dám vô lễ... Nhưng ông nên hiểu cảnh của ông thì hơn. Bà nhà ghen tuông như vậy, ông để ý đến ai chỉ gây khổ cho người ấy.

- Nhưng tôi hứa với cô tôi sẽ bảo đảm đời sống vật chất và tinh thần cho cô. Khi tôi muốn một chuyện gì thì có trời mới ngăn cấm tôi được.

- Trời không ngăn cấm ông được, chỉ có bà mới ngăn cấm ông được mà thôi. Tôi xin ông đừng nói đến chuyện này nữa, vậy mà ông vẫn làm phiền tôi, tôi sẽ thưa với bà để xin nghỉ việc.

Ông Châm nghe Thúy nói vậy, giận lắm:

- Thì tôi cho cô nghỉ. Nhưng trước khi nghỉ, cô phải đi dự cái tiệc chúng tôi đã gia đình Minh Quang.

- Gia đình Minh Quang? Tôi không hiểu.

- Đãi nhân viên trong sở này trước khi tôi đi ngoại quốc.

Thúy không muốn dự cái tiệc ấy vì vậy khi Ngọc hỏi, Thúy nói:

- Chắc Thúy không đến dự. Thúy xin nghỉ rồi.

- Nếu Thúy xin nghỉ thì lại cần phải đi dự.

- Không biết có bà Châm đi không?

- Chắc phải có.

Thúy định ninh có bà Châm đi dự vì vậy Thúy mới hẹn đến rủ Ngọc cùng đi dự tiệc ông Châm đãi tại một tửu lầu trong Chợ Lớn mà Thúy thì không thuộc một đường nào trong ấy. Nhưng khi Ngọc và Thúy đến nơi chỉ thấy có một mình ông Châm ra đón. Không thấy bà Châm đâu cả mà ông Sinh, ông Tập và Hùng cũng không có mặt. Ông Châm làm ra vẻ sốt ruột:

- Hay mấy người kia không biết tôi đãi ở đây? Mọi năm tôi đãi ở tửu lầu ở Sài Gòn, năm nay tôi thay đổi chương trình.

Thúy hỏi:

- Thế còn bà giám đốc?

Ông Châm nhìn Thúy và hỏi:

- Bà vợ tôi ấy à? Bà ấy không đến đâu. Thôi, chúng ta vào tiệc.

Ngọc kêu lên:

- Tiệc gì mà chỉ có ba người thế này? Phải đợi ba người kia đến đã.

Lúc ấy Thúy toan đòi về thì ông Châm nói:

- Thì vào đây đợi ba người kia. Hay để tôi gọi điện thoại cho ông Tập.

Để Ngọc và Thúy ngồi đó, ông Châm đi ra ngoài. Ngọc nói với Thúy:

- Mình bỏ về thì vô lễ... Nhưng ngồi đây tôi thấy không yên tâm chút nào.

- Tôi muốn bỏ về quá.

- Như vậy có vô lễ không? Thì mình cứ đợi nửa giờ nữa.

Khi ông Châm trở lại, mặt mày vui vẻ:

- Người nhà ông Tập cho hay ông ấy và ông Sinh, cậu Hùng vừa ra khỏi nhà, chắc họ cũng sắp đến rồi.

Ông Châm gọi nước ngọt để mời Ngọc và Thúy. Đây là một khách sạn, tầng dưới bán thức ăn, ở một nơi vắng vẻ của Chợ Lớn. Chính Ngọc cũng ít khi nghe ai nói đến cái tửu lâu này.

Ngọc và Thúy uống nước ngọt nhưng chỉ vài phút sau cả Ngọc và Thúy đều nghe choáng váng mặt mày. Ông Châm bảo tài xế đưa Ngọc về

nhà, còn Thúy thì ông Châm dẫn lên lầu. Cả hai như người máy ông bảo gì nghe theo, không còn đủ sáng suốt để phản đối và cũng không biết mình đang làm gì.

Ngọc vào nhà thấy mẹ cũng không nhận ra, cứ nói lái nhái:

- Thúy à, tại sao ông Tập chưa đến... Nước ngọt sao có cái mùi hăng hắc, khó chịu quá...

Bà Xuân, mẹ của Ngọc thấy Ngọc trở về mà lại do chiếc xe của ông giám đốc đưa về thì không khỏi lo ngại. Bà lấy nước chanh cho Ngọc uống, lấy nước nóng cho Ngọc rửa mặt. Bà vức Ngọc nằm lên giường, lấy khăn nóng đắp lên trán cho Ngọc, vì bà tưởng Ngọc bị phục rượu. Nét mặt của bà lúc ấy đau khổ, bà nghĩ đến một điều bất hạnh có thể xảy đến cho Ngọc chỉ tại bà đau yếu, Ngọc cần tiền để lo thuốc thang cho bà nên phải gặp cảnh này...

Nhưng độ hai giờ sau, Ngọc tỉnh hẳn. Ngọc ngồi ngay dậy, hai mắt ngơ ngác nhìn mẹ:

- Con về đây hồi nào? Kia, sao mẹ lại có vẻ lo lắng cho con như vậy?

Bà Xuân nói:

- Xe của ông giám đốc đưa con về đây. Tài xế bảo con đang dự tiệc thì trúng gió.

Ngọc như nhớ ra tất cả:

- Con về đây lúc mấy giờ?

- Tám giờ.

Ngọc kêu lên:

- Vậy thì chết chị Thúy rồi!

Và Ngọc đứng lên như để đi cứu bạn:

- Không thể được!

Nhưng Ngọc nghe nhức đầu và người mệt mỏi. Ngọc nói:

- Cái lão Châm hại chị Thúy mất. Con phải đến nhà chị Thúy... Trễ rồi, mười giờ hơn phải không mẹ? Mọi việc đã xong cả rồi còn gì nữa.

Và Ngọc ứa nước mắt thương cho Thúy. Bà Xuân hỏi:

- Chuyện vì vậy con? Con có thể nói cho mẹ hiểu không?

- Chị Thúy bị lường gạt rồi! Lão Châm mê chị Thúy lắm. Lão muốn chị Thúy làm bé lão vì lão muốn có con trai, nhưng chị Thúy không chịu, lão bày mưu lập kế và chị ấy vào tròng rồi.

Bà Xuân thở dài:

- Không đẹp như con cũng có lợi, nếu không thì cũng rồi đời con gái chớ đâu đến ngày nay.

Ngọc lấy dầu xoa trán, và khi thấy đã khoẻ đỡ chóng mặt liền nói với mẹ:

- Con phải đến nhà chị Thúy.

Bà Xuân toan cản nhưng Ngọc nhất định phải đi vì vậy bà phải gọi một chiếc xích lô quen để đưa Ngọc đi.

Ngọc đến nhà Thúy thì thấy Sơn đang ngồi bên chị nước mắt chảy dài. Thúy mặt mày bơ phờ, đôi mắt ráo hoảnh, nhưng khu vừa thấy Ngọc thì oà lên khóc:

- Chị Ngọc ơi! Em khổ quá! Tại sao chị lại về, bỏ em ở lại một mình?

- Chị em mình mắc mưu lão Châm ấy rồi!

- Chị cũng mắc mưu lão ấy à?

Ngọc lắc đầu nói:

- Lão ta cho chị em mình uống một thứ rượu ngọt gì mà sau đó chị không còn biết gì nữa cả. Rồi lão sai tài xế đưa chị về nhà, nói với mẹ chị là chị đang ăn tiệc bỗng trúng gió. Khi chị tỉnh dậy, lúc ấy gần mười giờ chị hốt hoảng, nghĩ đến em, định chạy đi tìm nhưng đứng lên chị lại lảo đảo, chị đợi đến giờ này mới dám đi.

Thúy thở dài:

- Em cảm ơn chị đã lo cho em, nhưng trễ rồi, chị ạ. Lão Châm đã lợi dụng lúc em mê man để làm hại cuộc đời em. Khi tỉnh lại, em cầu xé, nguyện rửa lão thì lão van xin em hãy yêu lão, lão sẽ thuê nhà cho em ở và không bao giờ để em thiệt thòi thua lỗ.

- Rồi em trả lời thế nào?

- Em chỉ còn biết khóc. Lão lạy lụy em, lão thề thốt chung thủy với em. Nhưng lúc ấy em còn lòng dạ nào mà quyết định gì nữa. Em bảo lão đưa em về, em còn phải suy nghĩ. Chị biết không, lão dúm vào túi xách của em mấy xấp bạc, lão làm em như hạng gái bán dâm không bằng, em giận chửi lão thậm tệ. Em càng chửi lão càng năn nỉ, vì vậy em cũng không biết nói sao nữa.

Ngọc cầm lấy tay bạn:

- Việc đã lỡ rồi. Thúy đừng khóc nữa. Chúng ta nên sáng suốt nhận định mọi việc rồi dàn xếp thế nào để Thúy khỏi phải bị thiệt thòi nếu sự

thật lão ta yêu Thúy và chịu đùm bọc Thúy.

Thúy khóc:

- Nhưng Thúy làm sao yêu được lão ta? Thúy hận chớ làm gì có chuyện yêu thương...

- Việc lỡ rồi... Mình cũng phải lấy một số tiền, mình phải làm tiền cái thằng cha này.

- Em không muốn như vậy.

Thúy nói xong ôm mặt khóc:

- Chị tưởng bà Châm để cho em yên sao? Em không đến sở nữa, chị lãnh giùm lương cho em, em viết giấy uỷ quyền cho chị.

Ngọc khuyên:

- Em không nên làm thế. Em phải vào sở lãnh tiền và xem lão Châm xử sự ra sao?

Nhưng Thúy viện cớ đau đầu không đi làm. Hôm ấy ông Châm mời Ngọc vào văn phòng và xin lỗi Ngọc:

- Cô Ngọc, cô có giận tôi không?

Ngọc hỏi:

- Giận về chuyện gì? Có phải về bữa tiệc ông lừa gạt chị em tôi phải không? Ông có biết ông làm như thế là độc ác lắm không?

- Cô Thúy giận tôi lắm à? Tại sao hôm nay cô ấy không đi làm?

Ngọc tức giận nói:

- Ông đem tôi ra để làm Thúy không nghi ngờ nhận lời đi dự tiệc... Thật là ông độc ác quá, ai lại tính chuyện thương yêu bằng cách cưỡng bách! Ít ra ông cũng phải tìm cách gây cảm tình với Thúy trước.

- Tôi cũng hiểu như vậy, nhưng việc cấp bách quá, vợ tôi một hai đòi cho Thúy nghỉ...

- Có thiếu gì cách. Việc gì ông phải làm vậy?

- Tôi van cô, cô giúp tôi làm sao chiếm được cảm tình với Thúy. Tôi ăn năn về chuyện tôi đã làm Thúy khổ. Nhưng tôi yêu Thúy quá.

- Ông sợ bà quá thì ai dám tin lời hứa của ông? Thúy không đến lãnh lương được, Thúy uỷ quyền cho tôi. Đây ông xem giấy uỷ quyền.

- Được rồi, tôi sẽ giúp Thúy năm chục ngàn, ngoài số tiền lương tháng này.

- Năm chục ngàn, ông tưởng số tiền ấy lớn lắm sao?

- Rồi đây tôi sẽ lo cho Thúy nếu Thúy chịu.

Ngọc và ông Châm nói chuyện đến đây thì bà Châm bước vào. Ba đi giày đế cao su nên không có tiếng động. Bà hỏi:

- Ông cho cô Thúy cái gì nếu cô ấy chịu?

Quay lại Ngọc, bà sừng sộ:

- Có phải cô làm mai mối không? Cô liệu hồn đấy, tôi mà điều tra ra việc này thì tôi cũng cho cô nghỉ luôn.

Ngọc hỏi:

- Tôi làm gì mà bà xài xế tôi như vậy? Thúy nhờ tôi đến đây xin nghỉ, đây tờ giấy Thúy uỷ quyền cho tôi lãnh lương. Ông giám đốc bảo tôi khuyên Thúy làm lại, ông sẽ lo cho Thúy khỏi bị bà đuổi.

Bà Châm nhún vai:

- Chỉ có thế thôi à? Cô làm như tôi dễ tin lắm vậy. Tôi biết tất cả rồi. Cô hãy theo tôi ra ngoài này tôi sẽ trả lương cho cô, cả cô Thúy nữa. Cho hai người cùng nghỉ!

Ngọc cãi:

- Tôi không làm việc với bà. Và tôi cũng không có lỗi gì để bà phải đuổi tôi.

Bà Châm tức giận xắn lại toan đánh Ngọc thì Ngọc cũng không vừa, xô bà ra. Bà Châm suýt bị ngã, la lên:

- Ông để cho người giúp việc của ông đánh tôi phải không?

Ông Sinh và ông Tập vội vàng chạy vào can thiệp và kéo Ngọc ra ngoài. Bà Châm buộc ông Châm phải đuổi Ngọc và Thúy, ông Châm phải hứa sẽ cho họ nghỉ.

Thế là công việc ở hãng Minh Quang xáo trộn từ trên xuống dưới, Ngọc bị đuổi mà chỉ được một tháng lương còn Thúy thì không được gì ngoài tháng lương của nàng. Số tiền năm chục ngàn ông Châm hứa cho Thúy, Ngọc chưa kịp lấy đã bị bà Châm ngăn cản.

Ngày hôm sau, Ngọc đến lãnh tiền, không thấy ông Châm đâu cả, chỉ thấy bà Châm ngồi vào cái ghế giám đốc. Ông Sinh nói với Ngọc:

- Bà ấy không cho ông Châm đến đây nữa. Và nghe đâu ông Châm sắp đi ngoại quốc một thời gian hai, ba năm gì đó.

Ngọc hỏi đùa:

- Bị vợ đày à? Đi đâu mà hai, ba năm? Cái hãng này chắc cũng đến hồi suy sụp rồi!

- Suy sụp rồi chứ còn đến hồi gì nữa. Hiện ông Châm thiếu nợ cả chục triệu, bà Châm đóng kịch ghen tuông để khỏi bị chủ nợ làm khó dễ. Nhưng người ta vẫn kiên, rồi đây cái hãng này sẽ bị đem ra phát mãi cho xem.

Hai, ba lần Ngọc tính đến nhà ông Châm để lấy số tiền năm chục ngàn mà ông hứa cho Thúy vì Ngọc biết thế nào Thúy cũng phải cần đến số tiền ấy. Ngọc liên lạc điện thoại với ông Châm mãi mà không được. Thì ra bà Châm đã đề phòng trước, cắt luôn dây điện thoại ở nhà.

Khi Ngọc đem tiền lương đến cho Thúy và nói hết đầu đuôi cho Thúy nghe thì Thúy can bạn:

- Chị đừng vì em mà tìm gặp ông ấy. Năm chục ngàn đâu nghĩa lý gì với sự thiệt hại mà ông đã gây cho em. Em sẽ tìm việc khác.

Ngọc thương Thúy lắm:

- Được đồng nào hay đồng nấy. Tôi đã khổ vì nghèo nên tôi thấy giá trị của đồng tiền.

- Em chỉ ăn năn vì em mà chị mất chỗ làm. Rồi đây chị lấy tiền đâu để thuốc thang cho bác.

- Thì tôi đi lấy chồng!

Thúy ngơ ngác:

- Chị đi lấy chồng? Lấy chồng thì ai lo cho bác?

Ngọc cười một cách đau đớn:

- Nghĩa là tôi đi lấy chồng giàu, kiếm một số tiền. Mấy lúc nay có một người đàn ông goá có hai đứa con, cả hai đều là trai, đứa lớn mười tuổi, đứa nhỏ sáu tuổi. Ông ta tên Mật gần bốn mươi tuổi, làm giám đốc một hãng buôn lớn. Ông Mật cứ theo năn nỉ tôi về làm vợ ông. Ông sẽ lo cho mẹ tôi. Về việc này mẹ tôi nói không có ý kiến gì hết. Mẹ tôi không tỏ ý kiến là không phản đối, có phải vậy không chị Thúy?

Đối với ông Mật, tôi cũng có cảm tình, nhưng tôi rất ngại hai đứa con riêng của ông. Từ khi vợ ôn chết đến nay đã ba, bốn năm gì đó, hai đứa bé ấy ở với ông bà ngoại được nuông chiều lắm. Vì vậy rồi đây nếu tôi về làm vợ ông Mật thì thay vì làm dâu cha mẹ ông Mật, tôi phải làm dâu với mẹ bà Mật, việc này càng khó khăn hơn là làm dâu cha mẹ chồng.

- Việc gì mà phải làm dâu?

- Ông Mật nói tôi phải ăn ở thế nào để ông bà ngoại của hai đứa trẻ không phiền trách. Trước đây nghe ông Mật nói thế tôi ghét lắm, nhưng bây giờ thì tôi chấp nhận tất cả. Tôi chỉ mong sao ông Mật để tôi được đem mẹ tôi về săn sóc, chăm nom là được. Còn vấn đề con riêng, tôi nghĩ nếu mình thật sự yêu thương chúng nó là được.

Nói đến đây Ngọc nhìn Thúy và tiếp:

- Lần này tôi nhận lời ông Mật một phần cũng vì Thúy đó. Tôi rất ái ngại cho Thúy. Rủi Thúy có thai thì ai lo cho Thúy? Tôi sẽ có đủ phương tiện giúp Thúy.

Thúy cầm tay Ngọc nước mắt giàn giụa:

- Có thể có thai được vì chuyện ấy sao chị Ngọc? Nếu vậy thì còn gì đời em?

Ngọc trấn an bạn:

- Thì tôi lo xa vậy mà. Tôi sẽ nhờ ông Mật kiếm cho Thúy một việc làm.

Ngọc thật là người bạn tốt. Nhưng sau khi nhận lời ông Mật rồi, vì bận rộn Ngọc đã để Thúy chờ đợi cả tháng. Trong thời gian này, vì buồn rầu, Thúy đã không thiết tìm việc làm khác, Thúy nghe trong người bần thần khó chịu, lãnh đờ may về cũng không muốn may, Thúy chỉ muốn chết. Nhưng khi nghĩ đến Sơn phải sống lẻ loi không người thân thích trên cõi đời này thì Thúy lại không đủ can đảm để chết.

Khi Ngọc thu xếp việc nhà yên xong đâu đó thì Thúy đã có triệu chứng có thai. Ngọc đến thăm Thúy và thấy bạn như vậy thì lắc đầu:

- Điều tôi nghĩ đã đúng. Cả tháng nay tôi bận việc gia đình, phải sửa sang lại nhà cửa, vì ông Mật không muốn cho mẹ tôi về ở gần, sợ cha mẹ vợ cũ của ông nặng nề. Vì vậy tôi phải về quê đem một người cô họ lên ở với mẹ tôi. Yên xong đâu đó, thì tôi về với ông Mật. Đám cưới sơ sài vài chục người vừa bạn vừa họ hàng của ông Mật. Sau ngày cưới tôi đã đưa hai đứa bé về ở chung. Hai đứa ngỗ nghịch lắm, vì được ông bà ngoại nuông chiều. Nhưng không sao, bây giờ thì chúng đã quen với tôi, thích tôi. Và ông Mật quý và nể tôi lắm. Mấy lúc này chị làm gì? Có đủ sống không? Em Sơn vẫn đi học luôn chứ?

- Tôi không muốn ở đây nữa. Vì chung quanh đây ai cũng biết mẹ tôi, chị em tôi. Nay tôi có thai thì xấu hổ lắm, làm sao chịu được búa rìu dư luận. Họ đâu có hiểu cho mình.

- Chị muốn dọn đi nơi khác? Vậy thì sang căn phố này lại...

- Căn phố này là của một người bạn mẹ tôi. Từ ngày mẹ tôi chết, bà ấy thương tình để tôi ở, nhưng hai tuần nay thấy tôi không đi làm lại đau yếu, bà đòi dọn về ở chung, chỉ để cho chị em tôi ở phía sau.

Ngọc cúi đầu suy nghĩ thì Thúy nói tiếp:

- Sơn học một buổi, còn một buổi đi bán báo, tôi khuyên nó cũng không được. Nếu bây giờ tôi dọn đi thì bà bạn của mẹ tôi hứa cho vài chục ngàn để thuê nhà khác. Nhưng lúc này kiếm nhà khó lắm, vài chục ngàn có ăn thua gì...

- Lẽ dĩ nhiên là phải dọn đi rồi, không thể ở cái xóm quen thuộc này được nữa. Chị cần bao nhiêu tiền để tôi giúp chị, không sao đâu. Với tình trạng sức khoẻ của chị, chị không nên đi làm.

Thúy đã sống những phút đau đớn khi gặp lại Ngọc, khi nghĩ đến Ngọc. Vì chính Ngọc đã giúp Thúy tìm được căn phố chật hẹp, nhưng cũng tạm ở được vì có điện nước trong cái xóm lao động này, khi Thúy có thai được ba tháng.

Giờ đây ai cũng tin là Thúy góa chồng, chồng Thúy là một chiến sĩ đã đền nợ nước, chứ không phải cái thứ đàn ông sống phè phỡn khi có người đem máu xương ra bảo vệ an ninh cho họ. Người ta thương hại Thúy cũng như thương hại những góa phụ khác bị chiến tranh cướp mất chồng mình, mất cha của mình.

ĐỊNH MỆNH

Bà Tùng Long

www.dtv-ebook.com

Chương 2

BÂY GIỜ THÌ THÚY CÓ THAI ĐƯỢC NĂM tháng. Thịnh thoảng Ngọc có ghé thăm Thúy, nhưng hễ Ngọc đưa tiền cho Thúy thì Thúy không nhận. Thúy nói:

- Em Sơn dạo này kiếm được khá lắm, còn tôi đã qua cơn mệt mỏi, cái thai không hành nữa. Vì vậy tôi bắt đầu may vá được rồi. Khi nào cần tôi sẽ hỏi chị. Không nhờ chị thì chị em tôi biết nhờ vào ai bây giờ.

- Chị đã nói vậy thì thôi. Dạo này trông chị khỏe, phát tướng, tôi cũng mừng. Chắc chị sinh con trai...

- Tôi cũng cầu mong sinh được con trai, dù đứa bé này không phải đứa con tôi mong muốn. Nó là giọt máu của kẻ đã gây đau khổ cho tôi, nhưng tôi không thể oán ghét vì nó cũng mang một phần máu huyết của tôi.

- Dù sao mình cũng là đàn bà. Không có người đàn bà nào có thể nghĩ khác hơn chị. Hãy xem như chị hiếm hoi, phải nhờ khoa học, phải nhờ phương pháp lấy tinh trùng để có con. Đừng bao giờ nghĩ đến cái thằng cha khó thương ấy, để may ra đứa bé không giống lão.

Thúy rơm rớm nước mắt:

- Em cũng van vái Trời Phật cho nó đừng giống ông ta...

Mỗi ngày ngồi may, thịnh thoảng Thúy lại nhìn lên bức ảnh của mẹ. Thúy nghĩ:

- Ta rất giống mẹ ta... Ta nhìn mãi bức ảnh của mẹ ta, may ra con ta sẽ giống ta...

Thúy và Sơn đều làm việc để có tiền cho Thúy sinh đẻ. Vì vậy nhiều đêm đến mười giờ Sơn mới về. Thúy thường khuyên em:

- Em gần thi rồi, nên về sớm để còn lo học bài. Bán báo khuya quá làm sao học bài kịp?

Sơn hứa sẽ về sớm:

- Đúng chín giờ là có mặt em ở nhà. Chị yên lòng đi, em sẽ thi đậu, không sao đâu.

Nhưng một hôm Thúy chờ mãi mà Sơn chưa về. Chín giờ rưỡi, rồi mười giờ, rồi mười một giờ. Thúy sốt ruột quá, cứ mở cửa ra đứng trông chừng. Mọi nhà đều im lìm, họ đã ngủ cả. Người dân lao động làm lụng vất vả suốt ngày nên hể sau bữa cơm tối là họ đi ngủ. Thúy đứng chờ đến khi bác Năm tài xế về. Bác vừa đậu xe đã hỏi:

- Kìa, cô Thúy, sao giờ này cô chưa đi ngủ mà còn đứng chờ ai vậy?

Thúy nói giọng lo lắng:

- Không hiểu sao thằng Sơn giờ này chưa về, bác Năm ạ.

Bác Năm hỏi lại:

- Thế mỗi ngày cậu ấy về lúc nào?

- Mấy lúc sau này em nó về đúng chín giờ. Sao tôi thấy nóng ruột quá!

- Ai chờ đợi người thân mà không nóng ruột. Nghe cô nói mà tôi cũng lo đây. Sắp đến giờ giới nghiêm rồi.

Nghe vậy Thúy càng lo hơn nữa. Bác Năm nói:

- Bây giờ có đi kiếm cũng không được, cô vào nghỉ đi. Ngày mai tôi sẽ đi sớm và kiếm giùm cô.

- Bác kiếm ở đâu?

- Tôi đi đến các ty cảnh sát để hỏi thăm...

- Như vậy phiền bác quá.

- Hàng xóm láng giềng giúp nhau như vậy rất phải, sao lại phiền. Cô vào mà nghỉ, có thai mà lo lắng thì rất có hại... Ngày mai sẵn xe tôi chạy mấy hồi.

Thúy đành vào nhà gài cửa lại nhưng không sao ngủ được. Thúy cứ nằm thao thức và van vái mẹ phù hộ cho Sơn tai qua nạn khỏi.

Sơn không bao giờ đi đâu xa mà không nói cho Thúy biết, và Sơn cũng không bao giờ làm việc gì mà không cho chị hay. Như vậy chỉ còn lo ngại vấn đề xe cộ.

Nghĩ đến chuyện Sơn có thể bị xe đụng khi băng qua đường, Thúy hốt hoảng ngồi ngay dậy đi lại thắp nhang khẩn vái mẹ.

- Mẹ phù hộ cho em Sơn con. Em con giờ này đi đâu chưa về!

Thúy khẩn vái xong lai ôm đầu suy nghĩ suốt đêm. Khi nghe tiếng xe bác Năm rồ máy Thúy mở cửa ra và nói với bác một giọng vô cùng thất vọng:

- Em Sơn của cháu vẫn chưa về, bác ạ!

- Được rồi, để tôi đi hỏi thăm. Cậu ấy là gì... Sơn. Họ gì? Mấy tuổi?

Thúy nói:

- Trần Hoàn Sơn, mười tám tuổi.

- Cô yên lòng vào nghỉ đi. Nếu có tin tức gì tôi sẽ về cho cô hay ngay. Tôi bỏ một buổi chạy xe cũng không sao mà.

- Như vậy mất cả công việc làm ăn của bác.

- Đâu có sao. Mọi ngày thì tôi cũng đi uống cà phê đến mười giờ mới bắt đầu chạy xe.

Thúy đợi bác Năm đi mới vào nhà đóng cửa lại. Bác Năm tài xế đi được một lát thì vợ bác qua hỏi thăm Thúy về chuyện Sơn đi đâu cả đêm không về. Rồi người này đến người khác, họ cứ thay phiên nhau qua hỏi thăm lẫn xăn, Thúy phải trả lời muốn xiu luôn.

Thúy đã mệt những phút chờ đợi, hồi hộp cho đến 10 giờ. Lúc này chị Ba bán chè đậu vừa gánh qua trước nhà Thúy, chị lại hỏi:

- Cậu Sơn chưa về hả cô Thúy.

Thúy nói:

-Chưa chị ạ.

Chị Ba cất tiếng rao lãnh lót:

- Ai mua chè đậu nước dừa hôn?

Chị vừa ra được vài tiếng thì Thúy chẳng nghe được nữa, Thúy nghĩ:

- Chắc có ai gọi mua rồi, chớ mọi ngày chị rao cả chục tiếng mới đi khuất xóm này.

Nhưng bỗng chị Ba bán chè đậu dẫn đến một người đàn ông còn trẻ tuổi, trạc ngoài ba mươi. Người này ăn mặc sang trọng lắm. Thúy không khỏi lấy làm lạ khi thấy chị Ba chỉ về phía Thúy và nói:

- Nhà cô Thúy kia. Cô đang ngồi may đó. Cả đêm qua cô ấy chắc không ngủ được vì trông tin của cậu Sơn.

Rồi chị Ba chè đậu cất tiếng gọi lớn:

- Cô Thúy ơi! Có người đem tin cậu Sơn đến này.

Chị nói với người đàn ông:

- Thôi, ông vào nói chuyện với cô ấy, để tôi đi bán. Mới ở trong nhà ra, chưa bán mở hàng cho ai hết.

Người đàn ông ấy với vẻ mặt lo âu buồn bã, đi vào nhà Thúy:

- Đây có phải là nhà của cô Trần Thị Thanh Thúy không? Và có phải chị của cậu Trần Hoàn Sơn không? Qua lời cậu Sơn nói, tôi nhận ra đây đúng là nhà của cô rồi. Chiếc máy may để bên cửa sổ, cái bàn trên có bức chân dung của cụ bà...

Thúy nói:

- Việc gì đã xảy ra cho em tôi vậy ông? Mời ông ngồi. Từ đêm qua nó không về nhà.

Người đàn ông ấy tự giới thiệu:

- Tôi là Nguyễn Tấn, thương gia. Tối hôm qua khi đi qua trước nhà hàng Kim Thanh thì đụng một thanh niên. Tôi vội cho xe ngừng lại mang cậu ấy vào bệnh viện Đô Thành. Đến nơi khi mở chiếc ví của cậu, tôi mới biết rõ họ tên, lúc ấy cậu còn mê man vì gãy một chân...

Thúy kêu lên:

- Gãy một chân? Vậy thì em tôi tàn tật rồi.

Tấn nói:

- Không sao đâu cô, xin cô yên lòng... À quên, xin lỗi bà...

Thúy nhìn xuống bụng và không khỏi xót xa. Tấn nói tiếp:

- Khi cậu Sơn tỉnh lại, lời cậu nói trước tiên là “Làm sao cho chị tôi hay? Mà hay được tin này chắc chị tôi khổ lắm”. Nghe vậy tôi khuyên cậu hãy yên lòng. Mọi việc tôi sẽ lo cho cậu, cậu sẽ chóng khỏi. Bác sĩ cho biết không sợ tàn tật. Khi băng bột xong, tôi mới hỏi cậu Sơn về gia cảnh. Năm nay thi tú tài, bán báo để giúp bà có thai gần sinh, nhà đang gặp chuyện tai biến. Nghe cậu Sơn kể và thấy nỗi lo âu của cậu, tôi rất ăn năn đã gây ra tai nạn này. Nhưng xin bà yên lòng. Mọi chi phí tôi đều lo cho Sơn khỏi bệnh, tôi đã nói với Sơn tôi tứ cố vô thân ra đời quá sớm, tôi xin nhận Sơn làm em tôi... Sơn có vẻ tin tôi nên chỉ chỗ bà ở để đến đây cho bà hay và rước bà vào thăm Sơn.

Tấn nói một hơi, Thúy ngồi nghe vừa lo vừa mừng. Lo là lo không biết Sơn có khỏi tàn tật không, và mừng là thấy Tấn tỏ ra biết điều.

Thúy liền nói:

- Tôi tuy đã có chồng nhưng cũng còn nhỏ, ông đừng gọi tôi bằng bà. Tôi ái ngại lắm. Ở cái xóm này ai cũng gọi tôi bằng cô Thúy.

- Cô đã cho phép thì tôi sẽ không dùng tiếng bà.

Thúy vào mặc áo dài, rồi hỏi:

- Đi bằng xe gì?

- Xe hơi... Xe tôi đậu ngoài đường.

Ra đến xe, một chiếc xe nhà sang trọng, Tấn mở cửa mời Thúy lên ngồi ở phía trước rồi lái xe chạy về phía Sài Gòn. Dọc đường, Tấn nói:

- Sơn đang đợi... Tội nghiệp em Sơn, bị xe đụng như vậy, em không lo cho mình mà lại cứ lo rồi đây cô phải làm sao đương đầu với cuộc sống khó khăn... Chị tôi có thai, không ai là người thân thuộc... Nghe Sơn nói, tôi cảm động quá. Xin cô đừng phiền trách tôi. Nào phải tôi muốn như thế, đó là chuyện rủi ro.

- Ông tử tế như vậy, tôi đâu dám phiền trách. Tôi chỉ biết cảm ơn mà thôi.

Xe đến bệnh viện. Tấn kiểm chỗ đậu xe, rồi đưa Thúy lên phòng của Sơn. Vừa thấy chị, Sơn kêu lên:

- Chị Thúy!

Hai chị em cầm tay nhau, cả hai đều rớm lệ.

Tấn nói:

- Bây giờ em nói chuyện với chị Thúy nhé, để anh qua bên nhà hàng gần đây mua thức ăn và trái cây cho em.

Khi Tấn đi rồi, Sơn nói:

- Anh Tấn tử tế quá. Đâu phải anh ấy gây ra tai nạn.

- Ủa sao lạ vậy?

- Số là khi bán báo xong, em băng qua đường định đi về phía đường Công Lý thì một chiếc xe Honda chở hai chạy ngang và đụng em ngã, rồi một chiếc Honda khác cán phải em. Vừa lúc ấy chiếc xe hơi của anh Tấn

trờ tới, tránh kịp, rồi anh xuống xe ẵm em đưa vào bệnh viện, trong khi cảnh sát huýt còi để chặn xe của mấy tên cướp xe Honda lại. Đầu đuôi là thế nhưng anh Tấn cứ bảo một phần tại anh. Sự thật anh là người tốt, không nỡ bỏ em trong cảnh ấy.

Thúy nói:

- Nếu vậy thì anh Tấn là người tốt. Trong cái rủi em đã gặp cái may. Nếu không có anh Tấn thì em làm sao được như thế này và chị lấy tiền đâu mua thuốc men cho em. Mình cô thế biết kiện cáo ai bây giờ phải không em?

- Đúng như vậy, tụi nó đua xe làm em lãnh đủ.

Hai chị em nói chuyện một lát thì Tấn đi về. Tấn mua nào cam, nho, táo và có cả bánh paté, bánh ngọt cho Sơn nữa. Sơn đưa mắt nhìn chị ra chiều cảm động lắm.

Tấn đặt mấy cái gói ấy lên bàn rồi nói với Sơn và Thúy:

- Em Sơn nằm đây chắc là sốt ruột lắm vì em mất học, sợ không kịp bài vở để thi. Em đừng lo, khi em khỏi rồi, anh sẽ rước thầy lại dạy thêm cho em. Người hiếu học lại có lòng yêu thương chị như vậy đáng quý lắm... Anh không bỏ em đâu.

Sơn nói:

- Anh làm em cảm động quá! Biết đến bao giờ em mới đền đáp được cái ơn của anh.

Tấn cười:

- Tuổi trẻ với nhau mà nói chi chuyện ơn nghĩa. Em biết không, anh cũng như em, bị liệt ra đời khi còn nhỏ hơn em nữa kìa. Lúc ấy anh mới

mười lăm tuổi. Bây giờ anh đã ba mươi hai tuổi rồi... Mười bảy năm vật lộn với đời, nhưng em may mắn hơn anh là em còn có một người chị.

Sơn hỏi:

- Thế anh không có ai họ hàng thân thích sao?

Tấn thở dài:

- Chuyện của anh đông dài lắm, khi nào em thật khỏe anh sẽ kể cho em nghe.

Lúc ấy, Sơn muốn hỏi Tấn đã có gia đình chưa nhưng lại không dám hỏi, Tấn nói với Thúy:

- Cô lấy bánh cho em Sơn dùng và lột cam gọt táo cho em ăn. Mỗi ngày tôi sẽ vào đây thăm em Sơn. Nếu cô thấy không có gì trở ngại thì tôi đem xe đến rước cô đi.

Thúy hỏi:

- Tôi không thể xin ở đây với Sơn sao ông?

- Cũng được. Nhưng cô có thai ở đây không tiện. Cô làm sao ngủ được? Người ta ra vô ồn ào, lại nữa đâu có chỗ để nằm tạm đỡ lưng.

- Nhưng để em Sơn ở một mình, tôi làm sao khỏi lo lắng. Tôi ở nhà thật không yên lòng.

Tấn sốt sắng:

- Nếu vậy để tôi cho thằng nhỏ giúp việc đến đây ở với em Sơn.

- Rồi việc nhà của ông ai lo?

Tấn cười:

- Tôi độc thân lo gì. Tôi đi ăn cơm tiệm quen rồi. Có nó thì sai vặt, không có nó thì tôi làm lấy. thằng nhỏ này mồ côi cả cha lẫn mẹ, nó đi đánh giày, tôi gặp nó ở một tiệm ăn và đem nó về nhà. Nó dễ thương ngoan ngoãn và tôi cũng cho nó học nghề.

Rồi Tấn đưa Thúy về nhà. Thúy vừa đến trước cửa thì mấy bà hàng xóm đã bu lại, hết người này ra đến kẻ khác vào hỏi thăm về Sơn. Thúy cảm thấy mệt mỏi nhưng cũng phấn khởi vì cái tình hàng xóm ấy.

Khi mọi người đi về cả rồi, lúc ấy Thúy mới thở phào:

- Thật rủi mà may... Nhưng thằng nhỏ mất học cũng cả tháng.

Ngày hôm sau Tấn lại đem xe đến đón Thúy đi thăm Sơn. Thấy Thúy đang ngồi may, Tấn hỏi:

- Cô có thai mà may máy như vậy không sợ sao? Người ta kiêng cử lắm đấy...

- May ít ít thôi có sao.

- Theo tôi nghĩ cô không nên may nhiều.

Thúy thở dài. Tấn hiểu nên nói:

- Vì hoàn cảnh cô phải may. Tôi phải nghĩ cách giúp cô mới được. Nếu có máy găng điện để khỏi đập thì hay hơn.

Hôm ấy khi Thúy và Tấn vào, mặt mày Sơn vui vẻ, Sơn nói với Thúy:

- Em không ngờ làm phiền anh Tấn thế này. Đêm qua có em Bảy vào đây ở với em, sáng sớm em ấy về và trước khi về còn đi mua phở cho em ăn nữa.

Thúy nhìn Tấn với đôi mắt đầy biết ơn:

- Ông chu đáo quá!

Tấn cười:

- Đâu có gì... Tôi đã nói đừng nên nghĩ đến chuyện ân nghĩa khi tụi mình đều còn trẻ.

Sơn nói:

- Anh Tấn thương em quá. Anh thật là người tốt.

- Em làm anh khó chịu rồi đấy, giúp nhau như vậy có gì đáng kể đâu. Huống chi cũng có một phần lỗi của anh...

- Đâu phải lỗi của anh!

- Cũng tại hai chiếc Honda kia lách tránh chiếc xe hơi của anh nên mới đụng em.

- Bao giờ anh cũng lãnh phần lỗi về anh cả. Chứ thật ra anh là người ơn của em.

Tấn lại đi mua bánh như ngày hôm qua, để Thúy và Sơn có thì giờ chuyện trò riêng với nhau. Sơn nói:

- Anh Tấn chưa có gia đình thật, chị ạ. Và theo thằng Bảy thì anh ấy làm ra tiền nhiều lắm. Anh Tấn cũng đã đi quân dịch rồi. Vì bị thương nên anh ấy được giải ngũ. Thằng Bảy kể cho em nghe và nói ai được làm vợ anh ấy là phước lắm.

Sơn nằm bệnh viện được một tuần thì một hôm Ngọc đến thăm Thúy mới hay Sơn bị tai nạn lưu thông. Ngọc nghe Thúy kể về lòng tốt của Tấn thì nói:

- Làm gì trên đời này có được người tốt như vậy. Phải chi...

Nói đến đây Ngọc ngừng lại nhìn Thúy, Thúy bẽn lễn hỏi:

- Chị muốn nói gì vậy?

- Phải chi Thúy đừng thai nghén thì hay biết mấy.

- Chị này nói chuyện tầm phào...

- Không tầm phào đâu, mình nói thật đấy. Cho tôi vào thăm Sơn một chút.

Thúy dặn Ngọc:

- Nếu anh Tấn gặp chị hỏi về tôi thì chị đừng nói gì về chuyện của tôi... Chị cứ nói tôi góa chồng, chồng tôi là một chiến sĩ.

Ngọc không bằng lòng:

- Với ai thì mình giấu giếm chớ với anh Tấn nào đó, theo tôi nghĩ phải nói thật thì hơn.

- Tại sao vậy?

- Tôi chưa gặp Tấn, chưa biết mặt mũi anh chàng ra sao, nhưng tôi biết chắc thế nào rồi đây anh ta cũng có cảm tình với chị.

Thúy kêu lên:

- Chị Ngọc, chị đừng đùa tôi nữa.

- Tôi nói thật, ai đùa mà làm gì. Nếu Tấn không có cảm tình với chị thì tôi cũng làm cho anh chàng có cảm tình. Phen này tôi nhất định đứng ra làm mai.

Thúy năn nỉ:

- Chị đừng nên làm như vậy. Người ta tử tế, mình phải đàng hoàng, đừng để người ta khinh rẻ mình...

- Ai dám khinh rẻ, mà làm gì để người ta khinh rẻ chứ? Chị cứ để mặc tôi.

Ngọc vào thăm Sơn và hỏi Sơn về Tấn rất kỹ, Ngọc cười nói với Sơn:

- Chị Thúy của em lạ thật! Chị ấy dè dặt đến nỗi không cho anh Tấn mỗi ngày đem xe lại rước đi thăm em... Làm như vậy có phải là khách sáo không? Bề gì thì mình cũng đã chịu ơn người ta.

Sơn đồng ý:

- Về chuyện này em cũng nghĩ như chị. mấy ngày đầu, vì chưa biết đường đi, chị Thúy để cho anh Tấn đem xe lại rước, nhưng bây giờ khi chị đã biết đường xe lam rồi thì nhất định đi một mình. Theo em nghĩ, dù chị Thúy không chịu đi xe chung với anh Tấn thì em cũng là kẻ mang ơn anh ấy suốt đời rồi.

Ngọc khen:

- Em nói phải, chị cũng đang nghĩ như em. Một cái ơn lớn như vậy mà đem chuyện đi nhờ vài cuốc xe để tránh bớt phiền hà hay tốn kém thật là vô lý, em có thấy như vậy là anh Tấn buồn không?

Rồi Ngọc hỏi Sơn về Tấn. Lẽ dĩ nhiên đối với Sơn, Tấn là một thần tượng. Tấn đẹp trai, hùng dũng, tánh tình rất thẳng thắn, lịch sự, rộng rãi và không khinh người nghèo. Tấn rất giàu nhưng khiêm tốn, lễ độ.

Ngọc nghe Sơn nói về Tấn liền kêu lên:

- Cái gì mà em khen quá cỡ vậy? Nhưng Tấn năm nay bao nhiêu tuổi?

- Ngoài ba mươi tuổi.

- Vậy thì tốt lắm.

- Cái gì mà tốt lắm?

Ngọc cười nhìn Sơn đầy bí mật:

- Thường thì mấy giờ anh Tấn vào?

- Ngày nào cũng năm giờ.

- Thế còn chị Thúy?

- Chị Thúy vào buổi trưa vì chị bảo buổi chiều phải may cho kịp.

Ngọc cười:

- Chớ không phải để tránh khỏi gặp anh Tấn...

- Em cũng biết chị Thúy giữ gìn... Vì chị đang có thai.

Rồi Ngọc hỏi thăm Sơn có ăn uống được không, bao giờ thì về nhà.

Sơn nói:

- Anh Tấn đóng tiền cho em năm đến khi nào mở băng. Em ngại quá, tốn kém của anh quá nhiều. Anh còn rước bác sĩ chuyên môn đến sợ em bị tàn tật. Anh đem sách vào đây cho em đọc và nói rằng khi nào em về nhà anh sẽ đưa thầy đến dạy cho em học cho khỏi mất bài vở.

Ngọc nhìn nhận:

- Vậy thì em có phúc. Rủi mà may. Cái rủi kia chưa bằng một phần cái may, và theo cái đà này thì em còn may nhiều hơn nữa.

Ngày hôm sau, Ngọc cố tình đến thăm Sơn vào lúc bốn giờ chiều. Vừa thấy Ngọc, Sơn mừng rỡ kêu lên:

- Chị Ngọc! Hôm nay chị lại vào thăm em nữa sao? Sao chị không đến rủ chị Thúy cùng đi?

Ngọc cười:

- Ai dại gì rủ chị Thúy? Chị muốn đi một mình để biết anh Tấn của em. Chị muốn gặp riêng anh Tấn mà không có chị Thúy. Chị muốn biết mặt vị mệnh thường quân trẻ tuổi ấy, chỉ có vậy. Anh Tấn vào đây chưa?

- Anh ấy sắp đến. Đúng năm giờ là có mặt anh ấy ở đây. Anh dẫn thằng Bảy vào để tối nó ở lại với em cho vui. Nhờ thằng Bảy mà em biết rõ về anh Tấn, chớ em đâu dám hỏi thằng anh ấy.

Ngọc hỏi:

- Thế anh Tấn có khi nào hỏi em về chị Thúy không?

- Không, chỉ có em kể anh ấy nghe về hoàn cảnh của em. Sau đó anh Tấn không bao giờ hỏi về chị Thúy nữa. Anh cứ nói là chị Thúy đáng thương.

Ngọc lấy cam cắt ra cho Sơn ăn:

- Trái cây nhiều quá sao em không ăn?

- Tại anh Tấn mua nhiều quá. Rồi chị, chị cũng cho em nữa, em ăn sao hết. Chị Thúy vào em đòi cho chị ấy bớt một ít. Chị Thúy không chịu lấy, nên em phải ép chị ấy ăn, rồi mới cho về. Lại còn bà con lối xóm nữa, hễ chị Thúy vào đây thăm em thì ai có gì cho nấy, cảm động ghê đi chị. Chị Ba bán cháo lòng gọi lòng heo vào cho em, chị Nghĩa bán trái cây thì gọi mận. Còn dì Sáu bán bắp gửi bắp non nấu chín, nóng hôi và ngọt ngậy. Em bị tai nạn mà được bà con cô bác thương như thế này là phước bầy đời phải không chị? Chớ chị không thấy đó, cũng một đêm với em, có một đứa bé đánh giày bị xe cán gãy chân, lại lòi ruột, nó vào đây nằm cả hai ngày

không có thân nhân nào đến thăm cả. Tội nghiệp, nó chết rồi chị ạ... Anh Tấn khi hay biết việc này có đến thăm và bỏ tiền ra chôn cất cho nó...

Ngọc thăm phục:

- Vậy sao? Nếu vậy Tấn quả là người tốt.

Câu chuyện đến đây thì Tấn vào, tay cầm một hộp bánh, theo sau là thằng Bảy tay xách cà mên.

Ngọc nhìn về phía Tấn và hỏi lớn:

- Có phải anh Tấn của em đó không?

Tấn ngạc nhiên nhìn Ngọc, rồi nhìn Sơn như để hỏi. Tấn không khỏi khó chịu về lỗi phục sức của Ngọc và thái độ quá đường đột của nàng.

Sơn nói:

- Phải đó.

Ngọc liền chào Tấn:

- Anh Tấn, tôi hết sức khâm phục anh, tôi nghĩ sao nói vậy. Tôi không biết nịnh bợ, cũng không tế nhị như các cô gái khác. Tôi nghe Sơn và Thúy kể về anh, tôi nhận thấy trên đời này ít có ai như anh. Tôi xin tự giới thiệu với anh, tôi là Ngọc, bạn thân của Thúy. Nói thân thì không đúng, chúng tôi mới quen nhau chưa đầy một năm nhưng thông cảm cảnh ngộ của nhau nên yêu thương nhau. Tôi sinh ra trong cảnh nghèo nàn phải đi làm để nuôi một bà mẹ già. Thúy thì gặp cảnh dở dang lại còn tương lai của một đứa em trai.

Sơn sợ Ngọc nói tiếp, lộ chuyện riêng tư của Thúy nên nói:

- Trưa hôm qua chị Ngọc đến thăm chị Thúy mới hay em bị tai nạn. Chị vào thăm em và nghe em nói đến tấm lòng tốt của anh, chị phục anh

lắm.

Tấn liền nói:

- Cảm ơn chị đã khen, nhưng tôi nghĩ đó chỉ là bốn phận của tôi. Còn em Sơn, anh cấm em không được nói đến chuyện ơn nghĩa. Anh chỉ giúp em chút ít thôi, có gì đáng nói đâu.

Thằng Bảy lấy ở cà mên ra hai ngăn mì xào và thịt quay bánh mì:

- Hôm nay cậu Tấn bảo mua cho anh hai món này.

Tấn nói:

- Em ăn đi, rồi đến chín giờ, trước khi đi ngủ có đói thì em ăn tiếp bánh trong hộp kia.

Trong khi Sơn ăn, Tấn và Ngọc dẫn nhau ra ngoài hành lang để nói chuyện. Chắc hai người nói chuyện tâm đầu ý hợp lắm nên mãi đến khi Sơn ăn xong mà Tấn và Ngọc vẫn chưa vào, nên Sơn lên tiếng gọi:

- Chị Ngọc, chị dùng nho với em đi.

Ngọc và Tấn lúc ấy mới vào. Vẻ mặt Tấn dường như cảm động, còn Ngọc thì có vẻ vui mừng hơn hờ. Tấn hỏi Sơn:

- Hôm nay em ăn ngon miệng chưa?

- Ngày nào mà em chả ăn ngon miệng. Hôm thì anh cho ăn bún thịt nướng, hôm thì anh cho ăn mì xào cua, lại có hôm anh cho ăn cháo bèo ngư. Buổi trưa chị Thúy vào thì chè đậu, cháo lòng, gói gà... Như vậy không phải nói đại, em muốn nằm bệnh viện mãi và được anh yêu thương em như thế này.

Tấn rầy:

- Em đừng nói đại. Rồi đây khi em khỏi anh cũng sẽ yêu thương em, nhưng em đừng gặp ai cũng kể lể lôi thôi để đề cao anh như vậy. Anh có làm gì gọi là khác thường đâu.

Ngọc nói:

- Anh khiêm tốn quá, nhưng anh là kẻ thi ân, anh nghĩ khác, kẻ mang ơn lại nghĩ khác...

Tấn chẳng biết nói gì, quay sang Sơn nói tiếp:

- Nếu chị Thúy và em cho phép thì thỉnh thoảng anh sẽ đến thăm và giúp đỡ hai chị em. Em nghĩ sao?

Ngọc nghe vậy liền nói:

- Thúy nhỏ tuổi hơn anh nhiều, tại sao anh không gọi Thúy bằng em?

- Tôi chưa xin phép cô ấy. Tôi chưa dám gọi như vậy...

Rồi quay lại Sơn, Tấn nói:

- Như anh đã từng nhiều lần nói với em, anh bây giờ một thân một mình sống giữa cuộc đời này, nếu được em và cô Thúy xem anh như một người anh thì hay biết mấy.

Sơn kêu lên:

- Chuyên gì chứ xem anh như một người anh, em còn cầu. Chúng em cũng bơ vơ lắm.

- Anh cầu mong sao được lấy gia đình em làm gia đình của anh.

Ngọc chen vào:

- Chắc chắn Thúy và Sơn rất cảm ơn tình cảm của anh.

Ngọc nhìn đồng hồ rồi nói:

- Tôi đến đây lâu rồi. Vậy xin phép anh Tấn, tôi về trước.

Tấn hỏi:

- Tôi cũng sắp về rồi. Thế chị Ngọc đi xe gì?

Ngọc cười:

- Đi xe hai chân. Bộ ai cũng giàu như anh sao?

Tấn cũng cười:

- Vậy để tôi đưa chị về.

- Có phiền anh lắm không?

- Cái gì phiền? Chị khách sáo quá!

- Vậy xin anh cho tôi quá giang.

Tấn và Ngọc ra về. Sơn nhìn theo và nghĩ:

- Sao họ dễ thân nhau quá vậy? Chắc chị Ngọc thích anh Tấn lắm rồi... Nhưng chị bây giờ đã làm vợ ông Mật. Phải chi hồi đó chị khoan nhận lời ông Mật chờ đến bây giờ thì hay biết mấy. Hai người sẽ yêu nhau, cưới nhau, và mình có thêm hai người thân...

Trong khi Sơn nghĩ ngợi vẫn vợ thì trên chiếc xe hơi của Tấn, Ngọc và Tấn chuyện trò thật vui vẻ như đã thân nhau lâu lắm rồi.

Ngọc đã kể cho Tấn nghe về gia cảnh của Thúy khi hai người đứng ngoài hành lang của bệnh viện:

- Mẹ yếu đau, cha qua đời, Thúy phải bỏ học. Rồi sau đó, mẹ con dẫn dắt nhau lên Sài Gòn vì ở dưới quê không được an ninh. Lên trên này, mẹ con chưa tạo được một mái nhà yên vui thì mẹ Thúy cũng bỏ hai con về bên kia thế giới. Vì vậy Thúy phải đi làm để nuôi em ăn học.

- Thế cô Thúy có chồng từ khi nào?

Ngọc do dự không trả lời ngay thì Tấn hỏi tiếp:

- Chắc khi đi làm Thúy gặp người yêu?

Ngọc lắc đầu thở dài:

- Đâu phải vậy. Đây là chuyện riêng của Thúy, Thúy không muốn cho ai hay biết. Nếu tôi kể cho anh nghe mà Thúy hay thì Thúy sẽ giận tôi lắm. Nhưng tôi thấy anh là người tốt, nếu tôi có nói cho anh hiểu thì việc ấy cũng không có gì thương tổn đến danh dự của Thúy.

Tấn vội vàng:

- Vậy xin cô đừng nói... Nếu Thúy hay được Thúy sẽ buồn.

- Tôi phải nói. Vì ngoài anh ra không ai giúp chị em Thúy được. Bây giờ tôi hỏi anh điều này nhé... Anh có thể xem tôi như Thúy, như Sơn, nghĩa là xem tôi như một đứa em gái của anh không? Cảnh của tôi cũng không sáng sủa gì hơn Thúy. Nhưng nhờ không đẹp mà tôi không gặp cảnh dở dang như Thúy.

Ngọc thở dài rồi nói tiếp:

- Tôi thật vô lý, tôi chưa tự giới thiệu. Anh chưa biết tôi là ai cả. Anh có thể hiểu lắm.

Tấn hỏi:

- Hiểu lầm chuyện gì?

- Anh muốn hiểu lầm thế nào là tùy nhận xét của anh... Tôi tên Ngọc, bạn thân của Thúy. Tôi đã có chồng, có chồng sau khi tôi và Thúy bị đuổi ra khỏi hãng. Muốn giúp Thúy và Sơn, lại cũng vì cảnh phải có tiền để nuôi mẹ già, tôi nhận lời làm vợ ông Mật. Ông này lớn hơn tôi mười mấy tuổi, góa vợ có hai con. Lúc đầu tôi từ chối nhưng ông Mật cứ năn nỉ tôi. Tôi không hề nghĩ tôi có thể nhận lời ông ta, vậy mà cái lão chủ hãng bị vợ ép buộc cho Thúy nghỉ việc, tôi vì bệnh vực cho Thúy cũng bị đuổi lây, lúc ấy tôi mới nhớ đến ông Mật và nhận lời làm vợ ông ta. Có vậy tôi mới có tiền để nuôi mẹ và giúp đỡ chị em Thúy. Tôi nói có Trời Phật chứng cho lời nói của tôi... Tôi mà không nghĩ như vậy thì Trời Phật đừng cho tôi sống.

- Như vậy cô cũng là người tốt.

- Tôi không phải kể chuyện riêng tư của tôi cho anh nghe và chờ anh ban cho một tiếng khen. Đừng hiểu lầm tôi.

- Tôi không hiểu lầm cô đâu. Tôi biết cô sợ dĩ phải kể dông dài như vậy là để tôi thấy cô Thúy đang ở trong cảnh thật đáng thương.

- Vậy thì anh cũng khá thông minh đấy!

- Lúc này cô có nói nếu cô Thúy hay biết có người thứ ba biết rõ về chuyện yêu thương dở dang của cô ấy thì cô ấy sẽ giận cô lắm?

- Nhưng tôi muốn kể cho anh rõ... Thúy đâu có yêu ai mà nói rằng có chuyện yêu thương dang dở.

- Vậy thì chắc cô Thúy vì hoàn cảnh gia đình như cô nên phải lập gia đình?

- Cũng không phải như vậy... Thúy bị mưu sâu kế độc của ông chủ hãng. Ông ta bày tiệc và bỏ thuốc mê vào nước ngọt, Thúy và tôi mê man.

Tôi thì ông ta cho người đưa về nhà, nói dối với mẹ tôi là tôi bị trúng gió, còn Thúy, ông ta đưa vào một phòng ở khách sạn.

- Thăng khốn nạn!

- Khi tôi tỉnh lại, tôi vội vàng chạy đến nhà Thúy thì mọi việc đã rồi.

Khi Ngọc kể tới đây, Tấn thở dài:

- Thôi tôi hiểu rồi. Và cô Thúy đã kinh tởm ông ta, không muốn thấy mặt ông ta nữa.

- Bây giờ anh đã biết rõ chuyện của Thúy, tôi mong anh đừng nói gì để Thúy biết tôi đã kể anh nghe, nếu không Thúy sẽ giận tôi...

- Không bao giờ tôi dám để lộ cho Thúy biết về chuyện này.

Tấn đỗ xe trước cửa nhà cho Ngọc xuống, rồi đến thăm Thúy. Thấy Tấn đến thành tình, Thúy luýnh quýnh không biết hỏi gì. Tấn nói:

- Tôi vào thăm em Sơn. Em đã khỏe nhiều và nhờ tôi mang bớt mấy gói này về cho cô.

Tấn đã nói dối. Mấy gói trái cây ấy Tấn vừa ghé hàng trái cây ở chợ Bến Thành và mua xong là đến thăm Thúy. Thúy nói:

- Cái thằng nhỏ! Nó làm rất công anh quá!

- Đâu có gì, giờ này tôi rảnh mà. Cô làm việc suốt ngày, lại đang thời kỳ thai nghén, cô cần ăn uống bổ dưỡng mới đầy đủ sức khỏe. Cô không chỉ sống cho cô mà phải nghĩ cho đứa bé nữa... Phải chi cô đừng áy náy hay sợ dư luận bàn tán thì mỗi buổi chiều tôi đem xe đến đây đưa cô đi dạo mát một vòng... Mà thôi, bây giờ đi chưa tiện, khi nào em Sơn khỏe, lúc ấy ba anh em chúng ta cùng đi.

Thúy chỉ biết nói:

- Anh tử tế quá.

- Cô cho phép tôi được xem cô và Sơn như hai người em ruột của tôi. Tôi muốn có một mái gia đình, sống với hai người em mà trời vừa cho tôi gặp.

Tấn cũng có vẻ lúng túng khi nói câu ấy.

Thúy cảm động nói:

- Được anh xem chị em em như vậy thì còn gì may mắn bằng...

Tấn vui mừng hỏi:

- Thế là cô chấp nhận? May thật! Vậy thì từ đây cô đừng may vá gì nữa, cô may hết mấy xấp hàng này rồi thì nghỉ, đừng lãnh đồ may nữa, mọi việc đã có anh lo.

- May vá chút ít thì có gì mệt nhọc lắm đâu. Anh hãy yên lòng. Từ đây đã có anh thì cần việc gì em sẽ nhờ anh.

Tấn mở cặp ra định đưa tiền cho Thúy thì Thúy hỏi:

- Anh định cho em tiền đấy à? Em còn tiền mà...

- Khi nào cần thì nhớ nói cho anh biết. Bao giờ em Sơn về anh sẽ đưa em và Sơn đến cho biết nhà anh. Phải chi có cả cậu em rể của anh thì hay biết mấy.

Vì Tấn nói bất thành lời nên Thúy ngơ ngác hỏi:

- Cậu em rể nào?

- Thì chồng của em chớ cậu em rể nào nữa?

Thúy thở dài:

- Nếu còn chồng em thì đâu đến nỗi như thế này!

Tấn chuyện trò với Thúy một lát rồi ra về.

Ngày hôm sau, Thúy vào thăm Sơn và hỏi em:

- Em bị bệnh cần trái cây, thức ăn bổ dưỡng thì để lại đây mà ăn, sao lại gọi anh Tấn mang về cho chị chi vậy?

Sơn ngơ ngác:

- Em gọi về hồi nào?

- Thì chiều hôm qua chứ hồi nào? Mà em có gọi không?

Sơn như hiểu ra:

- Anh Tấn mang vào mỗi ngày, nào trái cây nào bánh, rồi chị Ngọc cho thêm nữa. Chị xanh và gầy yếu như vậy, cũng cần bồi dưỡng chứ!

- Đạo này chị ăn uống nhiều rồi, thấy khỏe hơn trước. Nếu không có anh Tấn, em gặp tai nạn thế này, chị lo chắc chết được.

Thúy ngồi xuống bên em:

- Trưa nay có gì ăn không?

- Thăng Bảy trước khi về đã mua bánh mì thịt cho em. Chị ăn với em đi. Đến hai ố lặn, anh Tấn dặn mua để chị vào ăn với em cho vui.

- Sao anh Tấn chu đáo quá em nhỉ? Thật là người tốt. Hôm qua anh ấy có xin phép để xem chị và em như hai đứa em của anh.

- Và chị trả lời thế nào?

- Lê dĩ nhiên chị nhận lời và cảm ơn anh ấy.

Sơn kể:

- Anh Tấn bảo anh ra đời từ khi còn nhỏ, vì vậy anh muốn có một mái ấm gia đình...

Thúy ngồi lặng một lát, bỗng nói:

- Chị lo lắng quá.

- Về việc gì vậy chị?

- Về chuyện của chị. Không biết chị Ngọc có nói gì với anh ấy không? Hay là chị Ngọc đã kể tất cả rồi.

- Chị Ngọc có kể thì đã sao? Người như anh Tấn không thể nào khinh khi hay hiểu lầm chị đâu.

Vẻ mặt lo lắng của Thúy bỗng biến mất, Thúy vui vẻ nói:

- Chắc chị Ngọc chưa nói.

- Tại sao chị biết?

- Vì hôm qua anh Tấn có nói phải chi có cậu em rể thì vui biết mấy... Chị không hiểu? Cậu em rể nào, thì anh Tấn bảo là chồng cô chứ cậu em rể nào.

Sơn kêu lên:

- Đó, chị thấy không? Anh ấy đâu đã biết sự thật. Nhưng chị hãy yên lòng. Em tin anh Tấn là người tốt, anh ấy không nỡ làm chị phải buồn tủi đâu.

- Anh Tấn không cho chị lãnh vải nữa, may hết đợt này thì thôi... Anh nói giờ đây chị là em gái của anh thì phải để anh lo cho chị.

- Anh Tấn giàu lắm.

- Nhưng tại sao mình phải ỷ lại như vậy? Khi nào không còn làm được thì mới nhờ đến anh Tấn, bây giờ chị còn may vá được kia mà.

- Sự thật thì mình có muốn nhờ cậy ai đâu, chỉ tại ông trời sắp đặt thôi. Nếu em không bị tai nạn thì làm sao gặp được anh Tấn, làm sao biết được trên đời này có một người cao thượng như anh Tấn.

Rồi Sơn nói sau vài phút do dự:

- Phải chi chị gặp anh Tấn trước thì hay biết mấy. Phải chi em gặp tai nạn trước khi chị làm việc với ông Châm..

Thúy đỏ hồng đôi má:

- Em nghĩ gì mà nói vậy?

Sơn cười:

- Em nghĩ bậy bạ mà, nếu chị biết chị sẽ rầy em... Em có hỏi thằng Bảy tại sao anh Tấn chưa có vợ thì nó bảo chẳng những không có vợ mà nó cũng không thấy anh Tấn đi với người đàn bà nào hay đem người đàn bà nào về nhà cả...

- Sao hôm nay em thích nói về anh ấy quá vậy?

- Vì bây giờ chị em mình đã là em anh Tấn rồi. Anh ấy hứa khi nào em khỏi hẳn và đi được thì anh sẽ đưa em về nhà anh chơi.

Thúy thở dài:

- Chị thấy dường như dạo này em quen với nếp sống xa hoa rồi.

Sơn cười:

- Gãy chân nằm một chỗ khổ muốn chết đây chớ quen với nếp sống xa hoa gì. Chị nói vậy mà nghe được! Em vui vẻ chấp nhận sự giúp đỡ của anh Tấn là vì anh ấy thành thật thương người. Đây cũng là một sự an ủi cho những tâm hồn lạc loài như chị em mình. Chị đừng sợ mấy hôm nay em được ăn uống sung sướng như thế này rồi nghĩ rằng em sẽ quen thân lười biếng không muốn làm việc nữa. Không đâu chị, nếu anh Tấn có ý xấu một chút là em không cần sự giúp đỡ của anh ngay, chị đừng hiểu lầm em.

Thúy nghe Sơn nói vậy vội vàng xin lỗi em:

- Thôi đừng hờn chị nữa, chị nghĩ quấy vậy mà.

- Em đâu dám giận chị.

ĐÌNH MỆNH

Bà Tùng Long

www.dtv-ebook.com

Chương 3

THÚY ĐANG NGỒI MAY THÌ TẤN ĐI NHÈ NHÈ vào, Thúy ngẩng đầu lên và thấy Tấn đôi mắt chớp lia, và Tấn nói:

- Em lại may suốt ngày. Anh đến báo em hay tin mừng Bác sĩ đã cho phép em Sơn về nhà rồi.

Thúy nói:

- Vậy à, bao giờ em Sơn về hả anh?

- Chiều mai đúng ba giờ anh sẽ đem xe đến đây rước em đi đón Sơn về. Em vui lòng chứ?

- Anh tử tế quá...

- Anh cấm em không được khen anh như vậy. Có gì mà tử tế với không tử tế.

- Thì anh tử tế, em nói anh tử tế, tại sao anh lại rầy.

- Anh đã không biết bao nhiêu lần nói cho em nghe, anh trước đây ra đời quá sớm, vì vậy anh hiểu giá trị của tình thương đối với những kẻ bơ vơ, lạc lõng sống ngoài đời như thế nào rồi. Lúc ấy ai giúp đỡ anh một chút hay an ủi anh một lời là anh cảm ơn lắm, anh không bao giờ quên người ân nhân ấy... Vì vậy bây giờ khi Trời Phật đã cho anh làm ra tiền, anh thường nghĩ đến những người thiếu hụt, bơ vơ.

Từ khi gặp em Sơn và em, anh thấy như anh có được một gia đình có người em gái phải lo lắng chăm nom, có đứa em trai để nhắc nhở nó học hành. Anh có điều này muốn bàn với em, không biết em có bằng lòng không.

- Việc gì anh cứ nói.

- Anh định đưa Sơn về nhà anh. Như vậy khỏi mất công phải đưa đi đưa lại nhiều lần.

- Tại sao đưa đi đưa lại nhiều lần.

- Vì nếu anh đưa em Sơn về đây thì nay mai anh cũng sẽ đến đây rước Sơn đến nhà anh.

Nói đến đây Tấn ngật ngật ngừng nhìn Thúy rồi nói tiếp:

- Anh đi bàn với Sơn về chuyện này rồi và Sơn tán thành lắm.

- Chuyện gì vậy anh?

- Bây giờ còn chờ ý kiến của em ...

- Việc gì sao anh chưa nói cho em hiểu với.

- Anh định rước em và Sơn về ở với anh. Em ở đây bất tiện lắm. Anh sẽ xem em như em gái của anh, lo cho em sanh đẻ và nuôi đứa cháu. Lạy Trời nó sẽ là cháu trai còn em Sơn trong thời gian dưỡng bệnh chưa đi lại được, anh sẽ mời thầy về dạy cho em để em khỏi mất bài vở kịp thi cử không mất một năm học. Nếu để em ở đây thì không tiện.

- Anh phải đi lại, đi lại thường thì người ta nghi ngờ, hiểu lầm, ở đây ai cũng biết em không có họ hàng nào khác ngoài em Sơn chớ còn chỗ anh ở, nhà riêng biệt không ai để ý. Mà dù họ có để ý thì anh bảo em và em Sơn là hai đứa em ở dưới quê nhà lên. Anh đã bảo dọn hai phòng ở dưới lầu cho

hai em ở. Anh đã tìm được bà bếp cũ, bà ấy nấu nướng giỏi lắm. Năm ngoái bà về quê gã chồng cho đứa con gái, khi trở lên thì anh có bà khác. Bây giờ nếu em về thì anh phải đi kiếm dì Năm về.

Thúy nói:

- Anh chu đáo quá.

- Lại khen chu đáo. Nhưng em phải nói cho anh biết em có chấp thuận không!

Thúy thở dài nói:

- Em biết nói sao bây giờ. Anh đã xem hai chị em như em ruột của anh. Em chỉ biết cúi đầu vâng lời anh.

Tấn nghe vậy mừng lắm nói:

- Nếu vậy anh thành thật cảm ơn em. Ngay từ hôm nay em lo thu xếp đồ đạc chỉ đem theo áo quần và đồ gì cần lắm. Em giao trả nhà lại cho người ta hay có ai chịu sang thì sang lại cho họ.

Thúy nói:

- Em chả có đồ đạc gì.

Bỗng Thúy nhìn lên bàn thờ của mẹ và nói:

- Sao được hả anh?

- Cái gì sao được?

- Em phải thờ cha mẹ em...

- Về chuyện này anh đã bàn với em Sơn rồi.

Thúy vừa kinh ngạc vừa cảm động:

- Anh đã bàn với em Sơn rồi? Bàn như thế nào?

- Anh để hai em mang bàn thờ của bác về, để thờ ở phòng ăn. Mẹ của em, đâu khác gì mẹ của anh...

Thúy cúi đầu, nói như nói với mình:

- Như vậy thì còn từ chối thế nào được nữa.

Tấn không khỏi mừng thầm liền nói tiếp:

- Em đã nhận lời? Vậy thì thật là may mắn cho anh, anh sẽ đưa em về và xem qua hai căn phòng, nếu em không vừa lòng thì anh bảo dọn lại. Em có thể đi ngay bây giờ với anh không?

Thúy nói:

- Thôi để chiều... khi đi thăm em Sơn về anh đưa em về nhà anh xem qua cho biết chứ còn anh mà đã thu xếp việc gì chắc là phải chu đáo...

- Như vậy bốn giờ anh đem xe lại rước em đi thăm em Sơn đồng thời nói cho em Sơn biết em đã nhận lời về ở đàng anh.

Thúy gật đầu. Thế là Tấn vui vẻ ra về. Khi Tấn đi rồi Thúy không khỏi lo nghĩ:

- Bây giờ phải nói làm sao với mấy người hàng xóm này, thế nào họ cũng tò mò hỏi lời thôi.

Vừa lúc ấy bà chủ phố ở gần đó đến lấy chiếc áo bà ba, Thúy may áo xong thì bà đưa hai xấp hàng cho Thúy và nói:

- Hai chiếc áo này không gấp cô để đến mấy tuần cũng được. Tôi thích cô may cái kiểu này.

Thúy nói:

- Cháu rất tiếc không thể lãnh đồ may được nữa vì ngày mai cháu phải dọn đến nhà anh Tấn để ở với em Sơn. Nó ở bệnh viện ra là về thẳng.

Bà chủ phố hỏi:

- Cậu Tấn ấy là gì của cô mà cô lại dọn về ở

đăng ấy.

- Anh Tấn muốn như vậy. Anh bảo sẽ xem cháu và Sơn như hai đứa em ruột.

Bà chủ phố nói:

- Cậu ấy tử tế thật. Trên đời này ít có ai mà tốt bụng như vậy. Nhưng cô là gái góa, lại đang có thai, đến ở cũng có điều bất tiện. Tôi xem cô như cháu của tôi, nên tôi mới nói thật tình như vậy. Nghe hay không tùy cô... Người ta sẽ dị nghị...

- Cháu thành thật cảm ơn bà đã xem cháu như người thân mà dạy bảo như vậy. Cháu cũng đã nói chuyện này với anh Tấn, nhưng anh ấy quá thành thực, cháu không còn biết nói sao. Từ chối là vô ơn, và hiện giờ chị em cháu cũng đã mang ơn nhiều của anh Tấn rồi...

Thúy nói xong thở dài và nói tiếp:

- Chị Ngọc, bạn cháu thường khuyên cháu nên nhận lời.

- Cái cô Ngọc thường đến đây phải không, vậy thì tùy cô. À, rồi căn phố này cô tính sao. Cô có định sang lại cho ai không? Hay là để tôi thối lại

tiền cho cô. Hồi đó cô đóng mười nghìn tiền thế chân.

Thúy nói:

- Chị Hoa ở đầu ngõ có dặn cháu nếu cháu không ở nữa thì sang lại cả đồ đạc cho chị, chị sẽ tiếp tục lãnh đồ may.

- Vậy thì tốt lắm. Cô Hoa cũng như cô đàn ông tử tế. Tôi có nhà cho thuê, nhưng tôi cũng kén khách lắm đó. Ai lười thôi không làm ăn lương thiện là tôi không cho thuê nhà. Cũng nên thương lượng với cô Hoa, tiền thế chân tôi lấy lên năm nghìn, tiền phố vẫn giữ nguyên, nếu cô Hoa chịu thì dọn lại.

Nói xong bà chủ phố lấy hai xấp vải về. Thế là chỉ hai giờ sau là cả xóm đều hay biết Thúy sắp dọn về ở với Tấn. Người ta tụ lại bàn tán trong khi Hoa đến nói chuyện với Thúy về căn phố.

Thúy nói:

- Về những đồ may tôi chưa may xong thì chị bảo lãnh giùm. Chị ở đây khi tôi may xong sẽ đem giao trả cho mấy bà hàng xóm. Còn tiền nong bà chủ phố tính như vậy chị bằng lòng không?

Hoa nói:

- Bà ấy bắt chẹt tôi, nhưng không sao... Nhưng còn chị, chị đã suy nghĩ kỹ chưa trước khi nhận lời ông Tấn.

Thúy nói:

- Việc này quá đột ngột tôi đâu có biết trước mà đề phòng, chị thấy đó từ khi Sơn bị tai nạn lưu thông dù muốn dù không, tôi cũng nhận sự giúp đỡ của anh Tấn. Mình từ chối thế nào được khi việc đã rồi. Không có anh Tấn đưa Sơn vào bệnh viện thì Sơn chưa chắc sống đến ngày nay. Bây giờ

anh ấy đến bảo để anh chở thằng Sơn về thẳng đằng nhà cho anh để bề sẵn sóc... Anh ấy đã nhận tôi làm em gái và hứa sẽ giúp đỡ tôi...

Hoa nói:

- Như vậy là dịp may hiếm có cho chị và cậu Sơn rồi.. Nếu sau này có xảy ra việc gì khác thì lại là chuyện may mắn thứ hai và cũng là sự may mắn nhất đời của chị. Tôi cũng van vái cho sự việc quay sang cái chiều ấy.

Thúy hỏi:

- Chị nói gì tôi không hiểu.

- Rồi đây chị sẽ hiểu. Tôi đã hai lần yêu thương, tôi hiểu ở đời không ai giúp mình chuyện gì mà không có ý lợi dụng.

Khi Hoa đem tiền qua sang nhà và mua mấy món lặt vặt thì bà chủ phố cũng chạy qua để lấy số tiền bà đã đòi thêm là ba nghìn đồng. Bà chủ phố nói với Thúy:

- Ai cũng bảo cô may mắn quá. Trên đời ít ai tử tế như cậu Tấn vậy. Thế là cậu Sơn không còn về cái xóm này nữa. Ở bệnh viện ra là đi thẳng về nhà cậu Tấn.

- Em Sơn của cháu chưa đi được, chân còn băng bột. Khi nào nó đi được chị em tôi sẽ đến đây thăm và cảm ơn cô bác đã giúp chị em chúng tôi trong khi hoạn nạn...

Bà chủ phố nói:

- Chỉ sợ cô quên cái xóm này chứ.

Thúy nói:

- Còn cả đồng áo quần chưa may xong. Cháu còn trở lại đây mỗi ngày... cháu đã bàn với chị Hoa, không biết chừng mỗi ngày cháu lại đây một buổi để may cho xong áo quần của cô bác đã vì thương hoàn cảnh của cháu mà giao cho cháu.

Rồi cả buổi chiều hôm ấy chị Ba bán bánh bèo đi bán về nghe nói Thúy sắp đi cũng chạy qua hỏi thăm lẫn xăn. Chị Ba vừa ra thì chú Hai taxi lại đến, hết người này đến người khác và ai cũng đều khen Thúy gặp may.

- Vậy là cô khỏi lo rồi, đến khi sanh đẻ đã có cậu Tấn lo than củi... số may có khác.

Người ta khen Thúy may mắn cái kiểu ấy, Thúy làm sao khỏi khó chịu, nhưng Thúy vẫn làm ngơ như không hiểu, cứ cảm ơn mọi người đến thăm Thúy.

Đúng bốn giờ Tấn đem xe lại rước Thúy vào bệnh viện thăm Sơn. Lúc ấy người ta ra về, nhưng lại tụ tập ở một góc đường để nhìn theo Thúy lên xe đi ngồi bên Tấn. Người ta chỉ chỏ về phía chiếc xe và bàn tán cho đến khi xe chạy và khuất dạng ở đầu đường.

Sơn đã vỗ tay khi nghe Tấn nói Thúy đã chấp thuận về ở chung một nhà vòu Tấn.

- Ngày mai là anh đem xe lại chở đồ đạc. Rồi đến chiều đi đón em về... chị Thúy đã sang được nhà lại rồi.

Sơn nhìn chị và hỏi:

- Mau vậy sao chị?

- Thì chị Hoa dặn chị lâu rồi hể khi nào dọn đi thì cho chị ấy biết. Căn phố chị đang ở dột nát hết mà người ta lại đòi lấy lại. Chị chỉ chở về cái máy và đồ đạc trong tủ thờ... những di vật của mẹ để lại.

Sơn nói:

- Phải có em ở nhà dọn phụ với chị.
- Anh Tấn cho thằng Bảy đến dọn phụ.

Sơn nhìn Tấn và nói:

- Không có việc gì mà anh không lưu ý đến. Anh yêu thương chị em của em quá. Anh là người đáng kính.

Tấn cười và nói:

- Nhưng đến khi tôi bắt chú học thì chú đừng có than thân trách phận và đừng oán ghét tôi đấy nhé. Chú lười thì phải biết...

Sơn nói:

- Tưởng anh bắt em làm gì chứ bắt em học thì không sợ đâu... Học thì đâu có gì là vất vả. Đi bán báo em còn thấy vui và không biết mệt nữa là học... Học là lo cho tương lai của mình, gây dựng sự nghiệp của mình tại sao không học.

Tấn nói:

- Vậy thì hay lắm anh sẽ cho em học đến nơi đến chốn, học đến khi nào em chán, không được học nữa thì thôi.

Hôm ấy Tấn bàn với Thúy về chuyện học hành của Sơn:

- Em muốn có một người em trai làm bác sĩ hay làm kỹ sư? Em hãy nói đi anh hướng dẫn em Sơn học.

Thúy nói:

- Sự thật em cũng không biết phải cho Sơn học ngành nào. Máy lúc này chị em của em cứ mãi lo nghèo, chuyện học hành của Sơn xem như là chuyện bấp bênh, nên em đâu dám ao ước hy vọng gì. Riêng về phần em Sơn, em ao ước trở thành một kỹ sư.

- Vậy thì em phải thật giỏi toán. Em có thích học toán không Sơn?

Sơn nói:

- Em thích học toán lắm anh ạ.

- Em có học thêm toán với ai không?

Sơn cười vẻ mặt buồn xo:

- Em lấy tiền đâu mà học thêm. Học lớp đêm miễn phí do một nhóm sinh viên khoa học dạy vậy mà em phải đi bộ, không có tiền đi xe lam, nữa là đóng tiền học phí.

Thúy nói:

- Tình cảnh của tụi em bi đát lắm từ khi em bị rui ro. Tấn thở dài nói:

- Từ nay không còn cái cảnh ấy nữa.

Sơn nói:

- Về sống với anh thì làm gì có cái chuyện ấy nữa. Chị Thúy em cứ sợ khi anh Tấn đưa đề nghị chị từ chối thì anh Tấn sẽ buồn.

Thúy nói:

- Anh Tấn chu đáo đến nước không quên cái bàn thờ của mẹ thì chị làm sao từ chối hả em. Chị nghĩ từ chối là có lỗi với anh Tấn...

Tấn nói:

- Trước khi xin phép hai em về sống dưới mái nhà hiu quạnh của anh, anh đã hỏi ý kiến của cô Ngọc. Cô Ngọc tán thành lắm.

Thúy nói:

- Anh đã gặp Ngọc gặp ở đâu?

- Tại nhà cô ấy, anh đã gặp ông Mật chồng cô Ngọc nữa. Gia đình của cô Ngọc kể cũng hạnh phúc lắm.

- Chị Ngọc thương chị em em lắm.

Ngày hôm sau khi Tấn đến rước Thúy về nhà thì mấy người trong xóm xúm lại từ giả Thủy, mọi người gọi Thúy và dặn:

- Cô nhớ trở về đây thăm bà con với nhà.

Thúy nói:

- Ngày mai dọn dẹp xong, tôi sẽ bắt đầu may lại và sẽ đem giao trả áo quần cho bà con ở đây.

Hoa nói với mọi người:

- Bây giờ chị ấy khoẻ rồi. Có người lo tất cả. Tôi không thấy ai may mắn như chị ấy. Bụng mang dạ chửa mà vẫn có người yêu thương như thường.

Chị Bảy nói:

- May mắn thật ấy. Chồng chết, có thai bụng thè lè thế kia mà vẫn có người rước về nuôi và chịu lo cho cả đứa em trai ăn học.

Bà chủ phố nói:

- Theo tôi nghĩ thì cũng vì cậu Tấn gây tai họa cho cậu Sơn. Trong cái rủi mà gặp cái may. Chuyện đời ai biết đâu mà lường. Nhưng thấy ai gặp may thì mình cũng nên mừng cho người ta. Không vậy thì người ta sẽ bảo là mình ganh tị.

Chị Bảy nói:

- Ai thèm ganh tị làm gì. Nhưng thấy chuyện đời mà bắt buồn cười. Cái cậu Tấn sao mà khờ dại quá. Ai sung sướng ở đâu, cậu ấy lại lo than củi, tiêu hành.

Bà chủ phố cười:

- Chưa chi đã nghĩ như vậy à?

Hoa nói:

- Đừng nghĩ vậy mà tội nghiệp cho chị Thúy, chị ấy đâu có muốn như vậy. Nhưng vì anh Tấn muốn nhìn nhận cậu Sơn làm em, giúp cho cậu ấy ăn học đến nơi đến chốn, nên chị Thúy không dám từ chối. Chị Thúy đã kể hết cho tôi nghe rồi. Anh Tấn vốn ra đời sớm, anh đã hiểu thế nào là thiếu thốn, là nghèo túng, là cô đơn, vì vậy anh bằng lòng nhận Sơn làm em, tán thành cho Sơn, con đối với chị Thúy ...

Bà chủ phố hỏi:

- Đối với cô Thúy thì sao?

- Thì anh Tấn cũng xem như em gái. Nuôi cho Thúy sanh đẻ và để Thúy trông nom nhà cửa.

Chị Bảy cười nói:

- Rồi đến khi ấy sẽ hay, vì bây giờ nói chuyện gì khác thì cũng hơi sớm, có phải vậy không?

Hoa nói:

- Nếu được vậy cũng hay chớ có sao? Đời bớt đi một người đàn bà khổ sở vì cảnh góa bụa. Nước Việt Nam chúng ta hiện giờ có biết bao nhiêu góa phụ, quả phụ, cuộc chiến này đã cướp mất bao nhiêu chồng, bao nhiêu đứa trẻ chưa chào đời đã phải chịu cảnh mồ côi. Các bà may mắn không gặp cái cảnh ấy nên không hiểu được sự đau xót của những cô nhi quả phụ. Cảnh chị Thúy đáng thương lắm. Chị ấy còn trẻ lại đẹp ...

Chị Bảy nói:

- Nhiều người không tin chị Thúy có chồng tử trận.

- Tại sao lại không tin? Chị ấy nói dối để làm gì?

Hoa nhìn chị Bảy và hỏi lại như vậy thì chị Bảy nói:

- Tôi đâu có biết ất giáp gì? Tại cái cô gì ở đầu ngõ cô ấy nói rằng nếu chị Thúy là một quả phụ có chồng tử trận thì chị ấy được chính phủ giúp đỡ cô có công ăn việc làm, được lãnh tiền cấp dưỡng.

Lại nữa chồng mới chết sao chị ấy không thờ -... mà lại đi thờ bà mẹ ruột.

Bà chủ phố nói:

- Cái cô nào đó nói như vậy là đúng với ý tôi. Vì vậy có lần đến thăm lấy đồ may, tôi có hỏi cô Thúy chớ ảnh của chồng cô đâu thì cô nói giọng ấp a ấp úng là cô không thờ chồng được vì một lý do riêng. Như vậy có thể cô làm bé người nào đó, rồi bị người ta bỏ.

Hoa lại bênh vực cho bạn:

- Về chuyện này tôi có hỏi chị Thúy thì chị giải thích như thế này. Chị và chồng chưa kịp làm hôn thú thì anh ấy tử trận... Nhưng các bà thắc mắc

làm chi về chuyện ấy chứ, chỉ mừng giùm chị là hơn. Tôi thay ở cái thời buổi này chị em phụ nữ chúng ta đã bị thiệt thòi nhiều rồi, ganh ghét nhau mà làm gì...

Bà chủ phố ra vẻ không bằng lòng nói:

- Ai ganh ghét mà làm gì, cô không thấy tôi giúp đỡ cho cô ấy như thế nào sao? Khi cô Ngọc đưa cô Thúy đến và kể qua tình cảnh của cô ấy, tôi cho thuê nhà liền và chỉ bắt đóng trước ba tháng tiền nhà...

Bây giờ cô ấy đi là tôi chịu trả lại tiền không làm khó dễ gì mặc dù cô ấy chưa ở quá một năm. Đã vậy tôi còn giới thiệu cho cô Thúy lãnh đồ may.

Hoa nói:

- Tôi biết bà là người nhân đức...

Chị Bảy nói:

- Mình nói đây là bàn chuyện đời vậy mà chớ đâu phải nói xấu ai ...

Trong khi những người ở cái xóm củ đang xúm lại nói về chuyện may chuyện rủi cho chị em Thúy thì trên chiếc xe nhà của Tấn. Thúy ngồi im ra chiều xúc động và không khỏi khó chịu. Tấn xây lại hỏi;

- Em có vẻ không vui. Hay em lo nghĩ về chuyện ở đằng anh.

Thế nào cũng có vài người bàn tán về chuyện này nhưng không sao... Họ có còn bàn tán thì em cũng không còn ở đó nữa mà nghe.

Thúy vẫn không đổi buồn làm vui, Thúy cứ ngồi im áy náy về chuyện rồi đây ở chung với Tấn, Thúy có khỏi bị người ta chê cười không?

Khi xe đến nhà, Tấn giúp Thúy mang đồ đạc vào phòng. Tấn chỉ hai căn phòng và nói:

- Đó phòng của hai em. Anh để cho các em dọn dẹp trang hoàng theo ý muốn. Có sẵn nệm, drap và gối. Em có thể kê đồ đạc lại.

Thúy nhìn thấy phòng rộng, nhà cửa cao ráo mát mẻ thì nói:

- Ở đây rộng rãi quá. Nhưng anh ở một mình thì cũng buồn thật. Em chỉ sợ nhà chật, tụi em choáng mất nhiều chỗ của anh. Bây giờ thì em yên lòng rồi.

- Anh ở trên lầu có cả thầy là ba phòng, một phòng ngủ một phòng đọc sách và một phòng dành cho khách xa, bạn bè, chẳng hạn. Em có muốn lên lầu xem qua không?

Thúy ngần ngại toan từ chối thì Tấn nói:

- Em cứ lên, không sao đâu. Anh đã thành thật xem em như em gái của anh.

Thúy hỏi:

- Thế anh có đông bạn bè không? Bạn bè anh có thường lui tới đây không?

Tấn cười và nói:

- Em gái của tôi chưa chi để muốn kiểm soát sự giao thiệp của anh rồi.

Thúy bèn lên nói:

- Không phải em dám kiểm soát sự giao thiệp, bạn bè của anh nhưng em hỏi cho biết rõ để tránh mặt và khỏi làm phiền anh.

Tấn nói:

- Bạn của anh, anh tiếp ở văn phòng, không đem về nhà còn bạn gái thì không có. Để khi nào Sơn về đây anh sẽ kể cho hai em cùng nghe về khoảng đời của anh giang hồ.

Thúy theo Tấn lên lầu và không khỏi ngỡ ngác trước cái vẻ sang trọng của ba căn phòng của Tấn. Tấn nói:

- Thật ra anh cũng không muốn bày chi cái chuyện sang trọng này. Nhưng anh cực khổ nhiều, chưa được hưởng gì, bây giờ làm ra tiền, tội gì mà không tạo cho mình một nếp sống thật đầy đủ về vật chất. Nếu có em về đây anh sẽ trang bị một ngôi nhà bếp thật đầy đủ tiện nghi. Hiện giờ đã có bếp gaz, máy giặt, tủ lạnh...

Thúy đến bên cửa sổ nhìn xuống đường.

- Ở đây thanh tịnh mát mẻ. Anh làm chắc nhiều tiền lắm?

- Không nói dấu gì em. Anh làm nhiều tiền lắm một lần cung cấp vật liệu anh lời đủ xài vài năm, tiền vô dễ dàng mà nào anh có tiêu xài gì đâu. Anh giúp người lỡ bước không may.

- Ít có ai như anh vậy.. Thôi bây giờ anh cho em xuống dọn dẹp đồ đạc và bày bàn thờ mẹ em ở phòng em Sơn ...

- Được, em cứ xem nhà này là của em của Sơn, chúng ta.

Thúy đi xuống lầu, trong khi ấy Tấn đi lại đứng tựa ở cửa sổ, chỗ mà Thúy vừa đứng lúc nãy ... Tấn cảm thấy buồn buồn và nghĩ ngợi vẩn vơ. Tấn cũng không hiểu tại sao Tấn lại buồn một cách đột ngột như vậy. Tấn đi và ngồi vào ghế, lại lấy một quyển sách ra đọc để xua đuổi những ý nghĩ không vui ấy.

Riêng về phần Thúy, Thúy lo dọn căn phòng của Sơn trước và bày bức ảnh của mẹ lên cái tủ “côm mốt”. Việc thờ phụng mẹ tại nhà của Tấn đã khiến cho Thúy nhìn bức ảnh mẹ mà van vái: „

- Xin mẹ đừng giận con. Đây là chuyện bất ngờ con không thể từ chối được. Người ta thành thật muốn giúp chị em con mẹ cũng vui lòng về đây che chở chị em con, phù hộ cho em Sơn con chóng khỏi ...

Thúy bày sách vở của Sơn lên bàn, làm giường thật thẳng thật đẹp mắt và sắp áo quần của Sơn vào tủ. Cái tủ thật rộng, một ngăn để mặc áo quần quần tây, một ngăn để quần áo xếp lại, nhưng Sơn chỉ vốn vẹn có hai bộ quần áo để mặc đi học và hai bộ đồ mát, Thúy cảm thấy xót xa cho cảnh chị em Thúy giữa căn nhà rộng rãi, sang trọng của Tấn. Vì vậy Thúy vội vàng khóa tủ lại, và ngồi xuống chiếc ghế dựa trong phòng, ôm đầu suy nghĩ.

Nhưng chỉ 5, 10 phút gì thôi là Thúy đã lấy lại sự bình tĩnh. Thúy đi qua dọn dẹp phòng của mình. Phòng của Thúy cũng có một cái giường, một cái tủ và một cái bàn. Nhưng còn có cái máy may và một bàn trang điểm ở trong góc phải. Thúy nhìn đồ đạc và nghĩ:

- Sang trọng quá. Nhưng cái ơn này đến bao giờ trả được. Tấn không có họ hàng bà con gì với ta, kể ra thì thật cũng mạo hiểm lắm.

Thúy dọn dẹp xong thì cũng đã đến giờ đi đón Sơn, lúc ấy Tấn ở trên lầu đi xuống, thấy Thúy đang đứng nhìn bức ảnh của Tấn thì hỏi:

- Đố em biết bức ảnh ấy chụp từ bao giờ?

- Chắc lúc anh còn nghèo...

- Em nói đúng đấy, Lúc ấy anh vừa đi làm, vừa đi học, trông già hơn lúc này. Nhưng anh thích bức ảnh ấy và cần thấy nó mỗi ngày để không bao

giờ quên lúc khổ, thiếu thốn. Em dọn dẹp xong chưa, để anh đưa em đi đón em Sơn.

- Anh đợi em một chút, em đi thay chiếc áo...

Tấn vào phòng của Sơn, thầm khen Thúy đã khéo tay và biết cách bày biện. Tấn nghĩ;

- Nếu ta có một người vợ như Thúy thì ngôi nhà này sẽ biến thành một tổ ấm... sự làm việc của ta sẽ có một ý nghĩa... Ta sẽ làm thiệt nhiều tiền để lo cho vợ, cho con. May mà Thúy chịu dọn về đây ở.

Tấn mãi suy nghĩ nên Thúy đã ra đứng chờ ở phòng khách mà Tấn cũng không hay biết. Thúy lên tiếng hỏi:

- Anh thấy em dọn như vậy có được không?

- Em khéo tay lắm. Thôi chúng ta đi kéo em Sơn đợi. Cậu ấy chắc nóng ruột lắm. Cậu mong về nhà để biết căn phòng của anh dành cho cậu xinh đẹp như thế nào.

Hai người lên xe. Tấn nói:

- Anh xin phép được nói điều này với em.

- Điều gì vậy anh?

- Em cho phép anh sắm cho em và Sơn một số áo quần.

- Cho em Sơn thì được còn em từ trước kia, em đi làm nên cũng có sắm đủ áo quần để mặc rồi. Dạo này em cũng đang thai nghén đâu có ra ngoài thường. Để khi em sanh xong sẽ may.

- Phải may đồ mát bện trong nhà. Em biết may lo gì. Ngày mai khi Sơn đã về đây rồi chúng ta không còn phải vào bệnh viện để thăm em Sơn.

Như vậy chúng ta có thì giờ để đi may sắm.

Thúy nói:

- Thôi khoan đã anh. Anh có sắm bây giờ thì em Sơn cũng chưa đi đứng được, còn em thì trong tình trạng này cũng chả đi đâu... Phục sức như thế cũng được lắm rồi.

- Nếu em nói vậy thì để anh đi may sắm một mình, anh cứ lựa, cứ chọn, xấu tốt gì rồi em cũng phải bận.

Thúy làm thinh thì Tấn nói tiếp:

- Anh nhắm tài lắm. Anh mua áo quần thêu may sẵn em và Sơn khi bận không chê nổi...

Thúy vẫn làm thinh. Tấn thấy vậy không nói gì nữa.

Khi xe đến bệnh viện Tấn đi lo thủ tục giấy tờ đóng tiền phòng và rước Sơn về. Trong khi Tấn ở phòng quản lý, Thúy nói với Sơn:

- Chị ngại quá em ạ, khi chị bày hình mẹ trong phòng của em, tự nhiên chị linh cảm mẹ trách chị em mình, chị phải khẩn mẹ đừng giận chị, theo về ở với chị em mình tại nhà anh Tấn.

Sơn nói:

- Chắc mẹ cũng thông cảm hoàn cảnh của mình chị ạ Anh Tấn là người tốt chị em mình trong cảnh này làm sao dám từ chối lòng nhân ái của anh ấy. À, chị Ngọc vào thăm em và về ngay khi nhà thương chưa mở cửa.

- Làm sao chị ấy vào được?

- Chị Ngọc tài lắm, chị ấy có đủ khôn ngoan để vào trước khi các người đi nuôi bệnh vào. Chị kể cho em nghe chị gặp anh Hùng ngoài phố.

- Anh Hùng nào?

- Cùng làm một hãng Minh Quang với chị đó.

- À, chị nhớ ra rồi. Hùng là nam thợ kỹ trẻ nhất trong hãng, ông Tập, ông Sinh thì già, Hùng ít nói nhất gan.

- Phải rồi, chị Ngọc cũng đã nói với em như vậy. Hùng đã đi tìm chị khắp nơi, gặp chị Ngọc, Hùng mừng lắm, hỏi thăm chỗ ở của chị.

- Chi vậy?

- Để đến thăm chị.

Thúy thở dài:

- Thăm viếng làm gì?

- Nhưng chị Ngọc không chịu chi..., chị ấy nói anh Hùng biết chị đã có chồng... Nghe vậy anh Hùng buồn lắm. Chị Ngọc, chị kể có chùng ấy chuyện rồi chị cười và nói: Em đừng lo, rồi đây chị Thúy sẽ có chồng, gặp may, em sẽ được ăn học đến nơi, đến chốn.

- Chị Ngọc còn nói gì nữa không?

- Chị ấy nói rằng sau khi gặp chị sẽ kể cho chị nghe về chuyện ông Châm, Giám Đốc, ông ấy đi ngoại quốc rồi... khiến bà Châm buồn rười rượi, bây giờ trong hãng buồn lắm, không còn bóng dáng một người đẹp nào cả. Anh Hùng xin nghỉ để đi dạy học.

Câu chuyện đến đây thì Tấn đã về tới có hai nhân viên bệnh viện giúp Tấn đưa Sơn ra xe. Thế là cả ba người cùng về. Trên xe Tấn nói chuyện huyền thuyên ra vẻ vui mừng nhiều lắm:

- Anh có cái cảm giác anh đi đón hai người em thất lạc từ mấy năm nay. Đời cũng thường có cái cách ấy chứ em.

Sơn nói:

- Ở thời buổi chiến tranh này chuyện thất lạc như vậy thường lắm. Những giòng chữ đang tìm bà con thất lạc ngày nào không có.

Tấn nói:

- Em nói phải. Hôm nay là ngày anh đi rước hai đứa em thất lạc vì chiến tranh.

Thúy làm thinh không nói gì thì Tấn gọi Thúy và hỏi:

- Em nghĩ như thế nào?

Thúy nói giọng buồn bã:

- Chưa bao giờ em thấy đời em gặp may mắn như hôm nay. Nhưng sao em lo quá anh à!

- Lo quá! Em lo cái gì?

- Hai chị em lại quấy rầy anh.

Tấn cau mày:

- Lo cái chuyện không đáng lo như vậy mà cũng lo thật là vô lý.

Sơn nói:

- Chị Thúy, chị đã làm cho anh Tấn giận rồi đấy, chị thấy không?

Thúy nói:

- Tại anh Tấn quá tử tế nên không thấy cái điều chị lo là có lý. Nhưng chị còn lo một việc này nữa.

- Chuyện gì vậy chị?

- Anh Tấn hãy cho chị lo việc nhà, chợ búa, bếp núc đừng đem bà bếp về.

Tấn liền hỏi:

- Bộ anh tưởng anh đem về đây để làm công vic của con sen, chị bếp à? Huống chi anh có đủ tiền để mướn người làm kia mà. Em đang có thai, em phải nghỉ dưỡng sức không được làm việc nặng.

Thúy nói:

- Làm việc thì sanh mau chớ có sao đâu.

Sơn nói:

- Anh Tấn đã không muốn thì thôi, tại sao chị còn nói mãi đến vấn đề để anh Tấn buồn.

Khi xe đến nhà Sơn được đưa vào phòng, Sơn reo lên:

- Phòng của em đẹp quá! Thật không bao giờ em ngờ được có ngày này.

Tấn nói:

- Chưa gì đâu. Rồi đây em học hành để đạt cuộc đời của em sẽ sung sướng hơn nhiều

Sơn nói một câu kiến Tấn vô cùng cảm động:

- Dù cho em có đỗ đạt và làm ra tiền thì mới bước chân vào đời em cũng không làm gì tạo ngay được một căn nhà với đầy đủ tiện nghi như thế này. Em không biết nói gì để cảm ơn anh.

Tấn nói:

- Những lời em thốt ra đã khiến anh cảm động nhiều lắm, khỏi cần phải nói gì nữa. Từ nay em hãy yên tâm lo học hành. Tác thành cho em, anh cũng thấy như anh học hành và đỗ đạt vậy.

Sơn nói:

- Em xin hứa sẽ làm vui lòng anh.

Tấn hỏi Thúy:

- Còn em, em có hứa với anh, em đừng lo nghĩ gì hết không?

- Em xin hứa sẽ làm vui lòng anh ...

Từ hôm ấy người ta thấy Tấn như tươi trẻ hẳn ra và Tấn làm việc thật nhiều, mà tiêu xài lại thật ít.

Trong một bữa cơm có Thúy và Sơn và người bếp tin cận của Tấn. Tấn nói với Sơn:

- Anh định tầu một cái biệt thự ở Đàlat để khi nào rảnh, anh đưa hai em lên trên ấy nghỉ mát.

Sơn nói:

- Đàlat chắc đẹp lắm anh nhỉ. Em nghe nói tới Đàlat nhưng chưa bao giờ dám ao ước được biết Đàlat.

- Đạo này anh làm việc mà không thấy mệt. Hai em có biết tại sao không? Anh làm việc mà luôn nghĩ đến đứa cháu sắp chào đời của anh. Nếu nó là một đứa con trai thì hay lắm.

Nói đến đây, Tấn có vẻ lúng túng và nói:

- Nhưng nó là một đứa con gái thì anh mong sao nó sẽ giống em ... Nó phải đẹp như em, nhưng phải vui như em Sơn ...

Dì bếp liền nói:

- Con gái thì phải giống vợ Thúy... Như vậy mới đẹp.

Thúy bẽn lẽn cúi đầu khi nghe Tấn nói đến đứa bé.

Cái chuyện ấy lẽ ra phải để cho cha đứa bé nói, nhưng than ôi, đứa bé ấy phải chịu cái cảnh không cha từ khi mới tương hình trong bụng mẹ. Sơn nói để phá tan cái bầu không khí im lặng lúc ấy:

- Em cũng mong có một đứa cháu trai, cháu gái đẹp và dễ thương hơn cháu trai; nhưng em vẫn thích có cháu trai.

Hôm ấy Tấn còn nói:

- Anh vừa lãnh thầu xây cất một ngôi nhà ở Đà Lạt, chắc anh phải đi vắng thường, có khi phải ở trên ấy cả hai ba tuần mới về, nhân dịp này anh sẽ để ý tìm mua một ngôi biệt thự hay tìm một khoảng vườn mua để đó sau này cất nhà lên.

Và khi ăn xong dì bếp lo dọn dẹp thì Tấn và chị em Sơn ra ngồi ở phòng khách để nói chuyện.

- Ngày kia anh sẽ đi Đà Lạt, lên trên ấy xem công việc làm ăn ra sao. Em Sơn ở nhà cứ tiếp tục học thêm với thầy Quan nhé. Còn em Thúy thì

nghỉ may đan hay thêu thì được. Có làm việc thì làm việc nhẹ. Phải nghe lời anh không được buồn. Nếu em buồn thì đứa bé sau này chịu ảnh hưởng.

Thúy nói:

- Em đâu có buồn nữa.

- Như vậy là phải...

Bồng Tấn nhìn lên trần nhà và nói:

- Có khi nào em Thúy thắc mắc về chuyện tại sao anh chưa lập gia đình không?

Thúy nói:

- Không, em không dám tò mò.

Sơn nói:

- Anh có hứa để anh kể cho em nghe vì sao đến tuổi nay mà anh chưa lập gia đình. Hôm nay rảnh rang, anh kể cho em nghe đi.

Tấn nói:

- Để anh kể cho hai em nghe.

Tấn uống một ngụm nước trà và nói:

- Anh tưởng suốt quãng đời còn lại của anh, anh không bao giờ dám nghĩ đến chuyện yêu thương một người con gái nào nữa, anh sẽ ở vậy làm ăn có tiền để giúp đỡ những đứa bé bị quăng ra đời sớm như anh.

Sơn nói:

- Trong đó có em phải không anh? Nhưng anh nói thế, nghĩa là bây giờ anh đã yêu thương một người con gái nào khác phải không anh?

Thúy cúi đầu không dám nhìn Tấn, trong khi ấy Tấn lúng túng trả lời Sơn:

- Nhưng gần đây một chuyện bất ngờ đã thay đổi cuộc sống của anh. Chuyện ấy chưa phải lúc đề cập đến, phải chờ thời gian... Còn chuyện vì lẽ gì anh lại chán ghét đàn bà con gái thất vọng đến nỗi gần như tuyệt vọng ấy, anh xin kể ra đây để em hiểu. Nguyên năm anh hai mươi hai tuổi, lúc ấy anh đi làm ở một hãng thầu, lương tháng chỉ mười nghìn đồng. Ông thầu khoán ấy tên là Khải ... ông ta tỏ ra rất tử tế, ưu đãi anh. Việc gì có dính dáng đến tiền bạc là ông ta chỉ sai anh, anh là người tin cậy của ông. Bà Khải mỗi lúc cần lấy tiền ở ngân hàng cũng sai đến anh, ông bà sau khi biết anh không có ai là bà con ở Saigon, liền cho anh dọn về ở tại văn phòng của ông bà.

Thấy ông bà yêu thương như vậy, anh đem toàn lực ra để làm việc, cho xứng đáng với lòng tin cậy của hai ông bà. Ông bà Khải có hai cô con gái, cô lớn tên Nga, cô nhỏ tên Mỹ. Cô Nga năm ấy sắp xĩ tuổi anh, cô Nga học đến đệ nhị thì ở nhà học may thêm và làm bánh. Lúc nào cô Nga cũng buồn rười rượi. Cô ở trên lầu ít khi xuống văn phòng. Trái lại cô Mỹ thì vui vẻ cởi mở, mỗi khi đi học về đi ngang qua văn phòng, thấy anh là cô ta ngừng lại chào hỏi chuyện trò rất tự nhiên. Cô Mỹ lúc ấy học lớp đệ tam và học thêm anh văn ở Hội Việt Mỹ, cô có vẻ mến anh. Một hôm nhân ông bà Khải đi vắng, cô Mỹ ngồi lại ở văn phòng và tiết lộ với anh, cô Nga chị của cô yêu thương anh lắm... Anh ngạc nhiên nói:

- Em đừng nói đùa, rui ông bà hay được thì sao?

Mỹ cười và nói:

- Thì đâu có sao em nghe ba em bàn với má em gả chị Nga cho anh và để cái văn phòng này cho anh trông nom, chị Nga nghe ba má bàn mừng lắm...

- Anh không tin. Chị Nga yêu anh sao không bao giờ chịu xuống đây hỏi han anh, chị Nga lạnh lùng đến sợ dường như chị khinh anh là kẻ làm công...

- Đâu phải, khi người ta yêu thương thì người ta trở thành rụt rè, còn em, em tự nhiên vì em không có ý nghĩ gì khác.

Kể đến đây Tấn ngừng lại, nhìn Thúy và hỏi:

- Đó là Mỹ nói theo tâm lý đàn bà, em Thúy nghĩ thế nào về nhận xét ấy của Mỹ.

Thúy lúng túng nói

- Em cũng không hiểu.

Tấn liền kể tiếp:

- Hai em phải hiểu giùm cái tâm trạng của anh lúc ấy. Anh chỉ là một kẻ bơ vơ không có gia đình, bỏ nhà ra đi từ thuở nhỏ, thân tự lập thân vậy mà nay được một thiếu nữ con một ông thần khoán yêu thương anh làm sao anh không mừng thầm và không hành diện? Vì vậy từ hôm ấy anh đem hết mình ra để lo làm giàu cho ông bà Khải. Thậm chí anh tiếp tay cho ông bà buôn lậu. Anh đi giao hàng lậu và may mắn là anh chưa bị bắt và ở tù. Lúc ấy anh như kẻ mù quáng, Nhưng trong thời gian này anh cũng chả thấy Nga tỏ ý gì là yêu anh và ông bà Khải thì cũng không lời đá động gì đến chuyện gả cô Nga cho anh như lời Mỹ nói. Nhiều lần thấy Nga từ trên lầu xuống tìm anh đập như muốn phá lồng ngực để vọt ra ngoài, hai tay anh run bắn lên, chân anh đứng không vững. Anh nhìn cô Nga tròn trọc nhưng cô ấy không nhìn lại anh, đi thẳng ra đường. Anh vẫn không hết hy vọng vì sau

đó Mỹ nói cho anh biết ba má Mỹ sẽ nói chuyện với anh. Hai hôm sau bà Khải gọi riêng anh vào văn phòng của ông Khải và hỏi anh còn cha mẹ gì không và đã có gia đình chưa. Người ta hỏi như vậy tức người ta muốn đề cập đến chuyện gì rồi.

Anh bèn trình bày rõ ràng về tình cảnh của anh, cha mẹ mất sớm, mấy ông bác cướp hết gia tài của cha mẹ anh để lại, nói là nuôi anh vì tình gia tộc, và mấy bác gái nặng nề đủ điều. Anh không thể ở được mới ra đi. Anh quên nói cho các em biết anh có một ông chú, ông ta và mấy bác của anh chiếm đoạt của cải ông bà để lại nên ông ra đi làm ăn từ thuở nhỏ. Anh lên Saigon tìm ông chú ấy nhưng nào biết ông ta ở đâu mà tìm. Có người nói ông ta làm ăn giàu có lắm, thay họ đổi tên, và người ở dưới quê lên không ai nhận ra ông.

Bà Khải nghe anh trình bày ra đều thương hại lắm rồi bà Khải hỏi anh:

- Vậy cậu có muốn cho tôi đứng ra tác thành cho cậu không? Tôi có đến hai đứa con gái, cậu muốn đứa nào tôi sẽ gả đứa đó.

Anh liền nói:

- Thưa bà, bà thương cháu, bà muốn cho cháu được làm con rể thì cháu xin cảm tạ thành tình của bà, nhưng biết cô ấy có chịu đi đến hôn nhân với cháu không.

Bà Khải nói:

- Thôi để tôi gả con Nga cho cậu, con Mỹ còn đi học mà nó trẻ con lắm.

Anh tuy không yêu cô Nga nhưng nghĩ rằng rồi đây mình sẽ là rể của ông bà thầu khoán, có vợ giàu, có thể để làm ăn và tiến thẳng trên con đường tương lai, anh làm sao khỏi mừng. Anh liền nói:

- Ông bà thương được chừng nào, con mừng chừng ấy và con cũng xin cố gắng để xứng đáng với lòng yêu thương của ông bà.

Hôm ấy bà Khải sai anh mang đến một tiệm buôn người Tàu ở Cholon một cái thùng bà dặn:

- Khi con trao cái thùng này cho người ta rồi thì họ sẽ trao cho con nửa triệu bạc. Con nhớ kiểm tiền lại.

Sau này người tài xế đưa anh đi nói cho anh biết cái thùng ấy đựng toàn bạch phiến. May mà anh không bị nhà chức trách tóm cổ.

Mặc dù có bà Khải nói gả Nga cho anh, anh cũng chẳng thấy cô Nga để ý đến anh hay ban cho anh một nụ cười.

Một hôm đi lãnh hàng cho bà Khải, anh bắt gặp cô Nga đi phố với một thanh niên có vẻ nghệ sĩ lắm. Chàng ta tóc dài râu ria và phục sức như hề. Nga thấy anh nhưng vẫn làm ngơ. Khi về nhà, anh không dám đem chuyện này nói với bà Khải mà chỉ kể cho Mỹ nghe. Mỹ cười và nói:

- Anh nhìn lầm rồi chị Nga đứng đắn lắm, chị làm sao quen được với cái hạng thanh niên ấy.

Anh nhất quyết không nhìn lầm và hỏi Mỹ:

- Bà thầu khoán đã hứa gả chị Nga cho anh rồi, nhưng tại sao chị Nga vẫn làm mặt lạnh lùng với anh. Anh buồn quá.

Mỹ cười và nói:

- Việc gì mà anh phải hờn. Hễ mẹ em đã hứa thì chắc chắn là được... chị Nga đâu dám cãi...

Từ khi bà Khải hứa gả cô Nga cho anh thì mỗi ngày anh lãnh một công tác rất nguy hiểm và bà thu tiền vô rất nhiều. Sau một chuyến giao

hàng trót lọt như vậy bà Khải cho anh năm nghìn và dặn anh đi may sắm áo quần để sau này làm đám cưới. Một lần khác anh gặp Nga đi với chàng thanh niên kia anh đã hỏi thì có người cho biết tên chàng là Minh, một ca sĩ của giới kịch động nhạc có một cuộc đời phóng túng lắm. Ngoài bà Khải ra ông Khải không nói gì với anh về chuyện cho anh làm rể gia đình ông...

Vậy mà anh vẫn chịu đựng nổi cái cảnh hứa suông ấy, làm rể chí nguyện ấy được ba tháng. Một tháng là mười chuyến hàng, ba tháng là ba mươi chuyến, chuyến nào cũng trót lọt nên bà Khải khoe mấy người bạn với tuổi bà, nhờ anh mà công việc làm ăn của bà chạy lắm. Và một hôm trong bữa cơm trưa, bà hỏi Nga trước mặt anh:

- Ngay thấy cậu Tân như thế nào? Mẹ đã chấm cậu ấy làm rể đấy.

Nga nói:

- Anh Tấn hiền lành dễ dạy lắm. Mẹ định gã em Mỹ cho anh Tấn phải không?

Bà Khải nói:

- Sao lại em Mỹ. Em Mỹ còn đi học mà.

- Vậy chớ ai? Con thì con làm sao làm vợ anh Tấn. Con đâu có yêu anh ấy. Anh Tấn chắc cũng biết rõ điều này.

Bà Khải bỏ đũa xuống và hỏi:

- Mày nói thật sao Nga?

- Chớ chuyện trăm năm con sao dám đùa. Lại nữa con đâu dám đùa với mẹ.

Bà Khải nói:

- Vì lẽ gì con không chịu kết hôn với Tấn?

Nga cau mày nói:

- Vì lẽ gì thì con đã thưa với mẹ biết rồi, khi con không yêu thì con không bằng lòng, vả lại anh Tấn cũng đâu có yêu con.

- Vậy chớ mày yêu ai, con kia...?

- Mẹ cứ hỏi anh Tấn... anh ấy biết rồi.

Bà Khải xây lại anh và hỏi:

- Con biết mà biết cái gì vậy Tấn?

Anh liền nói:

- Dạ, cháu đâu có biết việc gì.

Nga nhìn Tấn bĩu môi ra vẻ khinh bỉ và nói:

- Anh không dám nói sao anh Tấn. Tôi cầu cứu với anh đó, anh nói giùm đi...

Anh nhìn Nga cũng bằng một cái nhìn mai mỉa và nói:

- Cô làm mà cô không có can đảm nói sao? Tôi đâu có biết gì ngoài cái hôm tôi gặp cô đi ngoài phố với một thanh niên tóc dài và phục sức rất lạ kỳ.

Bà Khải vội vàng hỏi:

- Nó đi ngoài phố với một người con trai tóc dài Hippie à?

Anh nói:

- Dạ, cháu chỉ gặp một lần và không biết người ấy là ai?

Bà Khải trách:

- Vậy thì cậu có lỗi lắm, tại sao cậu thấy nó đi với trai cậu không nói cho tôi biết?

- Thưa bà, cháu nghĩ rằng cháu chưa phải là chồng của cô Nga, nên cháu không có quyền...

Nga cười lớn và nói:

- Vậy anh đáng khen lắm đấy... Anh chưa phải là chồng tôi thì anh lấy quyền gì mà theo giữ tôi. Lại nữa mẹ tôi, bà ấy muốn lợi dụng anh, nên bà ấy nói gả tôi cho anh, bà đâu có hỏi ý kiến của tôi... Khi nào tôi nói là tôi yêu anh thì việc ấy mới chắc phải không anh Tấn? Anh phải biết tôi lúc nào cũng xem anh là người làm công cho cha mẹ tôi, dù anh có là người giúp việc đắc lực chẳng nữa.

Anh hết sức xót xa trong lòng bà Khải hỏi Nga:

- Mày dám nói như vậy sao Nga? Mày hãy nói cho tao biết thằng để tóc dài ấy là ai vậy?

Nga cười lạt:

- Đã bảo là người yêu của con kia mà.

- Nhưng nó làm cái nghề gì.

- Nghệ sĩ. Anh ấy làm nhiều tiền lắm, một đêm có khi làm được đến 20 nghìn.

- Làm được 20 nghìn. Vậy thì cũng khá đấy, dù sao thì nó cũng nuôi nổi mày.

- Anh Minh, anh ấy dư sức nuôi con, lại nữa nếu mẹ muốn cho anh ấy giúp mẹ buôn lậu thì anh ấy cũng sẵn lòng làm. Nghệ sĩ sống bừa bãi lắm, buồn bán không quen nhưng con sai khiến thì anh ấy phải làm.

Mỹ này giờ ngồi im nghe Nga nói có lẽ ngứa tai, liền nói:

- Nhưng anh Tấn mỗi ngày cũng làm ra tiền không kém...

Nga hỏi:

- Ai bảo mày bênh vực cái anh Tấn? Mày yêu thương Tấn thì cứ thưa với mẹ, chịu nghỉ học thì mẹ sẽ gả mày cho anh ấy.

Nhưng Mỹ nguýt Nga và nói:

- Chị đừng làm cao em chỉ sợ rồi đây chị quay sang lạy anh Tấn để anh ấy cưới chị chớ.

Nga đứng lên tát vào mặt Mỹ và hỏi”

- Mày dám hỗn láo với tao như vậy à? Tấn làm gì mà mỗi ngày kiếm được vài chục nghìn?

- Buôn đồ quốc cấm cho mẹ,..

Nga gắt:

- Thì mày cứ lấy Tấn đi.

Mỹ nói:

- Chị đừng nói bậy. Em không phải như chị đâu. Em đã bảo học đến nơi đến chốn là em học đến nơi đến chốn, không yêu thương như chị để bỏ học dở chừng. Chị đã yêu ba bốn người, giờ đây lại đến cái anh chàng Minh nào đó.

Nga nói:

- Tao như vậy đó mày làm gì tao chứ. Mày làm gì tao chứ.

Bà Khải hỏi:

- Mày dám nói như vậy? Để rồi mày biết tay tao.

Nga đi thẳng lên lầu và nói với chị bếp:

- Đi mua cho tôi một tô phở. Tôi không thể ngồi với mấy người ấy nữa.

Bà Khải lắc đầu nói:

- Vậy thì hết chỗ nói. Tôi là mẹ nói mà nó lại dám bảo người này người nọ,

Rồi bà nhìn anh và nói:

- Cháu cũng đừng buồn để rồi má khuyên lơn nói. Con hãy yên tâm.

Anh nói:

- Cô Nga đã không bằng lòng thì thôi xin bà đừng ép cô ấy làm gì.

Bà Khải nói:

- Nó đâu dám cãi tôi mà...

Nói xong bà Khải đi lên lầu. Vừa đi bà vừa nguyên rủa Nga:

- Đồ mất dạy... Tao phải trị mày mới được.

Khi bà Khải đi rồi, Mỹ hỏi anh:

- Anh Tấn, anh gặp chị Nga đi với ca sĩ Minh phải không?

- Phải...

- Tôi nói anh đừng hờn, chị Nga sẽ thất vọng cho anh xem. Ca sĩ Minh không bao giờ yêu thương chị ấy.

- Nhưng cô Nga không yêu thương tôi...

- Rồi đây chị ấy sẽ yêu thương anh.

Anh cười nhạt:

- Khi nào ca sĩ Minh bỏ chị ấy phải không, đến lúc ấy anh làm gì?

- Thì anh cưới chị Nga.

Kể đến đây Tấn nhìn Sơn và nói:

- Anh thật khờ dại các em ạ. Ngày hôm sau, bà Khải gọi riêng anh vào phòng của bà và nói:

- Đêm qua má đã khuyên nhủ nó, coi bộ nó gần xiêu lòng rồi. Nhưng con phải thay đổi cách ăn mặc, đây con, cầm ba chục ngàn này đi may sắm, con phải rủ nó đi chơi, phải làm cho nó vui lòng, phải gây cảm tình với nó. Vài tuần nữa má sẽ thuyết phục được nó.

Anh nghe lời răm rắp cũng đi may mặc, cũng chào hỏi Nga, mỗi khi gặp Nga. Nhưng Nga không đáp lời chào của anh. Mỹ thì khuyên anh đừng gặp, thế nào Nga cũng nghe lời mẹ để làm vợ anh.

Anh hỏi Mỹ:

- Có thật vậy không Mỹ?

- Thật mà, không lấy anh có nước chị ấy trốn đi.

- Em nói cái gì anh không hiểu.

- Tại sao lại không hiểu. Sao anh ít thông minh quá vậy? Rồi anh sẽ hiểu.

Trong hai tuần chờ đợi ấy, bà Khải đã ngọt ngào khuyên lơn anh mỗi ngày để rồi sai anh đem hai lần hàng cho một tiệm buôn khác ở Dakao hai chuyến hàng cũng trót lọt và người ta trả tiền bằng đô la.

Một tháng đã trôi qua, anh không thấy Nga đi chơi nữa. Nhiều hôm Nga cũng không xuống dùng cơm. Bà Khải nói:

- Con Nga bị bệnh mấy hôm nay bảo nó đi bác sĩ nó không chịu đi.

Mỹ nói:

- Chị ấy chắc đau bao tử...

- Mẹ cũng nghĩ như vậy.

Nhưng Nga có thai, ụ ả nữa nào anh có biết. Thế rồi bà Khải khuyên lơn thế nào mà Nga làm mặt vui và niềm nở với anh.

- Thấy anh yêu tôi, tôi làm sao khỏi cảm động, má tôi nói rất phải không nên yêu ca sĩ, họ ít khi chung tình.

Thấy Nga vui vẻ và không còn khinh anh nữa. Anh hết sức cảm động và bà Khải định đến tháng sau sẽ làm đám cưới, gả Nga cho anh...

Một hôm bà Khải dẫn Nga đi sắm áo quần cho Nga và anh thì ở nhà, ca sĩ Minh lại tìm Nga, anh tiếp Minh. Minh hỏi anh:

- Anh có biết tôi là ai không?

- Ca sĩ Minh.

- Sao anh biết?

- Tôi đã gặp ca sĩ một lần ngoài phố, hôm ấy ca sĩ đi với cô Nga.

Ca sĩ Minh hỏi:

- Thế anh có biết gì về cô Nga và tôi không?

- Có một dạo cô Nga yêu ông...

- Chuyện ấy không đáng kể...

- Thế chuyện gì mới đáng kể?

- Nga đã có thai với tôi... Nga không nói chuyện này cho cậu Tấn biết sao?

Anh kinh ngạc hỏi:

- Thế tại sao ca sĩ không cưới cô ấy?

Minh nói:

- Tôi sẵn sàng cưới chứ... Nhưng tôi bảo Nga về xin mẹ một số tiền. Phải có của hồi môn thì tôi mới cưới. Cậu biết không? Người ta giàu tội gì... Không phải ai cũng ngu dại như cậu. Việc gì mà cậu chen vào chuyện của chúng tôi. Nếu cậu không đứng ra để làm hình nộm cho cô ta, thì cô ta phải lạy tôi, bà Khải phải năn nỉ tôi để gả cô Nga cho tôi. Tôi đến đây để nói cho cậu biết cậu khôn hồn thì dang ra đừng có thọc gậy bánh xe để tôi làm ăn. Nếu không thì tôi cho em út của tôi cho cậu một trận đòn để cậu học khôn.

Nghe Minh nói thế anh nhìn Minh và hỏi:

- Có thật Nga đã có thai với anh không?

- Chớ tôi nói dối cậu làm gì? Tôi đang cần một số tiền để mở một phòng trà ca nhạc, tôi định làm ăn lớn. Ngoài cha mẹ Nga ra không ai có thể giúp tôi.

Anh nghe Minh nói vậy liền nói:

- Nếu Nga đã có thai thì thôi, tôi không can gì mà chen vào để gánh vác. Anh đồn thì anh vác chớ.

- Được, như vậy là cậu biết điều đấy. Vậy thì điều gì cần làm trước nhất, cậu có biết không?

- Điều gì?

- Ngay từ hôm nay, cậu phải nói với bà Khải cậu không thể nào cưới cô Nga được nếu bà Khải thương cậu thì hãy gả cô Mỹ cho cậu.

- Mỹ không yêu tôi thì sao?

- Thì thôi,.

Minh nói xong, nhìn anh cười, có lẽ lúc ấy dáng điệu của anh trông ngớ ngẩn, buồn cười lắm thì phải. Mà anh ngớ ngẩn ngu dại thật. Tại sao anh lại nghĩ đến chuyện cưới Mỹ. Anh định nuôi ảo mộng thứ hai nữa hay sao chứ.

Minh nói:

- Cậu nhớ lời tôi dặn chứ... Khi bà Khải về cậu phải từ chối không nhận lời cưới cô Nga.

- Nếu bà Khải hỏi vì lẽ gì thì tôi phải nói sao?

- Thì cậu cứ nói sáng nay tôi đến đây buộc cậu phải rút lui vì Nga đã là nhân tình của tôi. Cậu không muốn gây chuyện với tôi... Thôi bây giờ tôi

về nhé. À quên có thể bà Khải sẽ đuổi cậu vì cậu không chịu cưới cô Nga để cứu vớt cho danh dự gia đình bà. Nếu có vì cái chuyện này mà cậu mất chỗ làm thì cậu cứ tìm tôi theo địa chỉ này tôi sẽ giúp cậu tìm việc làm khác. Cậu làm ở đây cậu bị lợi dụng nhiều lắm... và có ngày cậu đi tù thế cho bà Khải... Chào cậu.

Minh vừa bước ra thì Mỹ đi học về. Hai người gặp nhau ngoài đường, trước cửa nhà. Mỹ vừa vào nhà đã hỏi anh:

- Anh Tấn, phải cái anh chàng ca sĩ kia vừa ở đây ra không?

Anh hỏi Mỹ:

- Cô cũng biết anh chàng ca sĩ ấy sao?

- Sao lại không? Ca sĩ Minh ai lạ gì? Nhưng anh ấy đến đây tìm ai vậy?

- Tìm tôi...

- Tìm anh? Anh cũng quen với ca sĩ Minh à?

- Không. Minh đến đây tìm tôi vì chuyện hôn nhân giữa tôi và cô Nga...

Mỹ lên tiếng:

- Thôi tôi hiểu rồi. Anh ấy đến phá đám?

- Anh ấy buộc tôi phải rút lui vì...

- Vì sao?

- Tôi không tiện nói với cô... Tôi phải nói với bà và cô Nga.

Mỹ cười lạt:

- Anh không nói thì tôi cũng biết rồi. Tôi không khỏi thương hại cho anh.

- Cô thương hại tôi... Tại sao?

- Tại anh thật thà quá... mà thật thà thì sao anh có biết không?

- Thật thà là cha đứa đại.

- Thì ra, anh cũng biết. Chị Nga không yêu gì anh hết mà giờ đây chị ấy cũng không còn yêu ca sĩ Minh. Cái thằng ấy nó làm tiền. Nhưng khi chị Nga tỉnh ngộ thì đã quá trễ...

Mỹ nói đến đây nhìn ra thấy mẹ và chị đi phố về liền làm thinh, cúi đầu đi lên lầu.

Nga nhìn anh ngoém ngoém cười. Bà Khải vui vẻ nói:

- Con Nga nó mua cho con một chiếc đồng hồ.

Anh nói:

- Cô mua cho tôi làm gì...

Bà Khải nói:

- Con đừng nói như vậy mà con nó buồn nó nghĩ đến con, nó mới mua sắm như vậy.

Anh nhìn Nga, rồi nhìn bà Khải chua xót nói:

- Khi này có ca sĩ Minh đến đây.

Nga ngồi phệt xuống ghế, nét mặt đang vui bỗng sa sầm lại và nói:

- Nó đến đây làm gì?

Bà Khải hỏi:

- Ca sĩ Minh nào vậy?

Nga nói giọng run run, không được tự nhiên:

- Người dạy con đàn và hát.

Bà Khải hỏi anh:

- Cậu ấy đến đây nói gì? Tìm con Nga để làm gì?

Anh nói:

- Tìm tôi chứ không phải tìm cô Nga.

- Vậy tìm con để làm gì?

- Để hăm dọa con không được cưới cô Nga.

- Nó quyền gì...

- Ca sĩ Minh bảo ông ta có quyền, vì cô Nga đã có thai với ông ta rồi.

Bà Khải nhìn Nga rồi thở dài than:

- Mẹ không ngờ nó lại đến cái nước đó. Rồi cậu trả lời ra sao?

- Cháu đâu biết trả lời ra sao. Cậu Minh buộc cháu phải về thưa với bà rút lui để cậu ấy đến xin cưới cô Nga, cậu ấy đồn thì vác.

Bà Khải hỏi:

- Và nếu cậu không nghe lời?

- Thì cậu Minh sẽ cho du đãng đàn em đến đánh cháu. Thưa bà cháu không dám chọc ghẹo các tay ấy đâu, cháu sợ lắm. Thôi xin bà dẹp bỏ chuyện gả cô Nga cho cháu.

Có cậu Minh thương yêu Nga rồi thì bà cứ gả cô Nga cho cậu Minh là yên việc.

Bà Khải nói:

- Nếu gả được là tôi đã gả rồi ghệt một nỗi con Nga nó cũng không yêu cậu Minh, nó biết cậu Minh không yêu nó cậu ta chỉ muốn làm tiền.

Anh xây lại nhìn rõ Nga và anh hỏi:

- Cô nghĩ sao?

Nga nói:

- Tôi cũng không biết nghĩ sao nữa. Tôi không yêu Minh, Minh là chàng đểu giả. Tôi thù ghét nó lắm.

- Nhưng cô đã có thai với ca sĩ Minh.

- Nó nói láo để làm tiền mẹ tôi. Nó đòi một triệu đồng để mở phòng trà và nếu mẹ tôi chịu cho thì nó cưới tôi, còn không nó sẽ phá tôi, bằng cách hễ ai kết hôn với tôi là nó đến nói xấu, hăm dọa... như vừa rồi nó đã làm với anh vậy.

- Nó nói láo để làm tiền mẹ tôi. Nó đòi một triệu đồng để mở phòng trà và nếu mẹ tôi chịu cho thì nó cưới tôi, còn không nó sẽ phá tôi, bằng cách hễ ai kết hôn với tôi là nó đến nói xấu, hăm dọa,... như vừa rồi nói đã làm với anh vậy.

Anh nói:

- Như vậy tôi không dám...

- Việc ấy tùy anh.

Bà Khải nghe Nga nói như vậy, liền la lên:

- Sao lại tùy anh bộ mình sợ cái thằng Minh ấy à? Tao sẽ kiện nó. Nó không có quyền hăm dọa. Nó làm hư cuộc đời của con gái tao.

Anh liền hỏi:

- Bà nói như vậy nghĩa là...

Bà Khải biết mình đã lỡ lời, liền nói:

- Không. Nó làm khổ con Nga... vì sự hăm dọa và ngăn cản kia. Con hãy yên tâm nó không dám làm gì con. Thà ta gả con Nga cho con và cho một triệu đồng để làm ăn. Chớ không tiền đâu đi cho cái thằng Minh ấy.

Nga nói:

- Nó lấy được tiền rồi sẽ hất hủi em, em khổ lắm anh Tấn, anh đừng sợ nó trả thù.

Anh nói:

- Tôi không có thể lực, không có tiền, làm sao đương đầu nổi với nó. Thôi, cô Nga cô đừng nghĩ đến tôi nữa.

Nga tức giận nói:

- Anh hèn như vậy sao?

Bà Khải cũng tức giận nói:

- Cậu đừng thấy tôi thương cậu, gả con cho cậu, cho cậu mọi sự dễ dàng rồi cậu lên mặt, tưởng đâu con gái tôi ế ẩm, hư hỏng hay sao chứ. Với cái của hồi môn một triệu bạc chán vạn thẳng con trai có chức phận hơn cậu nhào vô xin làm rể, cậu biết không?

Anh nói:

- Bà biết vậy thì xá gì cái thẳng thơ ký nghèo này...

- Nhưng tôi thấy cậu hiền lành...

Nga đứng lên nói:

- Anh ấy không chịu thì thôi mẹ ép làm gì?

Bà Khải nói:

- Con hãy lên lầu nghỉ cứ để đó cho mẹ, mẹ sẽ nói chuyện với cậu Tấn.

Hôm ấy bà Khải đã dỗ dành anh, bảo anh cứ cưới Nga, mọi việc đã có bà. Nhưng anh nhất định không chịu và bà Khải hăm dọa sẽ cho anh nghỉ, không cho anh làm nữa.

Tấn kể đến đây thì Sơn nói:

- Chắc cô Nga có thai rồi phải không chị Thuý? Hồi đó chị có thai..., chị cũng nôn mửa, làm em tưởng chị đau bao tử em sợ, em sợ ghê đi đến khi chị Ngọc nói cho em biết, em mới hiểu.

Xây lại Tấn, Sơn hỏi:

- Vì cô Nga có thai nên anh không cưới, hay vì tại cậu ca sĩ kia hăm dọa anh?

Tấn nói:

- Lúc ấy, anh thất vọng vì người ta lừa gạt anh, chớ còn anh không quan tâm về chuyện cô Nga có thai. Nếu bà Khải và cô Nga cứ nói thật thì chắc anh cũng không quan tâm đến chuyện ấy.

Thuý nghe Tấn kể đến đây, trong lòng không khỏi buồn bã. Thuý thở dài, cúi đầu không dám nhìn Tấn.

Nghe tiếng thở dài của Thuý, Tấn dường như hiểu được tâm sự của Thuý liền nói:

- Anh kể chuyện gian truân của cuộc đời niên thiếu của anh, chớ anh không có ý gì khác.

Sơn nói:

- Anh kể tiếp đi anh Tấn.

Tấn nói:

- Đêm hôm ấy anh đang ngồi đọc sách ở trong phòng thì Nga xô cửa bước vào cánh cửa anh mới khép chưa khoá. Thấy Nga anh giật mình hỏi: Cô chưa ngủ sao mà giờ này vào?

Nga nói:

- Tôi đến đây để nói cho anh hiểu.

- Đâu có việc gì phải hiểu đâu. Chuyện của chúng ta như thế là xong rồi... Bà chả cho tôi nghỉ và bắt đầu ngày mai tôi dọn đi.

- Anh không thương tôi sao anh Tấn?

- Tôi sợ ca sĩ Minh trả thù. Lại nữa còn đứa bé kia lòi thối lắm.

- Đứa bé kia? Anh vẫn tin là tôi có thai sao?

Anh liền nói:

- Con người ta dù thật thà, ngu dại đến đâu cũng có lúc đầu óc bỗng sáng suốt và thấy rõ đâu là lợi đâu là hại. Cô Nga, tôi không còn ngu dại nữa đâu, tôi biết cô đã có thai với ca sĩ Minh. Nếu giữa cô và ca sĩ Minh không có gì xảy ra thì ca sĩ Minh đâu dám đến đây nói lời thôi vớ vẩn như vậy? Lại nữa, cô quên rồi sao? Tôi gặp cô đi chơi với ca sĩ Minh nhiều lần.

Nga nói:

- Tôi đã bảo tôi học đàn và hát với ca sĩ Minh. Hôm tôi gặp anh, ca sĩ Minh đưa tôi đi mua mấy bản nhạc. Ở cái đất Saigon này, chuyện đi đứng như vậy có gì đáng cho anh để ý và cũng không ai nói gì về chuyện giao thiệp như vậy...

- Tôi đâu dám phê phán gì... Nhưng tôi linh cảm chuyện của cô và tôi sẽ không đi đến đâu. Giờ đã khuya, xin cô về nghỉ, nếu cô ở đây bà chủ thấy được thì phiền lắm.

Nga vẫn không chịu về, ngồi ôm đầu kể lể:

- Mẹ tôi thương anh vì anh thật thà, vì vậy mẹ tôi mới dễ dàng yêu anh. Tôi nghe lời mẹ tôi từ chối bao nhiêu đám, để bây giờ anh chê tôi. Anh hắt hủi tôi, tôi nhục quá. Chắc tôi không thể nào sống được.

Nga nói nhiều lắm nhưng anh vẫn không xiêu lòng Nga thấy vậy mới mắng nhiếc anh thậm tệ rồi bỏ về phòng nàng.

Sáng hôm sau, anh vừa thức dậy thì bà Khải gọi anh ra phòng ăn, mời anh dùng điểm tâm với bà, bà nói:

- Cậu khoan đi đâu cả. Tôi cho cậu ba ngày để suy nghĩ. Cậu còn thì giờ mà. Việc gì mà phải đi gấp. Tôi nghiệp con Nga, đêm qua nó khóc suốt đêm, chỉ vì cậu chê nó. Nó tủi thân và phiền trách tôi sao làm cho nó yêu thương cậu.

Anh nói:

- Bà đã không cho tôi giúp việc cho bà nữa thì tôi đi chớ ở đây làm gì... Tôi đã nói cho cô Nga hiểu rồi...

Nhưng bà Khải cứ giữ anh ở lại và tối hôm ấy bà nhờ anh đi chuyển hàng chót, bà nói:

- Mấy lâu nay người ta chỉ biết có cháu là người đem hàng, nếu nay cháu không đem, người khác đem người ta nghi ngờ và không nhận hàng giao trả lại thì phiền phức lắm đấy, thôi cháu đi giúp tôi một chuyến nữa đi. Tôi cho cháu một số tiền lớn để làm vốn.

Anh không nhận lời và nói:

- Không thể được. Bà đã cho tôi nghĩ...

Nga đứng gần đó thấy vậy liền nói:

- Mấy lâu nay cha mẹ em đâu có đối xử cái gì không phải với anh? Làm ơn cho an thì có, sao anh lại nỡ từ chối cái chuyến hàng cuối cùng hả anh Tấn. Thì anh cứ đi một lần này nữa thôi.

Nhưng anh thấy Mỹ nháy mắt ra dấu bảo anh hãy từ chối. Và lại linh tính cũng báo cho anh biết nếu anh đi chuyển hàng ấy thì chắc chắn sẽ bị bắt... Anh nhất định từ chối. Sau này khi bà Khải và Nga đi vắng, Mỹ nói cho anh biết bà Khải muốn mượn tay bọn buôn lậu để trị anh. Nghĩa là bà Khải sẽ đưa hàng xấu và tụi nhận hàng sẽ đổ tội cho anh trao hàng để trừng trị theo luật giang hồ.

Chiều hôm ấy, anh dọn đi nơi khác. Anh đã tìm việc cả tháng mà không được, một hôm tình cờ anh gặp ca sĩ Minh trên đường Lê-Lợi khi anh đến một tiệm buôn gần đấy để xin một chân bán hàng. Ca sĩ Minh mời anh đi uống cà phê và nói:

- Tôi có nhiều chuyện muốn nói với cậu.

Anh vào tiệm cà phê với Minh. Minh hỏi anh sau khi gọi hai ly cà phê:

- Cậu đi khỏi nhà bà Khải cả tháng nay rồi phải không? Thế cậu đã tìm được chỗ làm khác chưa?

Anh nói chưa thì Minh hỏi:

- Cậu có muốn tôi giới thiệu cho cậu một chỗ làm khác không?

- Ở đâu?

- Tại một phòng trà.

- Tôi không quen làm ở đấy.

- Vài hôm sẽ quen.

- Tôi không thích làm nghề về đêm. Ban ngày tôi sẽ làm gì?

- Vậy thì tùy cậu. Dù sao tôi cũng phải nghĩ rằng cậu vì tôi mà thất nghiệp. Lẽ ra thì giờ này cậu đã làm rể bà Khải cưới cô Nga...

- Thế anh cưới cô ta rồi phải không?

- Người ta không gả.

- Và anh chịu thua sao?

- Nga đang đau khổ, cái bụng đã lớn rồi.

- Nga thề thốt với tôi không có thai;

Minh cười và nói:

- Chỉ cậu mới tin như vậy... Bà Khải đòi kiện tôi.

Anh nói với Minh:

- Thôi, người ta không gả thì thôi, cậu làm khó dễ người ta làm gì.

- Không làm khó dễ, nhưng hể bà Khải gả cô Nga cho ai là tôi sẽ phá...

Quả thật như lời Minh nói ba năm sau khi Nga sanh xong chưa có chồng được với Minh, Minh cứ theo phá hoại, không ai dám bước tới hôn nhân với Nga, đứa bé, con của Nga giống Minh như đúc, nó là một đứa bé trai cũng khá ngộ nghĩnh,

Hai năm sau, khi đã có cơ sở làm ăn vững vàng, anh có đến thăm bà Khải, Mỹ đi du học, Nga vẫn ở vậy nuôi con. Thấy anh đến, phục sức sang trọng, bà Khải nhắc đến chuyện gả Nga, anh lắc đầu nói rằng anh đã có vợ.

Khi Tấn kể đến đây, Thuý thở dài nói:

- Tội nghiệp cô Nga quá. Tại sao anh không cưới cô ấy. Không phải bà Khải tiếc tiền, mà có lẽ cô Nga thấy rõ bộ mặt sở Khanh của Minh nên thà chịu mang tiếng, chớ không chịu kết hôn với Minh. Nếu anh cưới cô Nga thì đứa bé có được một người cha. Như vậy là anh làm phúc cho hai linh hồn đau khổ không?

Tấn nói:

- Từ lúc ấy, anh chỉ để hết tâm trí vào chuyện làm ăn, chán chuyện yêu thương và nghi ngờ tất cả đàn bà. Anh ghê tởm bà Khải vì tâm địa của bà, ích kỷ lợi dụng chỉ biết có tiền. Còn Ngan thì giả dối, khinh rẻ người nghèo. Chỉ có Mỹ là thành thật. Bà Khải thấy anh làm ăn giàu có thì có ý

gả Mỹ cho anh, bà nói: Duyên chị không được thì duyên em vậy. Anh liền nói: Mỹ học giỏi, nhưng không thể nào yêu anh, xin bà Khải đừng tác hợp ầu nữa. Từ ấy đến nay anh không đến nhà bà Khải nữa. Sau chuyện cô Nga anh cũng có quen nhiều người con gái, họ tỏ ý yêu anh nhưng anh thì anh không thể yêu họ. Cho đến bây giờ khi gặp hai em. Anh nghĩ anh cần có một mái gia đình... một đứa con để cuộc đời của anh đỡ hiu quạnh. Sự thật từ khi có hai em về đây ở với anh thì anh cảm thấy vui vẻ, thích làm việc. Anh hạnh diện anh cũng có gia đình như ai vậy.

Tấn kể đến đây, Thuý đứng lên đi xuống bếp, còn Sơn thì vui vẻ hỏi:

- Nhưng một khi có em rồi thì anh cũng nên nghĩ đến chuyện cưới vợ. Em ao ước có được một người chị dâu và thật đông cháu.

Nghe Sơn nói vậy Tấn cười và nói:

- Thì hãy để từ từ vậy. Nhưng bây giờ anh đã có em, có em Thuý lại nay mai có cháu nữa, anh thấy việc cưới vợ chưa cần lắm. Anh đi làm về thì có người mừng người đến chớ không phải như mọi ngày anh lủi thủi đi về một mình. Bây giờ những bữa cơm anh không ngồi ở đầu bàn nhìn các món ăn bày la liệt... mà anh được nghe tiếng cười nói của em, nét mặt trầm lặng của em Thuý, em và anh đều láo ăn, thi nhau mà ăn còn chị Thuý em vui vẻ nhìn thấy những món ăn do bàn tay mình soạn được hai người thân tán thưởng hết mình. Mới có mấy tháng nay mà anh lên được ba bốn kilô, các bạn anh đều bảo anh phát tướng, sắp làm giàu nữa rồi,...

Sơn nói:

- Nếu được như vậy thì hay lắm. Em chỉ sợ chị em của em đến đây làm phiền anh... Chị Thuý thường lo ngại như vậy lắm. Chị lo ngại nhất là cái thai của chị.

- Em đừng nói vậy mà anh giận. Em cũng nên nói với chị Thuý đừng lo nghĩ gì hết.

oOo

Nhưng tối hôm ấy, khi Tấn đi dự tiệc, Sơn hỏi Thuý:

- Tại sao hôm nay trông chị không được vui như vậy hả chị Thuý?

Thuý thở dài và nói:

- Lúc nào chị cũng có cái mặc cảm mình đến đây ăn nhờ và làm phiền anh Tấn gây trở ngại cho anh ấy.

- Mọi hôm em không thấy chị có cái thái độ ấy, nhưng từ khi... từ khi chị nghe anh Tấn kể cuộc đời niên thiếu của anh ấy chị không được vui. Có phải chuyện chị Nga không chị?

Thuý lắc đầu dẫu quanh nhưng Sơn cũng hiểu và nói:

- Tại sao chị lại đặt vào hoàn cảnh của cô Nga. Chị khác cô Nga khác.

Thuý nhìn em và nói:

- Chị đâu có đặt chị vào hoàn cảnh cô Nga, em hiểu lắm rồi. Em dựa vào đâu mà nghĩ như vậy?

Sơn nói:

- Từ khi chị nghe anh Tấn kể chuyện cô Nga, chị không được vui.

- Vì chị thương hại cho cô ấy. Nếu anh Tấn cưới cô Nga thì sẽ bớt một đứa trẻ mồ côi cha.

- Nhưng anh ấy biết cô Nga không yêu anh ấy.

- Anh Tấn khinh cô Nga đã có thai với người khác.

- Thì chị có nói anh ấy không có quyền đâu? Anh ấy có quyền khinh bất cứ ai...

Sơn vẫn bình vực cho Tấn:

- Anh Tấn không có tính khinh người. Nếu anh ấy khinh người thì anh đâu có đối xử với chị em mình như thế này. Anh không chê mình nghèo.

- Em làm sao hiểu anh Tấn được.

- Bộ chị hiểu anh Tấn nhiều hơn em sao chứ?

Thuý đỏ bừng đôi má sau khi nghe Sơn hỏi như vậy và Thuý nói:

- Nếu anh Tấn khinh cô Nga thì anh ấy cũng có thể khinh chị vì bây giờ anh Tấn đã hiểu chị có thai vì...

- Vì người ta sắp đặt đưa chị vào tròng chó không phải chị thương yêu ai như trường hợp cô Nga... Vì lẽ này mà anh Tấn thương hại chị.

Thuý nói giọng chua xót:

- Thương hại chị... chị biết mà, chị thật đáng thương hại.

Nói đến đây, Thuý ôm mặt khóc. Sơn không hiểu gì cả nhìn chị sửng sốt. Thuý khóc một lúc lâu, lấy khăn chặm nước mắt và nói:

- Chị rất ăn năn là đã dọn về đây.

Sơn nói:

- Thật em không sao hiểu được chị. Người ta tử tế với mình, tự nhiên chị lấy ân làm oán.

Thuý nói:

- Chị ở xóm cũ thì chị cũng có thể sống, mặc dù nghèo túng.
- Anh Tấn có bảo chị không sống được đâu.

Hai chị em nói qua nói lại một lúc, thì Sơn nói cắt ngang:

- Thôi chị dẹp bỏ những ý nghĩ vô lý ấy đi, anh Tấn mà hay được thì anh buồn lắm.

Từ khi về nhà Tấn, Sơn để hết thì giờ và tâm trí vào sự học. Lúc còn đi học, Sơn có quen với một người bạn cùng lớp tên là Hữu. Hữu là con một bác sĩ. Hữu rất mến yêu Sơn, nhiều lần đòi được đến thăm Sơn, giúp đỡ Sơn, nhưng Sơn không chịu. Sơn nói:

- Nhà tôi nghèo lắm. Lại nữa tôi đi học một buổi còn một buổi đi bán báo, anh có đến thì cũng không gặp đâu.

Mấy hôm nay vì thiếu bài vở không biết phải mượn ai. Sơn liền nghĩ đến Hữu, Sơn cần gặp Hữu để mượn bài vở, vì vậy Sơn viết thư gửi cho Hữu, nói cho Hữu biết Sơn bỏ học vì lẽ gì và yêu cầu Hữu nên đến cho Sơn mượn tập chép bài. Thư gửi đi rồi, Sơn trông đợi từ ngày. Sơn nói với Thuý:

- Nếu Hữu đến thì chị mời Hữu vào đây với em nghe chị.

Thuý hỏi:

- Có phải cậu Hữu mà em thường nói với chị lúc trước không?

- Phải!

- Làm sao cậu ấy biết em ở đây?

- Em vừa viết thư cho cậu ấy.

Ba hôm sau Hữu đến. Thấy địa chỉ của Sơn là một ngôi nhà xinh đẹp Hữu không khỏi suy nghĩ:

- Sơn bảo ở trong một khu phố lao động, nghèo nàn. Tại sao địa chỉ này lại là một căn nhà cao ráo của vùng giàu có nhất Saigon?

Hữu đi lại bấm chuông. Thuý ra mở cửa và khi hay biết người khách ấy chính là Hữu thì Thuý vui vẻ nói:

- Em Sơn của tôi đợi cậu mấy hôm nay.

- Thế chị là chị Thuý? Anh Sơn thường nói đến chị luôn. Nhận được thư của anh Sơn tôi mới biết anh ấy bị tai nạn xe cộ. Cũng may mà anh không đến nỗi tàn tật.

Thuý đưa Hữu vào phòng Sơn, Hữu vui mừng bắt tay Sơn và nói:

- Vậy mà cả mấy tuần rồi tôi trông anh và không hiểu anh đi đâu, tôi nghĩ anh có thể đổi trường. Nay vừa nhận được thư anh, tôi đến tìm anh ngay.

Nhìn khắp căn phòng của Sơn, Hữu mỉm cười và nói:

- Anh đã lừa dối tôi hay nói đúng hơn anh đã thử lòng tôi.

- Thử lòng anh?

- Anh bảo nhà anh nghèo lắm, anh đi bán báo một buổi, để lấy tiền giúp chị và đi học. Anh không cho tới nhà anh.

- Sự thật như vậy. Lúc ấy anh có đến thì tôi cũng không có ở nhà. Chiều và tối tôi đi bán báo.

- Thế tại sao bây giờ anh ở đây.

- Đời có lắm cái may rủi bất ngờ. Để tôi kể anh nghe.

Sơn đã kể cho Hữu nghe và Hữu không khỏi lấy làm lạ về câu chuyện Sơn vừa kể.

- Thật là trong cái rủi anh đã gặp cái may. Anh đã gặp được một vị Mạnh thường quân.

- Tôi chưa đi lại được và đã nghỉ quá lâu, mất nhiều bài vở.

- Tôi sẽ đến đây mỗi ngày, nếu không có gì phiền cho anh, đem bài vở đến cho anh học. Nếu cần tôi sẽ chỉ giúp anh những gì mà tôi đã nghe thầy giảng.

Sơn nói:

- Được vậy thì còn gì bằng, chỉ sợ mất nhiều ngày giờ của anh.

- Anh đừng câu nệ như vậy. Tôi rất quý mến anh, thấy anh tuy nghèo nhưng rất trọng danh dự, nhân cách. Anh cho phép tôi được làm người bạn thân của anh.

Lúc ấy Thuý đang nướng bánh bông lan dưới bếp, bánh chín thơm phức xông lên tận nhà trên. Hữu cười và nói:

- Chắc chị Thuý làm bánh.

Sơn nói:

- Mấy hôm về đây, không còn may vá gì nữa, chị ấy cứ làm bánh hoài, nay thứ này mai thứ khác. Chị Thuý của tôi chịu khó lắm.

Hữu nói:

- Lúc này tôi đã gặp chị Thuý, chị ấy vừa đẹp vừa hiền. Nếu tôi có được một người chị như vậy thì thích lắm. Tôi không có chị chỉ có một người em gái. Năm nay nó học lớp đệ ngũ, khi lắm, nhõng nhẻo cả ngày, đôi khi, tôi muốn điên đầu luôn.

Sơn nói:

- Có em gái là thích lắm. Được làm anh còn gì nữa.

Hữu và Sơn chuyện trò một lát thì Thuý đem bánh và nước trà lên, Thuý nói:

- Chị vừa làm bánh xong, mời cậu Hữu dùng thử bánh với em Sơn.

- Bánh do tay chị làm chắc ngon lắm. Bây giờ em đã thưởng thức bằng mùi rồi.

Thuý nói:

- Cậu Hữu vui tánh lắm.

Thấy Thuý có bầu, Hữu liền nói:

- Khi nào chị sanh, chị đến bệnh viện tư của cha em mà năm, em sẽ thừa cha bớt tiền cho chị. Như vậy anh Sơn đến thăm chị gần và em cũng có thể săn sóc cho chị.

Thuý cảm động nói:

- Cậu Hữu tốt quá.

- Em rất mến anh Sơn.

Hữu ăn bánh, uống trà và khen Thuý làm bánh ngon. Mãi đến 5 giờ Hữu mới ra về và hẹn ngày sau sẽ đến.

Tối lại trong bữa cơm Sơn đã nói cho Tấn biết có Hữu đến. Tấn mừng lắm nói:

- Vậy em khỏi sợ mất bài vở. Nhưng anh đã hứa với em, anh sẽ tìm thầy dạy thêm cho em.

- Nếu có Hữu chỉ giúp thì khỏi kiếm thầy anh ạ, tốn kém thêm.

- Anh đâu có sợ tốn kém như vậy.

Khi ăn bánh, Tấn khen:

- Mỗi ngày Thuý làm bánh mỗi khéo. Em đọc sách nào mà làm như vậy?

Thuý nói:

- Trước kia mẹ em cũng đã dạy cho em làm. Nhưng từ khi về đây, em đọc sách và tự làm lấy.

- Em có muốn đi học một khoá làm bánh nấu ăn không?

Thuý chưa kịp trả lời, thì Tấn nói:

- Ừ phải đó. Em ở không làm gì. Nên đi học một khoá làm bánh nấu ăn. Mỗi tuần chỉ học vài ba buổi thôi.

- Nhưng tốn kém.

Thuý vừa nói thế Tấn đã tỏ ra không bằng lòng nói:

- Tốn kém là bao nhiêu... Tại sao cả em và Sơn hể mở miệng ra là nói chuyện tốn kém. Từ nay anh cấm hai em không được nói như vậy nữa.

Thuý nói:

- Nhưng tốn kém thì em nói tốn kém chớ.

Tấn đang ăn bánh bò đứng lên đi lại lấy cái cặp khiến Sơn và Thuý không hiểu Tấn làm gì, hai chị em cứ nhìn nhau Sơn cau mày như thầm trách chị đã làm phật ý Tấn. Nhưng Tấn xách cái cặp lại để lên bàn, rồi từ từ mở cặp ra, kéo ra vô số xấp giấy bạc năm trăm đồng và nói:

- Anh vừa trúng một áp phe có cả triệu bạc. Từ khi hai em về đây vì muốn xây dựng cho hai em anh đã làm việc thêm để có nhiều tiền. Trước đây, anh chỉ cần làm ít thôi.

Sơn hỏi:

- Anh làm gì lắm tiền như vậy?

- Có phải em nghĩ có nhiều tiền phải chặt đầu lột da người ta không? Không anh làm việc đường đường chánh chánh, không buôn lậu như bà má cô Nga, cô Mỹ.

Thuý nói:

- Em Sơn đâu dám nghĩ như vậy.

Tấn nói:

- Thì anh cũng nói cho vui vậy thôi... Các em biết anh buôn gì mà có nhiều tiền như vậy không?

Anh buôn áo quần cũ, giấy vụn, ve chai, rác rến mà có nhiều tiền như vậy đó hai em ạ, nhiều cái nghề xấu mặt mà có lắm tiền... Các em chắc không ngờ như vậy.

Sơn nói:

- Rồi đây em phải học cái nghề ấy.

Tấn cười:

- Em phải học thật giỏi và phải làm bác sĩ cho anh. Theo anh nghĩ chỉ có nghề bác sĩ là mới có đủ phương tiện giúp đời.

Sơn cải lại:

- Có tiền cũng có thể giúp đời làm cái nghề của anh, anh cũng có thể giúp đời.

- Trường hợp của anh thì khác. Anh vì lúc nhỏ thiếu thốn vất vả, anh nghĩ đến những ai cũng đang gặp cái cảnh như anh, anh đem lòng thương họ. Nhưng vì có nhiều người vì quá cực khổ, họ thấy giá trị của đồng tiền, nên khi làm ra tiền, họ rất keo kiệt, họ không chịu giúp ai, họ thường đưa ra cái thuyết: Có ai giúp tôi khi tôi nghèo đâu?... Và làm được mười đồng họ đã ghim,... để cất vào tủ. Người giàu mỗi khi mở tủ két thấy khổ tâm lắm, không phải dễ đâu.

Thuý nói:

- Anh Tấn nói phải đó. Khi mẹ còn sống mẹ cũng thường nói với chị như vậy và mẹ còn kể chuyện bác Tư cho chị nghe. Bác Tư là anh họ của mẹ khi bác còn nghèo thì bác đối xử với họ hàng rất tốt. Ai cần tiền chút ít là bác giúp đỡ ngay. Thế rồi bác trúng số, trong chốc lát có, một số tiền lớn, bà con họ hàng ai cũng tưởng rồi đây bác sẽ giúp họ vốn làm ăn; kẻ hy vọng sửa lại nhà cửa, kẻ hy vọng mua đất trồng trọt, nhưng rốt cuộc không ai được bác giúp nữa. Bác âm thầm lãnh tiền và âm thầm dẫn vợ con lên tỉnh ở, từ đó không ai thấy bác về làng.

Có phải là chuyện lạ không?

Tấn nói:

- Những chuyện như vậy thường lắm. Nhưng hãy dẹp cái chuyện ấy đi. Bây giờ anh muốn em Thuý đi học làm bánh, nấu nướng hay may thêu thứ nào em chưa biết. Anh thấy em còn đủ thì giờ đi học và làm lại cuộc đời trong lúc chưa bận bịu con cái em nên đi học. Còn em Sơn chờ khi đi đứng lại như thường là bắt tay vào việc học, tranh thủ thời gian. Các em nghĩ sao?

Thuý nói:

- Em thai nghén thế này đi học có kỳ không?

Tấn nói:

- Không việc gì kỳ hết, em nên xem như em sắp có một gia đình, em sửa soạn để làm vợ, làm mẹ.

Sơn nói:

- Bụng của chị cũng chưa lớn lắm. Chị còn đi đứng nhanh nhẹn như thường.

Tấn nói:

- Đây, anh cho em Thuý hai chục nghìn để em đi ghi học các thứ bánh.

Thuý do dự chưa dám nhận tiền thì Tấn nói:

- Em không nên nghĩ ngợi gì, hãy nhận lấy tiền.

Thuý nói:

- Vậy thì em không dám từ chối nữa. Trước đây em thường ao ước được học làm bánh bao, bánh tím xám nấu mì thánh. Vậy bây giờ em ghi tên học các món ấy.

Tấn nói:

- Được, em muốn học cái gì thì học.

Sơn hỏi:

- Sao chị thích các món ăn Tàu vậy.

Thuý nói:

- Học xong các món này sẽ học cái món khác. Bây giờ có tiền học mấy hồi. Chị cũng thích học nấu càry, hay nấu món vịt tiềm, các món bánh tây, lúc ấy em tha hồ ăn bánh.

Tấn nói đùa:

- Còn anh, em không cho anh ăn bánh à? Hay em bảo anh đã lớn, con nít mới ham ăn bánh.

Thuý thẹn thùng cúi đầu, không nói gì. Hôm ấy câu chuyện có vẻ thân mật và Thuý không còn buồn phiền như hôm trước.

ĐỊNH MỆNH

Bà Tùng Long

www.dtv-ebook.com

Chương 4

THÚY ĐÃ BỎ HAI THÁNG ĐI HỌC CÁC môn bánh và mứt. Học xong một môn nào, Thúy đều về làm cho Tấn và Sơn thưởng thức, Tấn rất vui lòng khi thấy Thúy vui vẻ không còn cái mặc cảm nhờ cậy Tấn và tủi thân vì có thai ghen.

Học xong mấy món bánh, Thúy liền lo may áo, tả và đan nón, đan vớ cho đứa bé, Sau các bữa cơm tối, Sơn ngồi làm bài. Tấn đọc báo và Thúy thêu may. Những lúc ấy Tấn hay ngừng đọc báo để nhìn Sơn rồi nhìn Thúy, Tấn nghĩ rằng đây là gia đình Tấn và Tấn không khỏi vui mừng trước cái cảnh êm ấm ấy.

Một hôm thấy Thúy khoe với Sơn một đôi vớ nhỏ mới đan xong Tấn liền nói:

- Em đưa cho anh xem với...

Và Tấn cầm đôi vớ ngắm nghía một lúc mới nói giọng buồn bã:

- Không biết bao giờ anh mới có diễm phúc làm cha.

Sơn nói:

- Đâu có khó gì, thì anh cứ cưới vợ đi anh Tấn. Tấn thở dài nói:

- Chuyện ấy chắc không có được.

- Tại sao vậy?

- Vì anh đã yêu một người nhưng người ấy không yêu anh.

- Người nào vậy anh, anh cứ nói với em đi, nếu cần lay lục người ấy em cũng không từ nan.

Tấn lắc đầu:

- Tình yêu mà phải van xin, lay lục thì còn nghĩa gì nữa.

Thúy đánh bạo hỏi:

- Có phải anh còn yêu cô Nga không?

Tấn nhìn Thúy với đôi mắt đầy trách móc và nói:

- Em nghĩ như vậy sao? Anh đâu có yêu cô Nga. Thúy nói:

- Anh có yêu cô ấy, nhưng sau đó vì chuyện ca sĩ Minh anh mới rút lui. Anh chê cô ấy đã có thai...

Lúc ấy Sơn đột ngột nói:

- Và chị Thúy vì chuyện cô Nga đã phiền trách anh nhiều lắm, anh không biết đấy.

Tấn ngạc nhiên chưa kịp hỏi thì Thúy rà:

- Em đừng nói nhảm.

Tấn nói:

- Nếu em có việc gì hờn phiền về anh thì cứ nói để anh hiểu, anh sẽ giải thích cho em nghe. Tại sao em không chịu nói?

- Em đâu dám phiền trách anh.

Lúc ấy Tấn như nghĩ ra nói:

- Thôi anh hiểu rồi. Em hiểu lắm anh. Em tưởng anh khi cô Nga vì cô ấy có thai? Không phải như vậy đâu. Anh khinh cô Nga vì cô ấy lừa dối anh; không thành thật với anh. Cô ấy yêu Minh, khi bị Minh eo xách lưng gạt thì quay lại nói yêu anh. Sự thật Nga đã có thai, công chuyện đổ bể mới nói như vậy. Nếu Nga cứ nói thật bị Minh lừa gạt, có thai với hẳn anh sẵn sàng cưới Nga.

Thúy nghe Tấn nói thế, liền nói:

- Vậy thì em đã hiểu lắm anh, xin anh tha lỗi cho em

Tấn nói:

- Em đừng nhắc đến cô Nga nữa.

Sơn xen vào hỏi:

- Thế anh yêu ai?

- Bây giờ chưa tiện nói ra,

Sơn vẫn theo hỏi cho kỳ được.

- Bao giờ anh mới tiện nói ra?

Tấn không trả lời, Thúy rầy em:

- Em hỏi lôi thôi anh Tấn giận cho mà xem.

- À, em Thúy, có phải còn vài tháng nữa là em sanh phải không? Vậy thì em cần gì cứ nói cho anh sắm cho. Nôi hay giường? Em tự nuôi con lấy hay nuôi bằng sữa bò?

Thúy nói:

- Em sẽ nuôi lấy con, em cho bú. Còn chuyện mua sắm, em thấy cũng không cần gì.

Tấn nói:

- Sao lại không? Phải sắm nhiều thứ lắm có. Được cứ để anh sắm thử, anh tập làm cha mà.

Thúy e lệ cúi đầu. Sơn nói:

- Anh sắm tầm bậy tốn tiền thì sao. Hãy để chị Thúy đi sắm.

Sơn đề nghị:

- Hay là sẵn xe, anh đưa chị Thúy đi sắm. Anh và em đi giúp ý kiến.

Tấn khen:

- Em Sơn nói phải đấy. Bây giờ em đã đi lại như thường rồi...

Từ khi Sơn đi đứng lại như thường, Sơn đi học lại và Tấn đã mua cho Sơn một chiếc xe gắn máy, Sơn vì để hết thì giờ vào việc học nên học giỏi lắm, Sơn thường nói với chị:

- Năm nay thế nào em cũng thi đậu...

Tấn thường tỏ ý muốn Sơn học y khoa và đã hứa sẽ làm vừa lòng Tấn.

- Anh muốn có em một người em trai làm bác sĩ. Cũng như anh muốn có một mái gia đình cũng êm đềm hạnh phúc như bây giờ.

Một hôm Ngọc đến chơi, thấy bụng Thúy đã lớn, Ngọc nói:

- Chắc chị gần sanh rồi. Nhưng trông chi dạo này đẹp ra và khỏe hơn trước. Tôi đến thăm chị để xem chị đã sắm sửa gì chưa, tôi giúp tay với:

- Mấy hôm nay anh Tấn cũng đang nhắc tôi về việc ấy.

Ngọc nhìn Thúy và nói:

- Cái số của Thúy ngó vậy mà may mắn lắm đó. Tự nhiên có nhà cao cửa rộng, Và giờ đây sanh đẻ có người lo lắng cho...

Thúy thở dài không nói gì thì Ngọc lại nói:

- Nếu ngày trước Thúy đừng cầu nệ để cái lão Châm thuê nhà thuê cửa cho thì bây giờ Thúy cũng được sung sướng chán. Cái số ở nhà cao cửa rộng bao giờ cũng vậy.

Nghe nhắc đến ông Châm, Thúy nói:

- Chị nói đến lão ấy làm gì...

- Nói mà nghe vậy thôi. Nhưng Thúy phải biết lão ta không có con trai... Nếu Thúy mà sanh cho lão một đứa con trai ...

Nói đến đây Ngọc lắc đầu nói:

- Mà đâu có được, cái lão ấy sợ vợ lắm mà, bà vợ thì đâu để yên cho Thúy. Lại nữa lão đâu có biết Thúy có thai. Nếu lão biết lão không để yên cho Thúy.

Thúy nói:

- Nhưng tôi van chị, chị đừng nhắc đến chuyện ấy nữa, mấy lúc nay tôi cố quên. Tôi khổ sở lắm chị không biết đấy.

- Sống như vậy mà khổ sở sao?

- Vật chất đầy đủ nhưng tâm hồn tôi thì khổ sở luôn.

- Ôi thôi đâu mà lo nghĩ quanh quẩn. Được ngày nào hãy vui ngày này... À mà Tấn đã nói gì với Thúy chưa?

- Chị nói gì tôi không hiểu?

Ngọc nhìn Thúy và hỏi:

- Không muốn hay không hiểu thật?

Lúc ấy trong ánh mắt của Ngọc, Thúy thoáng thấy có sự ganh tị. Thúy không khỏi chua xót trong lòng nhưng rồi Thúy nghĩ:

- “Tình đời vẫn vậy. Khi mình cực khổ. Chị ấy giúp đỡ nhưng khi mình hơn chị thì chị không vừa lòng.”

Thúy nói:

- Tôi không hiểu thiệt chị ạ. Lúc nào tôi cũng kính mến chị và không bao giờ quên ơn chị... Cái cảnh giàu sang này là của người ta, đâu phải của tôi. Tôi không thể từ chối sự giúp đỡ của anh Tấn... vì Sơn đã trót mang ơn của anh... Một khi sanh xong tôi sẽ tìm cách làm ăn.

Ngọc nói:

- Người ta tử tế như vậy mình đừng phụ lòng người ta chứ. Nhưng tôi thấy Tấn yêu Thúy rồi.

- Chị nói chi chuyện yêu đương cho tôi thêm ngượng.

- Sự thật như vậy. Tấn bảo muốn có một mái gia đình Tấn đem Sơn và chị về để có cảm tưởng được sống dưới một mái gia đình có em trai, em gái và nay mai sẽ có đứa cháu gọi bằng cậu. Nhưng cái tình trạng này đâu có kéo dài... Rồi đây phải có một sự thay đổi chị Thúy ạ. Tôi tưởng anh Tấn đã bàn với chị về chuyện thay đổi ấy rồi chứ...

Thúy hỏi:

- Sự thay đổi?
- Chị sao thơ ngây quá.

Ngọc nói xong lại cười lớn khiến Thúy không khỏi khó chịu. Thúy nhìn Ngọc và thấy rõ sự mỉa mai ganh ghét trên mặt Ngọc. Thấy Thúy buồn bã. Ngọc vui vẻ nói:

- Đi sắm tá và áo quần cho đứa bé không? Hãy đi với tôi.

Thúy thật tình nói:

- Anh Tấn hẹn chúa nhật này sẽ đưa cả tôi và Sơn đi sắm.

Ngọc cười lớn:

- Vậy mà cứ dẫu diễm tôi mãi.
- Dẫu diễm cái gì?
- Tấn đã bàn với chị?
- Anh Tấn không bàn gì hết.

Nói đến đây Thúy đứng lên đi lại chỗ tủ lạnh lấy đĩa bánh ra mời Ngọc và nói:

- Tôi học làm món bánh kem này tốn đến hai nghìn đấy.
- Lại học làm bánh à? Học từ bao giờ?
- Từ hai tháng nay. Học được nhiều thứ lắm... Học may áo đầm nữa...
- Anh Tấn bảo Thúy đi học?

Thúy gật đầu. Ngọc liền làm ra hờn dỗi và nói:

- Vậy mà còn úp mở. Anh Tấn có ý gì mới để cho Thúy đi học như vậy. Anh Tấn yêu Thúy và muốn xây dựng với Thúy.

Thúy hổ thẹn nhìn xuống coi bụng chửa và nói:

- Chị đừng nói như vậy.

- Tôi nói sự thật. Dù cho anh Tấn chưa nói gì với Thúy vì hiện giờ chưa tiện nói, nhưng những việc làm, những cử chỉ của Tấn cũng đã nói lên nhiều. Thúy là đàn bà lẽ nào Thúy lại không hiểu hay sao. Người đàn bà có một linh tính hiểu được cảm tình của người khác đối với mình.

Thúy bỗng ứa nước mắt và lấy khăn chặm, Ngọc ngạc nhiên nhìn Thúy và hỏi:

- Chị khóc? Tôi vì quá sốt sắng với hạnh phúc của chị mà làm chị buồn?

Thúy nói:

- Chị cũng thấy tôi đang có thai như thế này...

- Chị có thai rồi chị sanh xong chị có quyền xây dựng lại chớ. Ai cấm chị?

Thúy nói như trách móc Ngọc:

- Lúc nào tôi và Sơn cũng xem chị là người ơn của chúng tôi. Nếu rồi đây tôi có hạnh phúc, được sống trong sự đầy đủ ấm no thì vẫn không quên ơn chị...

Ngọc hỏi:

- Tại sao Thúy lại phân trần như vậy? Thúy thấy tôi có cử chỉ gì...

- Không, nhưng tôi sợ hiểu lầm...

Ngọc cầm tay Thúy và nói:

- Tôi hiểu Tấn có cảm tình với chị ngay từ cái hôm đầu gặp chị. Tấn nghe Sơn nói chị có chồng tử trận thì nghĩ rằng cái kỷ niệm của người yêu vẫn còn in sâu

trong tâm khảm chị, nhưng khi nghe tôi nói rõ về hoàn cảnh thai nghén của chị, anh Tấn mừng lắm.

Thúy hỏi:

- Tại sao lại mừng mà không khinh rẻ tôi.

- Việc gì mà khinh rẻ. Anh Tấn mừng vì thấy Thúy chưa yêu ai. Mặc dù có thai, nhưng tâm hồn của Thúy vẫn trong trắng chưa có hình bóng của ai.

Thúy nói:

- Có chứ.

- Có hình bóng một người rồi à? Người nào vậy? Tại sao trước đây Thúy không tâm sự với tôi?

- Một người, người ấy là ông Châm, người đã gây đau khổ cho tôi, đã để đời tôi một ấn tượng vô cùng bi đát.

Ngọc kêu lên:

- Vậy mà làm tôi tưởng trước đó Thúy đã yêu ai. Ông Châm, hãy quên ông ấy đi, hãy vui lên để xây dựng lại tất cả.

Thúy thở dài. Ngọc khuyên:

- Đừng nghĩ vãn vợ như vậy. Đứa bé nếu giống ông Châm thì tai hại lắm.

- Tôi cũng đang lo sợ cái điều ấy. Tôi không muốn nó giống ông Châm chút nào.

- Vậy thì đừng nghĩ đến chuyện cũ nữa. Hãy nghĩ đến anh Tấn.

Thúy nhìn Ngọc và hỏi:.

- Theo chị thì anh Tấn đã yêu tôi, có phải vậy không?

- Tôi thấy rõ như vậy. Thúy hãy tin tưởng, đừng buồn gì hết.

Hôm ấy Thúy muốn tâm sự với Ngọc là Thúy cũng có nhiều cảm tình với Tấn, nhưng Thúy sợ Ngọc khi nghe xong sẽ đi tìm Tấn và nói cho Tấn nghe như vậy nên Thúy đành làm thinh.

Ngọc ăn bánh xong, đi thăm căn nhà bếp của Tấn. Thấy có bếp gaz, lò nướng bánh và máy đánh bột. Ngọc hỏi:

- Có phải anh Tấn mới sắm những thứ này không?

- Sắm từ khi Thúy đi học làm bánh...

- Vậy đủ hiểu rồi Thúy ạ... Hãy hy vọng đi. Ngày mai trời lại sáng.

Vì những lời Ngọc nói vừa rồi, nên khi ngồi đối diện với Tấn trong bữa cơm, Thúy cảm thấy mất tự nhiên, Thúy e lệ không dám nhìn Tấn. Tấn hỏi Sơn về chuyện học ở trường và nhìn Thúy mấy lần, muốn nói cái gì lại thôi...

Sơn cũng nhìn chị và nói:

- Hôm nay sao chị Thúy ít nói thế.

Thúy chỉ nhìn lại Sơn mà không nói. Đến khi đem bánh ở tủ lạnh ra mời Tấn, nàng mới nói vì ổ bánh mất một phần tư.

- Sáng nay em vừa làm bánh xong thì chị Ngọc đến chơi vì vậy em lấy bánh ra mời chị Ngọc và ổ bánh khuyết bớt một miếng.

Tấn vui vẻ hỏi:

- Chị Ngọc có đến chơi à? Sao em không giữ chị ấy ở lại dùng cơm trưa với chúng ta.

Thúy nói:

- Em không dám vì biết anh có bằng lòng không?

Tấn nhìn Thúy ra vẻ trách móc và nói:

- Tại sao anh lại không bằng lòng? Anh hẹp hòi đến nỗi không cho em tiếp bạn bè của em sao?

Sơn nói:

- Chị Ngọc không những là bạn mà là người ơn của tụi em nữa anh Tấn à!

Tấn nói:

- Anh biết có điều này, hôm nay anh nói rõ việc này một lần nữa. Em phải xem cái nhà này của em, của chúng ta của ba anh em ta..

Sơn nhìn chị và nói:

- Đó chị nghe anh Tấn nói vậy không? Vậy mà mấy hôm; em tiếp bạn bè ở phòng khách thì chị rầy chị bảo dẫn họ ra ngoài sân nói chuyện.

Tấn hỏi:

- Chị Thúy của em bắt em phải làm như vậy? Thì ra Thúy đã làm mất mặt anh. Các bạn của em sẽ nghĩ thế nào về anh?

Thúy vội vàng xin lỗi:

- Em sợ các cậu ấy nghịch ngợm, làm dơ bẩn phòng khách, làm ồn ào trong nhà.

Tấn nói:

- Như vậy là em không hiểu gì anh hết. Anh buồn lắm đó.

Thúy nói:

- Nếu có vì thế mà anh buồn thì anh tha lỗi cho em, từ nay em không làm như vậy nữa.

Thúy đứng lên đi về phòng, một lát sau Thúy trở ra mặt mày buồn bã và nói:

- Em thật có lỗi.

Sơn hỏi.

- Chị không dùng bánh sao mà bỏ đi đâu vậy?

- Chị vào phòng lấy cái khăn tay.

Tấn nhìn lại thấy đôi mắt của Thúy đỏ hoe thì hỏi;

- Em giận anh?

Thúy nói:

- Dạ không, em xúc động vì anh quá tốt đối với chị em của em.

Sơn hỏi:

- Chị Ngọc dạo này ra sao hả chị?

- Chị Ngọc vẫn vui vẻ và hạnh phúc, Chị ấy đến định đưa chị đi sắm áo, tả cho cháu bé..

- Tại sao em không đi.?

- Em nói đến chúa nhật này anh và em Sơn sẽ đưa em đi.

Tấn hỏi nghe Thúy trả lời như vậy rất bằng lòng,hỏi:

- Và chị Ngọc không rủ đi nữa phải không?

- Chị Ngọc không rủ nữa. Chị Ngọc có xuống bếp,xem qua những máy làm bánh của em và chị mừng cho em được sống ở đây và được anh lo lắng như em gái.

Tấn nhìn Thúy và hỏi:

- Chị Ngọc chỉ nói như vậy thôi sao?

Thúy nói:

- Rồi chị Ngọc ra về.

Tấn đã hiểu tại sao trong khi dùng cơm Thúy ít nói. Chắc Ngọc đã nói gì với Thúy khiến Thúy suy nghĩ nhiều

Thúy nói với Sơn:

- Chị Ngọc hỏi em lúc này học hành ra sao.

Sơn hỏi:

- Chị có nói em học giỏi lắm không?
- Lẽ dĩ nhiên là chị khoe rất nhiều về em.

Sơn nói:

- Để hôm nào em đến thăm chị Ngọc. Em thật có lỗi, khi đau yếu nằm một chỗ, chị ấy đến thăm, đến khi khỏi bệnh thì giả lờ không đi thăm lại:

Tan nói:

- Hai em có được chị Ngọc thật là may mắn. Đời mình có được một người bạn tốt cũng đã là nhiều.

Sơn nói:

- Vậy mà chúng em còn có cả anh nữa thật là may mắn hơn ai hết.

Hữu thường đến thăm Sơn và làm bài chung với Sơn và lần nào đến Hữu cũng hỏi thăm Thúy: chị gần sanh chưa? Em đã thừa tới cha em rồi chị đến viếng qua dưỡng đường của cha em đi chị.

Thúy nói:

- Để chị hỏi ý kiến anh Tấn đã, chị không dám nghĩ đến dưỡng đường đầy đủ tiện nghi vì sợ tốn kém. Chị nghĩ rằng nằm ở một nhà bảo sanh thường thường cũng được rồi,.. Vì như em biết chị em chị đâu có tiền nhiều.

Hữu nói:

- Em sẽ thừa cha em ớt tiền cho chị.
- Em tử tế quá...

Trong khi dẫn Thúy đi sắm áo quần và đồ đạc cho đứa bé, Tấn có hỏi Thúy:

- Em có định sanh ở đâu chưa?

Thúy nói:

- Nghe lời chị Ngọc em có đi thăm thai mấy lần ở một nhà bảo sanh ở Tân định. Em nghĩ rằng năm đó cũng được, ít tốn kém lại gần nhà.

Tấn nói:

- Về chuyện tốn kém, em không nên nghĩ đến, nếu là gần nhà có lợi thì tùy em.

Nhưng đến khi Thúy chuyển bụng, nàng đau nhiều không đi được, Thúy cho Sơn đi mời Ngọc đến. Tấn thấy vậy liền nói:

- Để anh đưa em đến dưỡng đường Hiền Vương của bác sĩ Tâm, cha cậu Hữu.

Sơn liền nói:

- Mấy hôm trước Hữu có nói với chị Thúy nên đến đó sanh, nhưng chị Thúy sợ tốn kém...

Thật là may cho Thúy, nếu không có bác sĩ Tâm hết lòng săn sóc thì có thể nguy đến tính mạng của Thúy trong lần sanh đẻ ấy. Thúy sanh khó, đau bụng đến hai ngày... Sơn và Tấn lo đến không ăn, mất ngủ. Ngọc luôn luôn ở bên Thúy.

- Em đâu dám phiến trách anh.

Lúc ấy Tấn như nghĩ ra nói:

- Thôi anh hiểu rồi. Em hiểu lầm anh. Em tưởng anh khi cô Nga vì cô ấy có thai? Không phải như vậy đâu. Anh khinh cô Nga vì cô ấy lừa dối anh; không thành thật với anh. Cô ấy yêu Minh, khi bị Minh eo xách lưng gạt thì quay lại nói yêu anh. Sự thật Nga đã có thai, công chuyện đổ bể mới nói như vậy. Nếu Nga cứ nói thật bị Minh lừa gạt, có thai với hẳn anh sẵn sàng cưới Nga.

Thúy nghe Tấn nói thế, liền nói:

- Vậy thì em đã hiểu lầm anh, xin anh tha lỗi cho em

Tấn nói:

- Em đừng nhắc đến cô Nga nữa.

Sơn xen vào hỏi:,

- Thế anh yêu ai?

- Bây giờ chưa tiện nói ra,

Sơn vẫn theo hỏi cho kỳ được.

- Bao giờ anh mới tiện nói ra?

Tấn không trả lời, Thúy rầy em:

- Em hỏi lôi thôi anh Tấn giận cho mà xem.

- À, em Thúy, có phải còn vài tháng nữa là em sanh phải không? Vậy thì em cần gì cứ nói cho anh sắm cho. Nôi hay giường? Em tự nuôi con lấy hay nuôi bằng sữa bò?

Thúy nói:

- Em sẽ nuôi lấy con, em cho bú. Còn chuyện mua sắm, em thấy cũng không cần gì.

Tấn nói:

- Sao lại không? Phải sắm nhiều thứ lắm có. Được cứ để anh sắm thử, anh tập làm cha mà.

Thúy e lệ cúi đầu. Sơn nói:

- Anh sắm tầm bậy tốn tiền thì sao. Hãy để chị Thúy đi sắm.

Sơn đề nghị:

- Hay là sẵn xe, anh đưa chị Thúy đi sắm. Anh và em đi giúp ý kiến.

Tấn khen:

- Em Sơn nói phải đấy. Bây giờ em đã đi lại như thường rồi...

Từ khi Sơn đi đứng lại như thường, Sơn đi học lại và Tấn đã mua cho Sơn một chiếc xe gắn máy, Sơn vì để hết thì giờ vào việc học nên học giỏi lắm, Sơn thường nói với chị:

- Năm nay thế nào em cũng thi đậu...

Tấn thường tỏ ý muốn Sơn học y khoa và đã hứa sẽ làm vừa lòng Tấn.

- Anh muốn có em một người em trai làm bác sĩ. Cũng như anh muốn có một mái gia đình cũng êm đềm hạnh phúc như bây giờ.

Một hôm Ngọc đến chơi, thấy bụng Thúy đã lớn, Ngọc nói:

- Chắc chị gần sanh rồi. Nhưng trông chi dạo này đẹp ra và khỏe hơn trước. Tôi đến thăm chị để xem chị đã sắm sửa gì chưa, tôi giúp tay với:

- Mấy hôm nay anh Tấn cũng đang nhắc tôi về việc ấy.

Ngọc nhìn Thúy và nói:

- Cái số của Thúy ngó vậy mà may mắn lắm đó. Tự nhiên có nhà cao cửa rộng, Và giờ đây sanh đẻ có người lo lắng cho...

Thúy thở dài không nói gì thì Ngọc lại nói:

- Nếu ngày trước Thúy đừng câu nệ để cái lão Châm thuê nhà thuê cửa cho thì bây giờ Thúy cũng được sung sướng chán. Cái số ở nhà cao cửa rộng bao giờ cũng vậy.

Nghe nhắc đến ông Châm, Thúy nói:

- Chị nói đến lão ấy làm gì...

- Nói mà nghe vậy thôi. Nhưng Thúy phải biết lão ta không có con trai... Nếu Thúy mà sanh cho lão một đứa con trai ...

Nói đến đây Ngọc lắc đầu nói:

- Mà đâu có được, cái lão ấy sợ vợ lắm mà, bà vợ thì đâu để yên cho Thúy. Lại nữa lão đâu có biết Thúy có thai. Nếu lão biết lão không để yên cho Thúy.

Thúy nói:

- Nhưng tôi van chị, chị đừng nhắc đến chuyện ấy nữa, mấy lúc nay tôi cố quên. Tôi khổ sở lắm chị không biết đấy.

- Sống như vậy mà khổ sở sao?

- Vật chất đầy đủ nhưng tâm hồn tôi thì khổ sở luôn.

- Ôi thôi đâu mà lo nghĩ quanh quẩn. Được ngày nào hãy vui ngày này... À mà Tấn đã nói gì với Thúy chưa?

- Chị nói gì tôi không hiểu?

Ngọc nhìn Thúy và hỏi:

- Không muốn hay không hiểu thật?

Lúc ấy trong ánh mắt của Ngọc, Thúy thoáng thấy có sự ganh tị. Thúy không khỏi chua xót trong lòng nhưng rồi Thúy nghĩ:

- “Tình đời vẫn vậy. Khi mình cực khổ. Chị ấy giúp đỡ nhưng khi mình hơn chị thì chị không vừa lòng.”

Thúy nói:

- Tôi không hiểu thiệt chị ạ. Lúc nào tôi cũng kính mến chị và không bao giờ quên ơn chị... Cái cảnh giàu sang này là của người ta, đâu phải của tôi. Tôi không thể từ chối sự giúp đỡ của anh Tấn... vì Sơn đã trót mang ơn của anh... Một khi sanh xong tôi sẽ tìm cách làm ăn.

Ngọc nói:

- Người ta tử tế như vậy mình đừng phụ lòng người ta chứ. Nhưng tôi thấy Tấn yêu Thúy rồi.

- Chị nói chi chuyện yêu đương cho tôi thêm ngượng.

- Sự thật như vậy. Tấn bảo muốn có một mái gia đình Tấn đem Sơn và chị về để có cảm tưởng được sống dưới một mái gia đình có em trai, em gái và nay mai sẽ có đứa cháu gọi bằng cậu. Nhưng cái tình trạng này đâu có kéo dài... Rồi đây phải có một sự thay đổi chị Thúy ạ. Tôi tưởng anh Tấn đã bàn với chị về chuyện thay đổi ấy rồi chứ...

Thúy hỏi:

- Sự thay đổi?
- Chị sao thơ ngây quá.

Ngọc nói xong lại cười lớn khiến Thúy không khỏi khó chịu. Thúy nhìn Ngọc và thấy rõ sự mỉa mai ganh ghét trên mặt Ngọc. Thấy Thúy buồn bã. Ngọc vui vẻ nói:

- Đi sắm tá và áo quần cho đứa bé không? Hãy đi với tôi.

Thúy thật tình nói:

- Anh Tấn hẹn chúa nhật này sẽ đưa cả tôi và Sơn đi sắm.

Ngọc cười lớn:

- Vậy mà cứ dẫu diễm tôi mãi.
- Dẫu diễm cái gì?
- Tấn đã bàn với chị?
- Anh Tấn không bàn gì hết.

Nói đến đây Thúy đứng lên đi lại chỗ tủ lạnh lấy đĩa bánh ra mời Ngọc và nói:

- Tôi học làm món bánh kem này tốn đến hai nghìn đấy.
- Lại học làm bánh à? Học từ bao giờ?
- Từ hai tháng nay. Học được nhiều thứ lắm... Học may áo đầm nữa...
- Anh Tấn bảo Thúy đi học?

Thúy gật đầu. Ngọc liền làm ra hờn dỗi và nói:

- Vậy mà còn úp mở. Anh Tấn có ý gì mới để cho Thúy đi học như vậy. Anh Tấn yêu Thúy và muốn xây dựng với Thúy.

Thúy hổ thẹn nhìn xuống coi bụng chửa và nói:

- Chị đừng nói như vậy.

- Tôi nói sự thật. Dù cho anh Tấn chưa nói gì với Thúy vì hiện giờ chưa tiện nói, nhưng những việc làm, những cử chỉ của Tấn cũng đã nói lên nhiều. Thúy là đàn bà lẽ nào Thúy lại không hiểu hay sao. Người đàn bà có một linh tính hiểu được cảm tình của người khác đối với mình.

Thúy bỗng ứa nước mắt và lấy khăn chặm, Ngọc ngạc nhiên nhìn Thúy và hỏi:

- Chị khóc? Tôi vì quá sốt sắng với hạnh phúc của chị mà làm chị buồn?

Thúy nói:

- Chị cũng thấy tôi đang có thai như thế này...

- Chị có thai rồi chị sanh xong chị có quyền xây dựng lại chớ. Ai cấm chị?

Thúy nói như trách móc Ngọc:

- Lúc nào tôi và Sơn cũng xem chị là người ơn của chúng tôi. Nếu rồi đây tôi có hạnh phúc, được sống trong sự đầy đủ ấm no thì vẫn không quên ơn chị...

Ngọc hỏi:

- Tại sao Thúy lại phân trần như vậy? Thúy thấy tôi có cử chỉ gì...

- Không, nhưng tôi sợ hiểu lầm...

Ngọc cầm tay Thúy và nói:

- Tôi hiểu Tấn có cảm tình với chị ngay từ cái hôm đầu gặp chị. Tấn nghe Sơn nói chị có chồng tử trận thì nghĩ rằng cái kỷ niệm của người yêu vẫn còn in sâu

trong tâm khảm chị, nhưng khi nghe tôi nói rõ về hoàn cảnh thai nghén của chị, anh Tấn mừng lắm.

Thúy hỏi:

- Tại sao lại mừng mà không khinh rẻ tôi.

- Việc gì mà khinh rẻ. Anh Tấn mừng vì thấy Thúy chưa yêu ai. Mặc dù có thai, nhưng tâm hồn của Thúy vẫn trong trắng chưa có hình bóng của ai.

Thúy nói:

- Có chứ.

- Có hình bóng một người rồi à? Người nào vậy? Tại sao trước đây Thúy không tâm sự với tôi?

- Một người, người ấy là ông Châm, người đã gây đau khổ cho tôi, đã để đời tôi một ấn tượng vô cùng bi đát.

Ngọc kêu lên:

- Vậy mà làm tôi tưởng trước đó Thúy đã yêu ai. Ông Châm, hãy quên ông ấy đi, hãy vui lên để xây dựng lại tất cả.

Thúy thở dài. Ngọc khuyên:

- Đừng nghĩ vãn vợ như vậy. Đứa bé nếu giống ông Châm thì tai hại lắm.

- Tôi cũng đang lo sợ cái điều ấy. Tôi không muốn nó giống ông Châm chút nào.

- Vậy thì đừng nghĩ đến chuyện cũ nữa. Hãy nghĩ đến anh Tấn.

Thúy nhìn Ngọc và hỏi:.

- Theo chị thì anh Tấn đã yêu tôi, có phải vậy không?

- Tôi thấy rõ như vậy. Thúy hãy tin tưởng, đừng buồn gì hết.

Hôm ấy Thúy muốn tâm sự với Ngọc là Thúy cũng có nhiều cảm tình với Tấn, nhưng Thúy sợ Ngọc khi nghe xong sẽ đi tìm Tấn và nói cho Tấn nghe như vậy nên Thúy đành làm thinh.

Ngọc ăn bánh xong, đi thăm căn nhà bếp của Tấn. Thấy có bếp gaz, lò nướng bánh và máy đánh bột. Ngọc hỏi:

- Có phải anh Tấn mới sắm những thứ này không?

- Sắm từ khi Thúy đi học làm bánh...

- Vậy đủ hiểu rồi Thúy ạ... Hãy hy vọng đi. Ngày mai trời lại sáng.

Vì những lời Ngọc nói vừa rồi, nên khi ngồi đối diện với Tấn trong bữa cơm, Thúy cảm thấy mất tự nhiên, Thúy e lệ không dám nhìn Tấn. Tấn hỏi Sơn về chuyện học ở trường và nhìn Thúy mấy lần, muốn nói cái gì lại thôi...

Sơn cũng nhìn chị và nói:

- Hôm nay sao chị Thúy ít nói thế.

Thúy chỉ nhìn lại Sơn mà không nói. Đến khi đem bánh ở tủ lạnh ra mời Tấn, nàng mới nói vì ổ bánh mất một phần tư.

- Sáng nay em vừa làm bánh xong thì chị Ngọc đến chơi vì vậy em lấy bánh ra mời chị Ngọc và ổ bánh khuyết bớt một miếng.

Tấn vui vẻ hỏi:

- Chị Ngọc có đến chơi à? Sao em không giữ chị ấy ở lại dùng cơm trưa với chúng ta.

Thúy nói:

- Em không dám vì biết anh có bằng lòng không?

Tấn nhìn Thúy ra vẻ trách móc và nói:

Tại sao anh lại không bằng lòng? Anh hẹp hòi đến nỗi không cho em tiếp bạn bè của em sao?

Sơn nói:

- Chị Ngọc không những là bạn mà là người ơn của tụi em nữa anh Tấn à!

Tấn nói:

- Anh biết có điều này, hôm nay anh nói rõ việc này một lần nữa. Em phải xem cái nhà này của em, của chúng ta của ba anh em ta..

Sơn nhìn chị và nói:

- Đó chị nghe anh Tấn nói vậy không? Vậy mà mấy hôm; em tiếp bạn bè ở phòng khách thì chị rầy chị bảo dẫn họ ra ngoài sân nói chuyện.

Tấn hỏi:

- Chị Thúy của em bắt em phải làm như vậy? Thì ra Thúy đã làm mất mặt anh. Các bạn của em sẽ nghĩ thế nào về anh?

Thúy vội vàng xin lỗi:

- Em s các cậu ấy nghịch ngợm, làm dơ bẩn phòng khách, làm ồn ào trong nhà.

Tấn nói:

- Như vậy là em không hiểu gì anh hết. Anh buồn lắm đó.

Thúy nói:

- Nếu có vì thế mà anh buồn thì anh tha lỗi cho em, từ nay em không làm như vậy nữa.

Thúy đứng lên đi về phòng, một lát sau Thúy trở ra mặt mày buồn bã và nói:

- Em thật có lỗi.

Sơn hỏi.

- Chị không dùng bánh sao mà bỏ đi đâu vậy?

- Chị vào phòng lấy cái khăn tay.

Tấn nhìn lại thấy đôi mắt của Thúy đỏ hoe thì hỏi;

- Em giận anh?

Thúy nói:

- Dạ không, em xúc động vì anh quá tốt đối với chị em của em.

Sơn hỏi:

- Chị Ngọc dạo này ra sao hả chị?

- Chị Ngọc vẫn vui vẻ và hạnh phúc, Chị ấy đến định đưa chị đi sắm áo, tả cho cháu bé..

- Tại sao em không đi.?

- Em nói đến chúa nhật này anh và em Sơn sẽ đưa em đi.

Tấn hỏi nghe Thúy trả lời như vậy rất bằng lòng,hỏi:

- Và chị Ngọc không rủ đi nữa phải không?

- Chị Ngọc không rủ nữa. Chị Ngọc có xuống bếp,xem qua những máy làm bánh của em và chị mừng cho em được sống ở đây và được anh lo lắng như em gái.

Tấn nhìn Thúy và hỏi:

- Chị Ngọc chỉ nói như vậy thôi sao?

Thúy nói:

- Rồi chị Ngọc ra về.

Tấn đã hiểu tại sao trong khi dùng cơm Thúy ít nói. Chắc Ngọc đã nói gì với Thúy khiến Thúy suy nghĩ nhiều

Thúy nói với Sơn:

- Chị Ngọc hỏi em lúc này học hành ra sao.

Sơn hỏi:

- Chị có nói em học giỏi lắm không?
- Lẽ dĩ nhiên là chị khoe rất nhiều về em.

Sơn nói:

- Để hôm nào em đến thăm chị Ngọc. Em thật có lỗi, khi đau yếu nằm một chỗ, chị ấy đến thăm, đến khi khỏi bệnh thì giả lờ không đi thăm lại:

Tan nói:

- Hai em có được chị Ngọc thật là may mắn. Đời mình có được một người bạn tốt cũng đã là nhiều.

Son nói:

- Vậy mà chúng em còn có cả anh nữa thật là may mắn hơn ai hết.

Hữu thường đến thăm Sơn và làm bài chung với Sơn và lần nào đến Hữu cũng hỏi thăm Thúy: chị gần sanh chưa? Em đã thừa tới cha em rồi chị đến viếng qua dưỡng đường của cha em đi chị.

Thúy nói:

- Để chị hỏi ý kiến anh Tấn đã, chị không dám nghĩ đến dưỡng đường đầy đủ tiện nghi vì sợ tốn kém. Chị nghĩ rằng nằm ở một nhà bảo sanh thường thường cũng được rồi,.. Vì như em biết chị em chị đâu có tiền nhiều.

Hữu nói:

- Em sẽ thừa cha em ớt tiền cho chị.
- Em tử tế quá...

Trong khi dẫn Thúy đi sắm áo quần và đồ đạc cho đứa bé, Tấn có hỏi Thúy:

- Em có định sanh ở đâu chưa?

Thúy nói:

- Nghe lời chị Ngọc em có đi thăm thai mấy lần ở một nhà bảo sanh ở Tân định. Em nghĩ rằng năm đó cũng được, ít tốn kém lại gần nhà.

Tấn nói:

- Về chuyện tốn kém, em không nên nghĩ đến, nếu là gần nhà có lợi thì tùy em.

Nhưng đến khi Thúy chuyển bụng, nàng đau nhiều không đi được, Thúy cho Sơn đi mời Ngọc đến. Tấn thấy vậy liền nói:

- Để anh đưa em đến dưỡng đường Hiền Vương của bác sĩ Tâm, cha cậu Hữu.

Sơn liền nói:

- Mấy hôm trước Hữu có nói với chị Thúy nên đến đó sanh, nhưng chị Thúy sợ tốn kém...

Thật là may cho Thúy, nếu không có bác sĩ Tâm hết lòng săn sóc thì có thể nguy đến tính mạng của Thúy trong lần sanh đẻ ấy. Thúy sanh khó, đau bụng đến hai ngày... Sơn và Tấn lo đến không ăn, mất ngủ. Ngọc luôn luôn ở bên Thúy.

Và khi Thúy sanh xong là đứa bé trai thì Tấn mừng như chính đứa bé ấy là con Tấn. Tấn vừa nghe cô đỡ báo tin Thúy đã sanh xong mẹ tròn con vuông là Tấn nhảy đồng lên ôm lấy Sơn nói:

- Hai hôm nay anh muốn ngộp thở ... Anh vui mừng lắm, anh đã có một đứa cháu trai.

So với sự vui mừng của Sơn thì sự vui mừng của Tấn gấp năm gấp mười, điều này khiến cho Ngọc thấy rõ Tấn đã yêu Thúy tới bậc nào. Vì vậy khi Tấn chạy về nhà lấy vài thứ cần dùng cho Thúy, Ngọc nói:

- Thấy anh Tấn hớn hờ vui mừng tôi không khỏi cảm động và mừng cho Thúy. Lúc này anh ấy xin phép cô đỡ được nhìn mặt đứa bé, anh không khỏi ngạc nhiên bảo là thằng bé trông giống anh.

Thúy mỉm cười nói:

- Giống anh Tấn, làm gì có chuyện màu nhiệm như vậy.

Ngọc nói:

- Anh ấy nói như vậy càng hay, có sao đâu. May quá nếu Thúy không gặp anh Tấn, mà sanh để cái kiểu này thì Thúy khổ biết mấy.

Suốt thời gian Thúy nằm ở bệnh viện, một ngày hai lần. Tấn vào thăm Thúy, mang thức ăn, thuốc men, y như một người chồng chăm sóc cho vợ. Tấn còn cho Dì Bảy bếp vào ở với Thúy săn sóc cho Thúy từ li từ tí. Lần nào Tấn cũng đến nhìn đứa bé. Một hôm Tấn hỏi Thúy:

- Em định đặt tên gì cho cháu bé.

Thúy nói:

- Em chưa nghĩ anh ạ.

- Chưa nghĩ ... Vậy thì em có cho phép anh chọn cho cháu một cái tên được không?

Thúy chớp mắt và nói:

- Vâng, anh chọn dùm cho cháu một cái tên vậy.

Tấn nói:

- Cám ơn em đã cho anh cái vinh dự ấy. Mấy hôm nay anh suy nghĩ mãi và không biết em có bằng lòng để anh đặt tên cho cháu là Nguyễn Tấn Lộc không?

Thúy ngạc nhiên nói:

- Nguyễn? Anh quên là em họ Phan sao?

Tấn nói:

- À quên, anh họ Nguyễn ... Vậy thì Phan Tấn Lộc vậy. Em Sơn là Phan châu Sơn còn em là Phan kim Thúy?

Thúy đang vui bỗng sa sầm mặt lại. Nàng nói:

- Tội nghiệp thằng bé phải khai họ mẹ vì nó không cha.

Tấn hỏi:

- Em muốn cho nó có cha không?

Thúy nói trong tiếng thở dài:

- Em làm sao muốn được.

- Vậy em cho phép anh thừa nhận đứa bé. Về việc này anh đã nghĩ từ khi em chưa sanh nhưng anh thấy không tiện nói ra. Nếu em bằng lòng thì đứa bé sẽ mang tên Nguyễn tấn Lộc.

Thúy nhìn Tấn đầy vẻ biết ơn. Nhưng rồi Thúy lại sợ dư luận nên nói:

- Làm như thế người ta có thể chê cười không anh?

Tấn nói:

- Chuyện riêng tư của mình nếu sợ dư luận cười chê thì làm sao có hạnh phúc được. Hạnh phúc mình phải do mình tạo lấy. Em đừng hiểu lầm anh tử tế với em để tới giờ này...

Thúy vội vàng nói:

- Không, em đâu dám nghĩ gì. Vả lại nếu anh thừa nhận đứa bé, để trong khi sinh nó có cha thì đâu phải là chuyện lợi dụng mà là anh làm ơn cho mẹ con em.

Tấn nói:

- Anh còn nhiều việc muốn nói với em nhưng hãy để cho em cứng cáp đã.

Thúy e lệ, không dám nhìn Tấn, nói:

- Em không biết lấy gì đền đáp ơn của anh.

- Em đừng nói như vậy.

Thế là Tấn thừa nhận đứa bé. Khi Ngọc hay cái tin này, Ngọc vui vẻ nói với Thúy:

- Việc gì rồi nó cũng từ từ đến và mang may mắn lại cho đời Thúy. Như vậy chắc như hai với hai là bốn.

Dì Bảy nghe Ngọc nói như vậy liền nói:

- Cậu Tấn yêu đứa bé quá. Từ khi cô Thúy sanh rồi thì tôi thấy cậu ấy trẻ ra và vui mừng còn hơn trúng số độc đắc. Một người chồng khi lần đầu được vợ cho cái diễm phúc làm cha chưa chắc đã mừng rỡ như cậu Tấn. Cô

Ngọc thấy như vậy không? Và lạ một điều, tôi không hiểu đứa bé tại sao lại hao hao giống cậu Tấn?

Ngọc đi lại nhìn kỹ đứa bé đang ngủ trong nôi và nói:

- Cháu bé còn nhỏ quá, làm sao biết được nó giống ai, Nhưng theo tôi thì nó giống chị Thúy đúng hơn.

- Nó không giống cái lão Châm là được rồi.

Có lẽ Ngọc đã hiểu được cái ý nghĩ thầm kín của Thúy nên ghé vào tai Thúy, Ngọc nói:

- Nó không giống cái lão già ấy.

Thúy thờ dãi và nói:

- Anh Tấn lại nghĩ rằng nó giống anh. Buồn cười chưa?

- Cả chị bấp. Như vậy càng hay.

Mấy hôm sau hể Tấn vào là xác nhận:

- Nó giống anh thật đấy.

Thúy nghĩ:

- Hay là khi ta gặp Tấn đêm nào ta cũng nghĩ đến Tấn nên thằng bé giống Tấn?

Chính Sơn khi nhìn kỹ đứa bé đã nói với chị:

- Lạ thật đó chị, em thấy cháu bé giống anh Tấn mới lạ chớ.

Nằm ở bệnh viện đến hai hôm. Thúy mới về nhà, bác sĩ Tâm đã vô nước biển cho Thúy trước khi Thúy về nhà. Khi Thúy chưa sanh, Thúy rất

ít quan tâm về đứa bé, vì nó là giọt máu của Châm, nó là đứa con bất đắc dĩ, Thúy không hề ao ước vì vậy Thúy không có ý định nuôi cho nó lớn. Đôi khi Thúy còn muốn gọi người khác nuôi để khỏi thấy kết quả của một cuộc tình cưỡng ép. Nhưng từ khi gặp Tấn và thấy Tấn có ý chú trọng đến cái thai và giờ đây thấy Tấn yêu thương đứa bé thật sự, lại nhìn nhận nó làm con thì Thúy liền cho nó bú tự nuôi lấy con.

- Em phải tự cho nó bú bằng sữa của em vì như vậy mới xứng đáng với tình của anh.

Tấn nói:

- Em biết nghĩ như vậy thì hay lắm.

- Trước kia vì thù ghét người đã gây đau khổ cho em, em không có ý định nuôi đứa bé. Anh là vị ân nhân của đời nó...

Tấn trách Thúy:

- Thằng bé đâu có làm gì nên tội khiến em đã nghĩ như vậy. Chúng ta phải thương yêu nó. Anh thì xem nó là giọt máu của em, còn em nên xem nó là đứa con mà em mang nặng đẻ đau.

Khi Thúy đầy tháng, Tấn bàn với Thúy làm tiệc để đãi đấng bạn bè.
Thúy hỏi:

- Và anh giới thiệu bé Lộc đứa con đỡ đầu của anh?

Tấn do dự một chút đoạn nói:

- Hôm nay, anh thấy đã đến lúc bàn với em một chuyện. Em cho phép chứ?

Thúy đã đoán trước, Tấn sẽ nói việc gì với mình rồi, nên nói:

- Xin anh cứ nói,

- Mấy lâu nay, em thấy có chút ít tình cảm gì đối với anh không? Anh có làm em quên được cơn ác mộng đã qua chưa? Và em có thể ban cho anh chút tình thương nào không? Anh đã thừa nhận đứa bé, còn em, em có chịu thừa nhận anh là người bạn đời của em không? Em hãy trả lời cho anh biết.

Thúy nhìn Tấn không trả lời, nhưng qua cái nhìn ấy, Tấn hiểu là Thúy đã chấp nhận, Thúy sau đó vi mừng mừng tủi tủi nên ứa nước mắt, nói:

- Em chỉ sợ em không xứng đáng tình yêu của anh. Anh là trai tơ còn em là gái nạ dòng...

- Chuyện ấy đâu có ăn thua gì. Nếu em bằng lòng thì hai tháng nữa, chúng ta làm lễ cưới và lập hôn thú,

Thúy nói:

- Để em bàn lại với em Sơn.

Tấn nói:

- Em Sơn chắc không phản đối đâu em ạ, Anh đã nói qua cho em Sơn biết anh cần có một người vợ như em. Đời anh như vậy là hoàn toàn hạnh phúc rồi...

Thúy nói:

- Em sẽ cố gắng làm người vợ hiền của anh để khỏi phụ lòng kỳ vọng của anh. Em biết nói gì để cho anh hiểu cái ơn của anh đối với chị em của em và giờ đây với mẹ con em như thế này.

Tấn không bằng lòng nói:

- Nếu em nói như vậy chẳng hóa ra anh lấy cái ân nhỏ ấy để buộc em phải nhận lời làm vợ anh và em thì chỉ để trả ơn chứ không phải thật sự yêu thương anh hay sao?

Tấn nói xong để lộ sự buồn bã và Thúy vội vàng nói:

- Em ăn nói vụng về khiến anh không hiểu được nỗi lòng của em. Đã đến nông nỗi này thì em cũng không cần dấu diếm che đậy làm chi nữa. Ngay từ cái buổi đầu gặp anh em đã đem lòng kính mến anh ngay nhưng mà tình cảnh em như vậy, em đâu dám ước mong một chuyện lớn lao là được anh yêu đến. Anh giúp đỡ cho Sơn, em rất vui mừng nghĩ rằng đây là cái dịp để em gần gũi anh và may ra anh hiểu em, thương em ...

Thúy đã nói nhiều lắm, đã thổ lộ hết tâm can cho Tấn nghe không e lệ không dấu diếm gì nữa, khiến Tấn xiết bao cảm động, Thúy còn nói:

- Trong khi em thầm hy vọng chờ anh ban cho em một chút tình thương thì anh lại kể cho em và Sơn nghe về chuyện anh và gia đình cô Nga cô Mỹ, điều này đã làm em buồn cả mấy ngày anh có biết không? Em cứ hiểu lầm anh không cưới cô Nga vì cô ấy có thai với nhạc sĩ Minh thì anh không bao giờ yêu em vì em hiện đang có thai với người khác. Anh khinh em. Em tuyệt vọng và có cái ý muốn trở về cái xóm củ không sống chung với mái gia đình của anh nữa.

Tấn ngạc nhiên:

- Em có thể hiểu lầm anh như vậy sao? Chuyện cô Nga khác, em khác. Nhưng bây giờ hiểu anh rồi phải không? Nếu em còn điều gì thắc mắc thì cứ nói anh sẽ giải thích cho em hiểu để em khỏi buồn phiền lo nghĩ.

Thúy nói:

- Bây giờ thì em không còn lo nghĩ gì nữa. Em hiểu anh yêu em và yêu bé Lộc là đời em mãn nguyện lắm rồi. Em nguyện sẽ làm người vợ hiền

của anh, người bạn đời chung thủy của anh. Anh hãy bỏ qua cái dĩ vãng của em. Thân em tuy không còn trong trắng khi về với anh, nhưng tâm hồn em vẫn chưa yêu ai, chỉ yêu anh lần đầu.

Tấn nói:

- Anh hiểu điều ấy và đặt hết tin tưởng nơi em.

Hôm ấy Tấn và Thúy tâm sự với nhau cho đến khi Sơn đi học về. Thấy nét mặt của chị tươi hẳn lên. Sơn hỏi:

- Anh chị vừa bàn việc gì mà em trông thấy cả hai người đều đầy vẻ hân hoan? Anh chị có cho em biết để cùng vui không?

Tấn nói:

- Chị Thúy đã cho anh được phép xem em là em vợ của anh.

Sơn cười:

- Nếu vậy may mắn biết dường nào.

Nói xong Sơn nhảy lên ôm lấy Tấn và hôn lên trán. Tấn cũng hôn lại Sơn và nói:

- Em của anh thật dễ thương. Chị Thúy chưa ban cho anh cái hôn nào, chính em đã ban cho anh cái hôn đầu tiên của gia đình.

Thúy bẽn lẽn cúi đầu. Tấn đề nghị:

- Tối nay anh phải đãi chị Thúy và em một bữa cơm Tây ở Saigon,.

Thúy nói:

- Thôi đi ăn uống ở nhà hàng làm chi cho thêm phiền, Em cũng còn non ngày tháng ở nhà với con vui hơn.

Nhưng hôm ấy Tấn nhất định bắt Thúy và Sơn phải đi dùng cơm Tây với Tấn. Tấn nhắc Thúy bận chiếc áo len xanh mà anh mới mua và choàng cái khăn để che gió.

Thấy Tấn sẵn sóc cho chị từ li từ tí Sơn không khỏi mừng thầm nghĩ:

- Từ đây cuộc đời của chị sẽ vui và hạnh phúc.

---&---

Từ hôm Thúy nhận lời làm vợ Tấn thì Tấn bắt đầu sắm thêm đồ đạc và đưa Thúy đi may áo quần. Tấn cũng bắt đầu đưa một vài người bạn thân về nhà để giới thiệu với Thúy Tấn nói:

- Anh phải làm một cái đám cưới thật lớn và mời đông đủ bạn bè đến dự.

Thúy nói:

- Em đã về đây ở cả năm sáu tháng nay, đã sanh đẻ người ta sẽ chê cười, làm đám cưới mà chi.

- Không,.. Anh sẽ nói hết cho bạn bè biết và hiểu về sự gặp gỡ của em.

- Em thấy không nên.

Chính Thúy đã khuyên Tấn đừng làm đám cưới lớn, một bữa tiệc ra mắt bạn bè đủ rồi, và Tấn sẽ chiều theo ý của Thúy không làm đám cưới lớn.

Ba tháng đã trôi qua, bé Lộc mau lớn và dễ thương lắm. Ngày Tấn và Thúy chính thức làm chồng vợ cũng đã đến, Tấn bỏ Thúy mời hết những người quen ở xóm cũ đến dự tiệc tại nhà, trong ấy có cả Ngọc.

Thấy Thúy tự nhiên làm vợ một người giàu có ai nấy đều mừng dùm cho Thúy, thôi thì người nào cũng chúc tụng Thúy và trầm trồ khen bé Lộc đủ điều.. Bác Năm taxi, chị ba chè đậu, cả bà chủ phố đều cho rằng trên đời này không ai may mắn bằng Thúy mà cũng ít ai tử tế như Tấn. Thúy đưa mấy người quen ngày trước đi xem nhà cửa, bếp núc và mở cửa căn phòng của mình cho thấy cái giường nệm sang trọng, cái bàn trang điểm, cái tủ treo áo mà Tấn mới mua để họ có dịp khen Thúy tốt phúc. Riêng về phần Ngọc, Ngọc cũng không ngờ Tấn lại có thể yêu Thúy đến mức ấy.

Khi mọi người ra về cả rồi Ngọc còn ở lại để chuyện trò với Thúy, trong khi Tấn tiếp bạn bè ở phòng ngoài:

- Thúy thật may mắn, cầu Trời cho Thúy mãi mãi sống chung hạnh phúc như thế này.

Thúy nói:

- Em cũng cầu xin được vậy. Tấn sẽ yêu em mãi mãi và không có việc gì xảy đến cho chúng em. Tấn giúp Sơn học thành tài là em mãn nguyện. Bé Lộc có cha và được nuôi nấng dạy dỗ nên người thì cái ơn của Tấn to vô cùng...

Ngọc nói:

- Thấy bé Lộc tôi cũng ao ước có được một đứa con.

Thúy nói:

- Chị sẽ có con...

- Người ta nói khi mình không ao ước thì lại có con, trái lại hễ mình càng trông đợi thì nó lại càng chậm trễ. Như trường hợp của Thúy, cái lúc bị lão Châm nài ép, chị có khi nào ao ước có con đâu.

Thúy nhìn Ngọc và trách nhẹ:

- Trong giờ phút vui vẻ nhất của đời em, chị nở nài nhắc đến cái chuyện đó hả chị Ngọc.

Ngọc vội vàng xin lỗi và nói:

- Nhưng bé Lộc sẽ nhắc chị phải nhớ cái chuyện ấy suốt đời chị. \

Thúy thợ dài và nói:

- Em cũng ráng quên đi và nghĩ rằng nó là con của anh Tấn.

- Nhưng nghĩ như vậy cũng không được.

Thúy biết Ngọc ganh tị với hạnh phúc của mình, nhưng cho đó là chuyện thường tình tâm lý loài người như vậy đó, và Thúy cũng không phiền trách Ngọc làm gì.

Khi mọi người về hết, Tấn nói với Thúy:

- Vì em có bé Lộc, chớ không chúng ta đi hưởng tuần trăng mật ở Đà Lạt. Em đã biết Đà Lạt chưa?

Thúy nói:

- Chưa.

- Vậy thì để sang năm khi bé Lộc được một năm em dứt sữa cho nó và chúng ta đi Đà Lạt chơi.

Thúy cười và nói:

- Được sống bên anh như thế này em không còn ao ước gì nữa... Thiên đàng ở đây rồi.

Tấn cảm động nói:

- Em ăn nói hay lắm. Thế nào mấy người quen của em nói gì về ngày vui này của em?

- Ai cũng cho rằng em may mắn nhất đời vì ít ai tử tế như anh...

Rồi Thúy nói tiếp:

- Tính em ít thích khoe khoang, vậy mà hôm nay em đã đưa họ đi xem khắp nhà để cho họ thấy anh đã yêu em như thế nào.

Tấn cười ra vẻ như thích thú:

- Vậy à, em quảng cáo cho anh đến thế sao? Còn anh thì anh ca ngợi cái tài nội trợ của em. Em biết không các bạn của anh cho rằng anh đã khéo úp mở, dấu diếm, vợ chồng ăn ở có con rồi mới cho bạn bè hay biết. Họ đòi phạt anh một bữa tiệc nữa... Họ không tin bé Lộc không phải là con của anh. Mà lạ quá, tại sao bé Lộc lại giống anh em nhỉ? Nhất là cái trán và đôi mắt.

- Nó mới sanh, em không thấy nó giống anh, nhưng bây giờ thì em cũng phải công nhận như vậy. Có lẽ tại lúc gặp anh, em đã có cảm tình với anh và cứ nghĩ đến anh nên thằng bé giống anh.

- Nếu vậy thì em quý thằng bé là phải...

Tấn yêu thương bé Lộc một cách thật tình khiến cả Thúy và Sơn đều phải cảm động, Tấn đã sắm cho bé Lộc thật nhiều đồ chơi đắt tiền và đi thì thôi, về đến nhà là Tấn ngồi ngắm bé Lộc và trầm trồ khen nó hết lời. Một người cha ruột chưa chắc đã thương con như vậy.

Tấn nói:

- Bé Lộc giờ đây là cái lẽ sống của anh.

Thằng bé biết nhìn theo, biết cười, biết nói giờ là Tấn tìm thấy cái vui mới lạ khác trong cuộc đời làm cha. Đêm đêm hể bé Lộc thức giấc, cựa mình là Tấn cũng thức dậy theo và Tấn giúp Thúy lấy từ tấm tả từ cái khăn. Thúy nói:

- Anh hãy ngủ yên đi, bé Lộc dễ lắm, không khuấy rầy gì nhiều. Em đã mệt nhọc với nó bao nhiêu...

Tấn chỉ nói:

- Anh thích thức dậy chăm lo cho nỡ như em vậy. Thằng bé dễ thương quá, nhìn nó mà anh thấy bao nhiêu sự mệt nhọc tiêu tan hết.

Bé Lộc càng lớn thì tình cảm của Thúy và Tấn càng tha thiết hơn nữa... Thúy không vì thế mà xao lãng bốn phận đối với Tấn, trái lại Thúy luôn luôn săn sóc cho Tấn và yêu thương hết lòng hết dạ.

Thúy thường nói với Sơn:

- Đời chị bây giờ thật hạnh phúc. Chị sống cho anh Tấn, cho em và cho bé Lộc, chị không còn mơ ước gì nữa.

Sơn nói:

- Chị phải ao ước có thêm một đứa con trai nữa, đứa con ấy phải là con anh Tấn.

Thúy nói:

- Em nói phải đó, chị phải có vài ba đứa con nữa để anh Tấn vui mừng thương yêu dạy dỗ chúng nó.

Cuối năm ấy, Sơn đậu tú tài toàn phần, nhờ đậu cao, Sơn làm đơn xin học bổng đi Úc Châu.

Thúy hỏi em:

- Em đi học xa như vậy, em không nhớ chị và cháu bé sao?

- Em nhớ lắm chứ cả anh Tấn nữa, nhưng em đi xa vài năm em sẽ về. Chị bây giờ đang sống trong hạnh phúc, bên chị có anh Tấn và cháu bé, sự có mặt của em tuy cần nhưng không đến nỗi cần thiết như ngày trước, vì vậy em xin chị được lo cho sự nghiệp của người con trai ... Em qua Úc học về ngành kỹ sư canh nông hay hóa học...

Thúy nói:

- Chị nói chơi vậy thôi, chứ em đi du học được chị mừng lắm. Em học thành tài thì chị được vẻ vang. Sau này nếu gặp chuyện không may thì chị sẽ về sống với em ... Như vậy chị có chỗ nương thân.

- Sơn nói:

- Chị lại nói chuyện bậy bạ rồi. Anh Tấn mà nghe được chắc anh ấy buồn lắm. Chị đang sống hạnh phúc như thế này, tại sao chị lại nghĩ đến chuyện không may.

- À, nhắc đến anh Tấn, chị nhớ lại dường như anh ấy muốn cho em học y khoa để trở thành một bác sĩ nếu học y khoa thì em có thể học ở đây.

- Em muốn xin học bổng để đỡ tốn kém của anh Tấn. Lại nữa các bạn của em nói là qua Úc học, mình có thể vừa học, vừa làm thêm và kiếm được tiền để sau này lập gia đình. Em cũng đã lớn rồi, em phải nghĩ đến việc tự lập, chứ chẳng có thấy anh Tấn yêu thương rồi cứ sống bám vào anh ấy nữa hay sao chị?

- Em nghĩ như thế rất phải. Nhưng anh Tấn là người tốt.

- Anh Tấn là người tốt nhưng nếu em cứ ỷ lại vào anh ấy làm sao nên được. Chị biết không, Hữu bạn em, con nhà giàu, cha làm bác sĩ, vậy mà Hữu cũng góp đơn xin học bổng đi du học bên Úc như em đó. Hữu không đeo đuổi nghề của cha, Hữu sẽ học về khoa học như em.

Thúy hỏi:

- Cậu Hữu cũng xin học bổng à! Nhưng cậu ấy giàu ai mà cho ... Hữu thích em lắm chị thấy như vậy.

- Hữu mến em mà em gái của Hữu là cô Tuyết, cô ấy mến em lắm. Mỗi lần em đến chơi với Hữu, cô Tuyết cũng đem bánh hay trái cây ra mời và lê la chuyện trò với em. Anh Hữu phải đuổi cô mới chịu vào nhà.

Bà Tâm, mẹ anh Hữu sẽ mời em đến dự tiệc, tiệc mừng anh Hữu thi đậu.

- Cô Tuyết có đẹp không em?

- Cô Tuyết đẹp lắm. Nhưng chị hỏi làm gì?

- Nếu cô Tuyết đẹp và nết na thì...

- Chị nghĩ lắm lắm rồi. Em không dám nghĩ đến chuyện gì ngoài việc học hành chị ạ. Bà Tâm có khuyên em nên học Y khoa, ở đây học và bà sẽ giúp đỡ cho em

- Bà ấy nói như vậy là đã có ý chấm em rồi đó.

- Chấm em?

- Làm rể tương lai của bà. Chị muốn biết cô Tuyết để chị bàn với anh Tấn làm tiệc mừng em thi đậu và mời hai anh em cậu Hữu đến đây.

Sơn cười:

- Nhưng em không thể nào dám nghĩ đến chuyện cô Tuyết. Gia đình người ta giàu sang địa vị. Em phải có một sự nghiệp gì trước đã.

Thúy nghĩ:

- “Chắc Sơn cũng có cảm tình với cô Tuyết nhưng vì gia đình ông bà bác sĩ Tâm giàu sang nên Sơn không dám nghĩ đến.”

Thúy nói:

- Bà Tâm đã tỏ ý như vậy là bà không khinh mình. Lại nữa bây giờ nhờ anh Tấn, em cũng đâu có thua sút gì bạn bè. Lại nữa cậu Hữu đâu phải là người kiêu căng ý giàu cậu ấy quen với em từ khi em còn nghèo nàn, chị em mình ở cái xóm cù lằn mà.

Sơn nói:

- Nhưng đừng nghĩ đến chuyện yêu thương vẫn hơn chị ạ. Người con trai biết yêu thương sớm làm gì có sự nghiệp được.

Khi Sơn nói cho Tấn biết Sơn định xin học bổng đi Úc châu học về ngành kỹ sư hóa học thì Tấn hỏi:

- Tại sao em không ở đây học cho gần nhà.

Sơn phải trình bày lý do, khi Tấn nghe xong không bằng lòng nói:

- Anh giúp em học thành tài và khi em học xong, em sẽ giúp lại cho đời, cho anh, cho các con của anh, chuyện ấy đâu có sao. Tự lập hay lẫm anh không ngăn cản em điều ấy nhưng khi mình có đủ phương tiện để ăn học.

Sơn nói:

- Em cũng đã lớn, để em tập tự lập thì hơn, các bạn của em con nhà giàu mà khi thi đậu tú tài rồi cũng sống tự lập, không nhờ đến tiền của gia đình nữa anh ạ.

Sơn nói năng rất khéo léo khiến Tấn cũng phải công nhận làm như vậy là phải. Và khi Sơn xin học bổng, ngày lên đường đi du học sắp đến, Tấn đã đưa Sơn đi may sắm áo quần và những thứ cần thiết. Thấy Thúy có vẻ bịn rịn không vui. Sơn liền nói:

- Em đi lâu lắm là bốn năm em sẽ về. Khi ấy cháu Lộc chắc đã đi học mẫu giáo. Và biết đâu chị không có cháu khác.

Hữu không được học bổng vì vậy Hữu xin đi Pháp học tự túc. Hai người bạn ấy chia tay từ cái dạo Sơn đi Úc. Thúy đã bày tiệc thiết đãi bạn bè của Sơn và hôm ấy có cả cô Tuyết và Hữu đến dự. Thúy đã nói với Tấn:

- Cô Tuyết xinh đẹp và nết na như vậy, nếu Sơn yêu thương thì tốt lắm.

Tấn nói:

- Chuyện ấy đâu có gấp, cậu ấy lo lập công danh rất phải. Em có nhớ chuyện anh và cô Nga không? Khi mình chưa có sự nghiệp gì thì người ta có nghĩ đến mình cũng hoặc với tính cách lợi dụng, hoặc đến tánh cách khinh khi giúp đỡ.

Thúy không trả lời, nhưng Thúy nghĩ rằng hoàn cảnh của Sơn bây giờ và hoàn cảnh của Tấn lúc ấy khác xa... Sơn đã đậu tú tài và sắp đi du học thì tương lai thật sáng giá, chớ đâu có đen tối như Tấn lúc ấy.

Tấn nói:

- Em Sơn muốn tự lập, điều này rất hay anh phải khuyến khích Sơn, chớ sự thật anh dư sức để lo cho Sơn đến nơi đến chốn. Em có thấy anh làm

điều gì cho Sơn phải phiền lòng hay tủi thân không?

Thúy nói:

- Anh là người tốt, hiếm có trên cõi đời này, chúng em là người mang ơn của anh đâu dám phiền trách anh. Huống chi chưa chắc anh ruột hay người thân thích đã lo cho Sơn như anh lo thì làm gì có việc tủi thân. Nhưng tánh Sơn thích tự lập, và nó cũng quen vất vả từ thuở bé. Ngay như em được sống rảnh rang thế này, em thấy áy náy làm sao ấy.

- Em nói cái gì lạ vậy. Anh đi làm ngoài đời thì em ở gia đình lo cho anh lo cho con, thế nào là rồi rảnh? Em tưởng em đi làm mỗi tháng mười nghìn là nhiều lắm hay sao? Em đừng nghĩ lẫn thân mà anh buồn.

Khi Sơn đi rồi, Thúy cảm thấy thương nhớ Sơn vô hạn, hai chị em quen sống bên nhau từ khi bà Phan mất, vì vậy xa Sơn, Thúy sao khỏi buồn... Tấn hiểu biết điều này nên hay đưa Thúy đi xem hát hay dạo phố để Thúy đỡ nhớ thương Sơn...

Một hôm Hữu đưa Tuyết đến thăm Thúy và bé Lộc để hỏi tin tức của Sơn, Hữu nói:

- Lâu quá không nhận được thư của anh Sơn. Em cũng sắp đi Pháp rồi. Vì vậy em đến xin địa chỉ của anh Sơn để khi qua bên Pháp, em sẽ viết thư cho anh Sơn.

---&---

Hôm Sơn đi Tuyết có tặng cho Sơn một cặp bút máy có khắc tên Sơn và Tuyết. Sơn nhận cái hộp ấy mà không mở ra, đến khi Tuyết về rồi, Sơn lấy ra xem, thấy cặp viết khắc tên mình và Tuyết thì cau mày nói:

- Tình tứ chưa! Đây là lời ước hẹn hay lối ràng buộc khéo léo. Nhưng người ta đã cho thì mình cứ nhận.

Tuyết còn căn dặn Sơn khi qua bên Úc rồi thì nhớ viết thư cho Tuyết, vậy mà đã gần một tháng rồi Tuyết không nhận được thư của Sơn. Thúy nói cho Hữu biết là Sơn cũng vừa viết thư về mới cho địa chỉ:

- Có lẽ bạn tìm chỗ ăn ở và trường học.

Thúy nói:

- Bây giờ thì chắc đã yên xong cả rồi.

Hôm ấy Tuyết có đem cho bé Lộc hai bộ áo quần do Tuyết thêu may lấy. Chuyện trò được một lát Hữu nói:

- Em gửi Tuyết ở đây nói chuyện với chị, em đi thăm một người bạn, khi về em sẽ ghé rước...chị cho phép chứ?

Thúy nói:

- Cứ để Tuyết ở đây nói chuyện với chị và đùa với cháu bé.

Tuyết chỉ tìm dịp để làm thân với Thúy Tuyết tâm sự:

- Rồi đây khi anh Hữu của em đi du học rồi em ở nhà chắc buồn lắm. Năm nay em thi tú tài phần nhất nhưng sao em thấy chán nản không học được.

- Tại sao em chán nản. Có việc gì vậy?

Tuyết nói:

- Em cũng không biết tại sao em chán nản. Em không học hành hăng hái như năm ngoái. Mẹ em bảo nếu thi đậu thì xin học trường cán bộ y tế hay trường nữ điều dưỡng để về giúp cha em trong nom bệnh viện Nhưng em lại không thích cái nghề ấy.

Thúy nói:

- Vậy thì em ráng thi đậu tú tài rồi xin đi Úc học như Sơn vậy.

Tuyết thở dài:

- Đến khi thi đậu qua Úc thì anh Sơn đã vi nước rồi.

- Đâu mà mau như vậy Sơn nói học đến năm năm lận.

- Năm năm! Trời ơi sao lâu quá vậy?

Tuyết đã để lộ cho Thúy thấy là Tuyết đã yêu Sơn Thúy an ủi:

- Dù năm năm hay mười năm khi mình hiểu nhau thì không có gì là lâu đâu.

Tuyết nhìn Thúy toan nói lại thôi... Thúy khuyên Tuyết:

- Em nghe lời chị, ráng học để hai bác vui...Em còn nhỏ quá đừng nên nghĩ cái gì ngoài việc học.

Tuyết biết là Thúy đã hiểu tâm sự của mình thì nói sang chuyện khác đi lại ẵm bé Lộc nựng thằng bé và đùa với nó:

- Bé Lộc dễ thương quá chị nhỉ...

- Nó cười cả ngày em ạ, Nó chỉ chờ ai hỏi đến là mừng.

- Có một đứa con như thế này cũng thích chớ chị.

- Đứa con bao giờ cũng là nguồn vui của gia đình anh Tấn chắc quý cháu bé lắm chị nhỉ?

- Anh Tấn yêu thương nó lắm, em thấy nó có giống anh Tấn không?

- Giống lắm, nhất là cái trán và cái mũi. Người ta bảo phần đông con cái giống cha ở cái mũi. Vì vậy nếu người cha có cái mũi xấu thì mấy đứa con gái không làm sao có được cái mũi đẹp. Người ta nói vậy có đúng không chị?

Thúy nói:

- Người ta đã nhận xét và nói như vậy chắc có lẽ đúng.

Và lúc ấy, Thúy bỗng nhận thấy bé Lộc giống ông Chấm như đúc, điều này trước đây Thúy không dám nghĩ đến. Vì nét mặt của Thúy đang vui bỗng trở nên buồn bã Tuyết thấy vậy ngồi yên không dám nói gì. Thúy cứ nhìn bé Lộc, rồi lại thờ dãi. Nhưng nhớ ra Tuyết đang ngồi đó Thúy liền cố làm ra vui vẻ hỏi chuyện Tuyết:

- Những lúc rảnh, em thường học làm bánh hay may vá gì không?

Tuyết nói:

- Em rất lười chuyện nữ công bánh trái. Học trong lớp đến giờ may thêu là em cúp cua...

- Và bác gái ở nhà không rầy sao?

- Mẹ em nói việc may thêu bánh trái thì học mấy hồi. Học chữ xong đã...

- Theo chị nghĩ thì lúc rỗi rảnh nên học thêu may vì như thế cũng là một cách giải trí. Thế em có hay đi xem hát không?

- Mẹ em thường dẫn em đi xinê, mỗi tuần có khi đi đến hai ba lần. Mẹ em bảo ở nhà buồn không biết làm gì.

- Sao bác không đến bệnh viện trông nom giùm cho bác trai?

- Ba em không muốn như vậy. Ba em nói nếu mẹ em ra đây, nhiều thân chủ sẽ hiểu lầm.

- Hiểu gì? Em nói gì chị không hiểu.

- Mấy bà thân chủ thấy mẹ em đến thì nghĩ rằng mẹ em ghen nên đến giữ ba em. Mẹ em không thích nghe người ta bàn tán như vậy.

Thúy nói:

- À... thì ra vậy... ở nhà chắc đông người giúp việc lắm phải không em?

- Ba người tất cả. Chị bếp, con sen và bác tài xế. Họ cũng rảnh rang lắm. Ba em ít khi ăn cơm nhà. Mẹ em thì ăn uống rất dễ nên chị bếp muốn nấu nướng thế nào cũng được. Em nghe anh Hữu nói chị khéo lắm, chị thường làm bánh và anh Hữu được chị cho ăn luôn.

Thúy nói:

- Anh Tấn cho chị đi học nhiều môn bánh và khi học xong chị về nhà làm thử. Em đã thấy nhà bếp của chị chưa? Xuống đây xem các dụng cụ làm bánh của chị. Chị định khi nào bé Lộc lớn thì làm bánh đem bỏ mỗi ở các tiệm đây.

Tuyết cười:

- Nếu vậy chị cho em đến giúp chị và học làm bánh luôn thế.

- Em nói thật chứ. Vậy thì hôm nào rảnh em cứ tới đây làm bánh với chị.

- Anh Tấn có bằng lòng không?

- Anh Tấn càng vui vì thấy chị không đến nỗi buồn bã vì chỉ có một mình. Anh Tấn sợ chị nhớ Sơn, vì như em biết chị chỉ có hai chị em không còn cha mẹ. Chị em mình sẽ nhắc đến Sơn. Em nên biết thêm điều này là trước khi gặp anh Tấn chị làm thợ may chị may khéo lắm đấy.

Tuyết hỏi:

- Chị không nói đùa chứ.

- Không chị làm thợ may và Sơn đi bán báo.

- Anh Hữu có nói với em như vậy nhưng em không tin. Có lẽ anh Sơn muốn thử lòng dạ anh Hữu.

Thúy nói:

- Không chị không bịa đặt đâu. Chị em của chị cũng con nhà nề nếp gia phong, nhưng vì gặp gia biến, chị phải bỏ học nửa chừng, tìm việc làm để giúp Sơn ăn học. Chị cần phải nói hết cho em hiểu. Khi chị có thai và chồng chị tử trận, chị phải may thuê, vá mướn vất vả lắm em ạ. Lúc ấy chị ở trong một xóm lao động. Và Sơn thấy chị vất vả đã đi bán báo một buổi.

Tuyết nghe Thúy kể thì không khỏi ngạc nhiên, hỏi:

- Vậy thì chị mới gặp anh Tấn sau này sao? Chị có thai, anh tử trận, vậy chứ cháu không phải là con của anh Tấn sao chị?

Thúy nói:

- Không, khi Sơn quen với Hữu thì chị còn ở cái xóm nghèo ở Bàn Cờ và chị chưa biết anh Tấn là ai...

Tuyết vô cùng ngạc nhiên nói:

- Vậy anh Hữu của em đã hay biết việc này chưa?

- Chắc Sơn đã kể rồi.

- Vậy sao anh ấy không nói cho em biết!,

- Chị thật không hiểu rồi đa. Em không hỏi Hữu mà hỏi chị thì chị làm sao biết được.

- Xin lỗi chị, em vô lý quá... Em đâu có ngờ anh Tấn lại tử tế như vậy. Anh ấy yêu chị quá mà và lại thương cháu bé. Nhưng lạ là cháu bé giống anh ấy lắm.

Thúy nhìn Tuyết, thấy Tuyết đang cúi đầu nghĩ ngợi Thúy tự nói:

- Có phải Tuyết lầm tưởng Sơn là con nhà giàu không?

Bồng Tuyết hỏi:

- Câu chuyện của chị vừa kể cho em nghe đó có cần dấu kín không? Chị kể cho em nghe anh Tấn hay biết anh ấy có buồn không?

Thúy nói:

- Về chuyện này những người đã quen với chị trước đây đều hay biết và bạn bè của anh Tấn cũng đã rõ cả, có gì phải dấu điếm đâu em?

- Nếu em muốn biết chị gặp anh Tấn trong trường hợp nào, chị sẽ kể cho em nghe?

Tuyết gật đầu tỏ ý muốn nghe Thúy đã kể hết. Tuyết nghe xong nói:

- Anh Tấn thật là cao thượng... Vậy mà chị biết không, chị Mai của em, chị ấy ghét đàn ông, nói rằng đàn ông không còn chỗ nói! chị ấy bảo rằng đàn ông ích kỷ tàn nhẫn vô lương tâm, thay đổi tình nghĩa như thay đổi áo quần.

Thúy nói:

- Đàn ông hay đàn bà thì cũng có người thế này, người thế khác, làm sao mà quơ đũa cả nắm như vậy. Nhưng chuyện của chị em chắc là đặc biệt, có chị Mai của em đã gặp phải người đàn ông ích kỷ.

Tuyết nói:

- Chị Mai của em có chồng khi mới mười tám tuổi. Do cha mẹ hai bên định đoạt, chồng chị là một kỹ sư Pháp về gia đình hai bên thật môn đăng hộ đối. Vậy mà chị Mai của em không tìm thấy hạnh phúc chút nào. Anh Thành chồng chị cờ bạc, rượu chè trai gái, đêm nào cũng đi ăn uống, nhảy nhót làm bao nhiêu tiền đều xài đâu ngoài bụi ngoài bờ. Chị em sống với cha mẹ chồng không có lấy đồng xu, chị cứ thỉnh thoảng về nhà xin tiền mẹ để mua sắm. Anh Thành cần tiền hỏi chị, không có thì nói nặng nhẹ đến cha mẹ nào gã con mà không cho được đồng nào. Khi chị em có thai thì nhân tình của anh cũng có thai. Chị em sanh con gái cô kia sanh con trai. Anh Thành thuê nhà ở với cô vũ nữ nhân tình ấy và buồn cười thay cha mẹ của anh Thành lại có vẻ cũng coi đứa cháu trai ấy hơn con của chị em. Chị em là vợ chánh thức mà bên chồng lại đối xử tệ với mình như vậy. Chị hờn ảm con về ở với mẹ em, cha em không bằng lòng bảo rằng con gái có chồng rồi thì không được về ở với cha mẹ, mẹ em phải đem gởi chị ở với dì ruột của em và mỗi tháng mẹ em lén cha em cho chị Mai 10 ngàn đồng. Anh Thành chả thèm lui tới viếng thăm gì hết. Khi cháu bé được ba tuổi chị Mai đi làm, chị làm ở một bệnh viện Mỹ và tại đây chị gặp anh Trần một bác sĩ quân y, hiểu tình cảnh của chị nên đem lòng yêu thương chị, muốn cùng chị đi đến hôn nhân. Lẽ dĩ nhiên phải chờ chị Mai xin ly dị với anh Thành. Chị làm đơn kiện anh Thành xin ly dị thì mấy lần Tòa cho mời anh ấy đến lần nào anh cũng bảo còn yêu thương vợ.

Thúy nói:

- Nếu anh Thành ở với cô vũ nữ như vậy, tại sao không lập vi bằng?

Sau chị em phải nhờ luật sư, nhờ thừa phát lại, có đủ bằng chứng, lúc ấy anh Thành mới chịu thua. Và chị biết không, phải có cha mẹ em đứng ra dàn xếp với cha mẹ anh Thành ở đó. Đến khi nghe tin chị em sắp kết hôn với anh Trân bác sĩ, bên gia đình anh Thành tiếc rẻ toan phá đám tưởng đâu anh Trân chưa hay biết chuyện chị em và anh Thành. Họ đến dèm pha với anh Trân, anh Trân chỉ cười mà không thềm nói gì, thấy vậy họ đăng báo nói xấu chê anh Trân ngu dại, là một bác sĩ trai tơ sao lại đi cưới một cô gái nạ giòng. Gia đình anh Trân cũng hơi nao núng nhưng trước lòng cương quyết của anh Trân, cha mẹ anh không ngăn cản được... Tuy nhiên anh Trân cũng hơi thay đổi vì dư luận bên ngoài. Chị Mai em thấy vậy liền khuyên anh khoan làm đám cưới hãy chờ một thời gian nữa để tìm hiểu kỹ lòng mình đã...

Nói đến đây Tuyết thở dài và nói:

- Rồi hai tháng sau Trân thay đổi ý kiến chị ạ. Anh ấy đi cưới một nữ dược sĩ bỏ chị em với mối tình đầu vì chị em lần này mới thật sự yêu thương.

- Lần trước là do cha mẹ định đoạt?

- Chị em đã đau khổ cả mấy năm trời, ở vậy nuôi con, đi làm suốt ngày thui thui một mình, chị Mai vẫn ở với dì em.

Thúy hỏi:

- Chị Mai làm ở bệnh viện chắc thạo việc săn sóc cho bệnh nhân, tại sao bác trai không đem chị về để trông nom cái dưỡng đường ở nhà?

- Chị Mai không chịu về nữa, chị phiền trách cha em vì trước kia cha em không chịu chữa chấp chị.

- Và bây giờ chị đã yêu ai chưa?

- Đường như chưa. Chị bảo đàn ông ích kỷ lắm chị ạ. Phải chi anh Thành hay anh Trân mà có đức độ của anh Tấn thì chị Mai của em đâu có khổ. Anh Thành không còn yêu chị Mai em nữa thì cứ để chị ấy đi lấy chồng việc gì mà phá đám đến cùng như vậy? Còn anh Trân đã yêu chị Mai, nói rằng thông cảm cái tình cảnh của chị tại sao lại còn nghe lời dèm pha của thiên hạ?

Nói đến đây, Tuyết cúi đầu thở dài, nói tiếp:

- Thấy chuyện tình duyên của chị em, em đâm ra lo quá chị ạ. Em sợ rồi đây cuộc đời cũng như vậy đó.

Thúy trấn an Tuyết:

- Mỗi người có mỗi định mệnh riêng chứ đâu phải ai cũng gặp rủi ro cả đâu.

- Mẹ em nói bên gia đình cha em, các cô em người nào cũng gặp chuyện tình duyên trắc trở ngang trái cả. Vì vậy mà em bị ám ảnh đó chị. Cô Hai chị của cha em ba lần khóc chồng và năm nay ba mươi hai tuổi, khi người chồng thứ ba qua đời, cô buồn quá bỏ đi tu. Cô Tư em kế của cha em, chồng đi nói sắp đến ngày cưới thì bị tai nạn xe cộ chết liền tại chỗ. Ba năm sau có người đi hỏi nhưng lại cũng không thành vì người ấy bị bệnh lao nên ông bà nội em không gả. Cô Tư ở vậy đến bây giờ. Cô đã gần năm mươi tuổi rồi. Cô Sáu lấy chồng được ba năm thì chồng bị thương, dượng Sáu bị cụt chân năm nhà không đi lại được, cô Sáu phải đi làm nuôi hai người con. Vậy mà dượng Sáu ghen tương mặc cảm vì vậy cô Sáu khổ lắm chị ạ.

- Cảnh cô Sáu mới là khổ đấy, cô Sáu đi làm việc gì?

- Cô Sáu làm thư ký ở bộ Canh Nông chị ạ, mấy cô của em đều có học cả, cô Sáu ít học nhất, chỉ đậu trung học, còn cô Tư, cô Hai đều đậu Tú Tài. Cô Hai lấy chồng bác sĩ kỹ sư chớ đâu phải tầm thường.

Ông bà nội em giàu lắm. Máy chú của em thì người nào cũng chỉ có một vợ và yêu thương vợ lắm. Đó chị nghe em kể rồi chắc chị hiểu tại sao em lo lắng cho số phận của em sau này... Chị Mai của em không yêu thương lúc tuổi trẻ vậy mà còn gặp chuyện không may hưởng chi...

Nói đến đây, Tuyết ngừng lại, cúi đầu làm thinh,

Thúy hỏi:

- Huống chi sao? Em không nói tiếp?

- Em không nói nữa.

Và Tuyết đứng lên nói:

- Chị bảo sẽ cho em xem cái nhà bếp của chị vậy mà mãi nói chuyện chị quên mất rồi.

Thúy liền đưa Tuyết xuống bếp. Tuyết thấy căn nhà bếp sạch sẽ đầy đủ tiện nghi thì nói:

- Khi nào em có gia đình em cũng sẽ sắm đầy đủ dụng cụ làm bếp như chị. Nhưng em không thể là người nội trợ giỏi được. Em không thích làm những việc tỉ mỉ chị ạ.

Câu chuyện đến đây thì Hữu trở lại. Tuyết liền xin phép Thúy để về, Tuyết nói:

- Thỉnh thoảng chị cho phép em đến thăm chị nhé.

Thúy nói:

- Hai anh em cứ đến chơi. Hôm nào cậu Hữu đi ngoại quốc nhớ cho chị hay với nhé.

- Chị định cho em ăn bánh nữa chứ gì?

- Phải đãi cậu một chầu chớ... Anh Tấn dặn tôi như vậy.

Khi hai anh em về đến nhà. Tuyết có vẻ không vui thì Hữu hỏi:

- Tại sao em lại hờn thế kia?

Tuyết trách anh:

- Tại sao anh lại dẫu em vì chuyện gia đình anh

Tấn?

- Anh đâu có biết gì về anh Tấn mà dẫu diêm.

- Em muốn nói về chị Thúy và anh Tấn. Họ rất nghèo nàn và chị Thúy đã có một đời chồng, có thì rồi mới gặp anh Tấn.

- Đàn bà, con gái thật nhiều chuyện. Đàn ông con trai thì có ai lấy chuyện ấy làm điều, khi anh quen với Sơn, thấy tánh lành ngay thẳng của anh, anh đem lòng quý mến, chớ cũng không cần biết anh Sơn giàu hay nghèo. Đến khi anh hỏi địa chỉ của anh để đến nhà thăm thì anh ấy bảo ít khi có ở nhà bận đi bán báo...

- Anh không tin phải không?

- Tin chớ, ở các nước như Âu Mỹ nhiều học sinh sinh viên con nhà giàu có, vậy mà khi rảnh vẫn đi làm để kiếm thêm tiền thì sao? Tổng thống Johnson của nước Mỹ khi còn đi học cũng đi lau xe để lấy tiền thì sao?

Rồi bật đi một lúc, anh không thấy Sơn đến trường, anh nhớ Sơn mà không biết tìm Sơn ở đâu... Một tháng sau anh nhận được thư của Sơn, lúc ấy anh mới hay Sơn bị tai nạn xe cộ. Anh đến tìm Sơn thì thấy Sơn ở một ngôi nhà sang trọng...

- Về việc này chị Thúy đã kể cho em nghe rồi...

- Còn chuyện anh Tấn và chị Thúy thì anh không tò mò, anh nghĩ rằng hỏi làm người ta ngượng thì sao?

- Anh Hữu à, chị Thúy có chồng, chồng chết lúc chị đang mang thai, vậy mà anh Tấn vẫn cưới và yêu thương đứa bé..

- Chuyện ấy đâu có gì lạ...

- Như thế bé Lộc lại giống anh Tấn.

- Bé Lộc còn nhỏ quá, làm sao biết được nó giống ai? Mà cũng có thể giống anh Tấn lắm chứ.

- Tại sao không phải là con anh Tấn mà giống anh Tấn?

- Vì khi chị Thúy mang thai, chị ấy thường nghĩ đến anh Tấn, anh Tấn là người ân của chị và anh Sơn. Em không thấy những bà vợ có thai thường treo ảnh Đức mẹ hay những ảnh các vĩ nhân trên thế giới để khi sanh con mình cũng đẹp và có chí khí như các bậc ấy hay sao...

Tuyết nói:

- Vậy hả anh? Hèn gì em thấy các bà có thai thường ngắm mấy tấm hình các đứa bé quảng cáo các loại sữa.

- Chị Thúy nói với anh, chị rất phục anh Tấn ở đức độ và lòng quảng đại. Khi chị được anh Tấn mời về ở với tư cách người em gái chị định từ chối. Sợ người ta dị nghị nhưng sau đó thấy anh Tấn chân thành, yêu thương chị thì nghĩ có lẽ cuộc đời chị sắp đi vào khúc quanh định mệnh, chị cứ cãi số trời cũng không được nên chị nhận lời.

Tuyết thở dài:

- Em không biết đời em có được may mắn như thế không?

- Em muốn nói gì? Về chuyện em và Sơn phải không.

- Em rất mến phục Sơn, nhưng lúc này khi nghe chị Thúy kể về gia đình của chị, em cảm thấy làm sao ấy.

- Làm sao ấy là nghĩa gì? Em khinh Sơn? Hay là em chê Sơn nghèo?

- Sự giàu sang của Sơn đang hưởng không phải của Sơn, nó là của anh Tấn. Nếu một mai đây anh Tấn không còn yêu chị Thúy nữa, chị em Sơn sẽ ra khỏi nhà anh Tấn với hai bàn tay trắng lúc ấy Sơn đâu có gì.

Hữu nghe em nói như vậy, không bằng lòng:

- Tại sao Sơn không có gì...? Sơn bây giờ là một sinh viên khoa học. Sơn đang lo xây dựng tương lai sự nghiệp mà không cần đến sự giúp đỡ của Anh Tấn. Anh Tấn tốt như vậy mà Sơn đâu có ỷ lại vào anh Tấn. Sơn học giỏi xin học bổng, đi du học. Qua Úc, Sơn sẽ đi làm thêm, bên ấy các sinh viên có chí một chút đều có thể làm thêm kiếm tiền khá lắm vì bên ấy đất rộng, người thưa đang ở thời kỳ mở mang, người tứ xứ đến dễ sống lắm. Ba năm nữa. Sơn sẽ là một kỹ sư hay một cử nhân khoa học, về đây Sơn có thể làm cho các xí nghiệp tư, hay các công xưởng, như vậy Sơn đâu có thua ai. Em chê Sơn nghèo à? Lại cái lỗi của cô Tư ngày trước... Như vậy bảo sao tình duyên không trắc trở. Hề đã yêu thương ai rồi đừng có tính toán hơn thiệt cái kiêu ấy.

Nghe anh nói Tuyết làm thình, nhưng sau đó dường như đã nghĩ ra liền nói:

- Nhưng liệu anh Tấn có yêu thương chị Thúy mãi mãi không?

- Chuyện ấy thì ai biết được. Nhưng có điều có được một người vợ đầy đủ bốn phận như chị Thúy thì đâu dễ kiếm ở cái đời này. Huống chi đã

có một mặt con, chị Thúy vẫn còn trẻ và đẹp như một thiếu nữ. Chị chẳng những đẹp mà lại có duyên và tướng mạo của chị rất đài các, có ai biết chị xuất thân ở một gia đình nghèo nàn đâu.

- Chị Thúy nói rằng gia đình chị cũng nề nếp nho phong lắm, cha chị làm công chức, khá giả nhưng rồi bị tai nạn lưu thông và nhà cửa sa sút... Mẹ chị phải đi làm lo cho cha chị, đến khi cha chị chết thì gia đình khánh kiệt...

- Có lẽ như vậy... Nhưng tại sao em mới quen với chị Thúy em đã hỏi chị chi kỷ vậy.. Em không sợ chị Thúy cho là em tò mò sao?

Tuyết nói:

- Chị Thúy tâm sự với em đấy chứ. Em đâu dám hôn. Có lẽ chị Thúy đã hiểu được phần nào cảm tình của em đối với anh chị Thúy sợ em hiểu lầm nên đã nói hết cho em rõ để sau này em khỏi ăn năn.

- Chị Thúy khôn ngoan và hiểu tâm lý các cô thiếu nữ thời đại này lắm. Cô nào cũng ham ăn sang mặc sướng, chỉ thích có chồng giàu sang địa vị chứ ít có ai chịu vất vả vì chồng con. Lại nữa chị Thúy đã từng yêu thương, có nhiều kinh nghiệm về đời sống, chị ấy không tin cảm tình của em đối với Sơn là sâu đậm, là chân thành, và đây chưa phải là tình yêu! Em có thể thay đổi ý kiến. Em đừng đổ thừa các cô không gặp được duyên may phận đẹp là tại mồ mã bên nội và giờ đây em cũng không tránh khỏi cái thông lệ ấy... Hạnh phúc của mình một phần lớn phải do mình định đoạt lấy. Nếu em thật sự yêu thương thì đừng nghĩ lẫn quẩn, đừng tính toán thiệt hơn. Tình yêu không phải là vật đặt lên cán cân được. Nhiều khi nó là sự hy sinh của người này và người kia thì thụ hưởng không trả lại mảy may nào. Trong vấn đề tình cảm nếu cũng đem cân bán thì còn gì là cao quý và đẹp đẽ nữa, như vậy thì ai gọi nó là ái tình, phải gọi nó là một thứ thịt cá hàng vải. Anh biết em lầm tưởng Sơn giàu có. Không cần gì giàu, một khi Sơn

học hành thành tài rồi thì Sơn cũng có thể cưới vợ giàu và chán vạn người chịu gả con cho Sơn.

Tuyết nghe anh nói thở dài và cúi đầu suy nghĩ.

Mỗi tuần Thúy đều nhận được thư của Sơn. Sơn đã tìm được chỗ ăn ở và đã bắt đầu đi học. Sơn cũng đã tìm được một chân thư ký trong một hãng buôn, chỉ làm một buổi ... Sơn có gặp mấy người bạn trước kia học chung ở trường tư thực, Sơn có hỏi thăm Tuyết và Hữu.

Khi nhận được thư Thúy cho hay Tuyết có đến chơi và hỏi thăm địa chỉ và Thúy cũng có kể hết đầu đuôi cho Tuyết nghe về gia cảnh thì Sơn viết trả lời cho chị:

« Chị làm vậy rất phải. Em biết Tuyết không yêu g em đâu. Tuyết yêu cái bề ngoài mà hiện nay chị em ta đang sống nhờ. Tuyết tưởng đâu chị em mình giàu có. Dù ngày sau em có là kỹ sư, bác sĩ chẳng nữa nhưng nếu Tuyết biết chị em ta nghèo, nhà cửa tiền bạc, xe hơi đều là của anh Tấn thì thế nào Tuyết cũng do dự cả chị ạ ...

Qua bên này, em gặp được một người bạn gái tốt lắm. Cô Ngọc Hoa học về kỹ sư hóa học. Nhà cô nghèo đông em, cô được học bổng ba năm và đã qua trước em ba tháng. Hiện cô vừa đi học vừa đi làm ở một hãng buôn người Anh. Cô rất giỏi ngoại ngữ, nên ban đêm còn đi dạy thêm cho mấy phụ nữ bản xứ. Cô Hoa trông không đẹp nhưng rất hiền lành phúc hậu. Chính cô ấy đã giúp em tìm được chỗ trọ rất tốt.

Bà chủ nhà nhờ em dạy đứa con trai của bà, cậu ta học lớp 6, em dạy thêm toán và Anh ngữ, nên bà không lấy tiền trọ và tiền cơm.

Hiện giờ em và Ngọc Hoa chỉ là hai người bạn, chị đừng rầy em sao mới qua bên ấy đã tính chuyện yêu đương và đã dẫm trên con đường yêu đường thì làm sao học hành được nữa.

Chị Thúy à! Em chưa yêu Ngọc Hoa đâu. Tụi em còn những ba năm để tìm hiểu nhau chị ạ. Nếu Tuyết có đến thăm chị và hỏi về em thì chị cứ nói rằng hiện giờ em đang quen với cô Ngọc Hoa chị chỉ cần nói như vậy là Tuyết không đến thăm chị nữa và cũng không còn muốn viết thư cho em nữa.

Em sở dĩ thân với Hữu là vì Hữu có một tâm hồn cao thượng, sinh trưởng trong chốn giàu sang nhưng lại không kiêu căng phách lối. Nhưng thật ra Hữu không thể là người bạn tri kỷ của em được. Hữu không thể hiểu em.

Vì nhận được bức thư ấy của Sơn nên ba tuần sau khi Hữu sắp lên đường đi du học, đến thăm Thúy, Thúy liền nói cho Hữu nghe về cô Ngọc Hoa bạn gái của Sơn Hôm ấy Tuyết không đến vì bận thi. Vừa nghe Thúy nói, Hữu liền kêu lên:

- Tưởng ai chớ Ngọc Hoa thì em biết rõ lắm. Ngọc Hoa là con một nữ giáo viên dạy ở trường tiểu học Cầu Kho, mẹ nàng bị cha bỏ rơi đi lấy vợ bé, bà ở vậy nuôi năm người con mà Ngọc Hoa là con lớn. Ngọc Hoa không đẹp nhưng lại hiền lành và thường thích giúp đỡ bạn bè, nàng là một hướng đạo sinh.

Thúy nói:

- Vậy ra em cũng biết cô Ngọc hoa nữa à?

- Chúng em quen nhau khi còn nhỏ ở trường Tiểu học Cầu Kho. Nhưng khi lên đến Trung học thì mỗi đứa đi một trường, em vào Trường Trung Học Trương Vĩnh Ký còn Ngọc Hoa thì Học ở Gia Long. Sau này thỉnh thoảng trong những lần sinh hoạt chung của liên trường em cũng có lần gặp lại Ngọc Hoa và cũng có hỏi thăm Ngọc Hoa về chuyên học hành, Ngọc Hoa có kể cho em nghe về chuyện gia đình... Chỉ vậy thôi... Nhưng em biết Ngọc Hoa và anh Sơn sẽ mến nhau vì đây là trai tài gái sắc gặp

nhau ở xứ lạ quê người, Ngọc Hoa thiếu tình thương của từ thuở nhỏ, anh Sơn cũng vậy. Huống chi Ngọc Hoa cũng như anh Sơn đều xuất thân ở gia đình nghèo mà cùng cảnh ngộ dễ hiểu nhau...

Nói đến đây Hữu làm thinh. Thúy liền hỏi:

- Chắc Ngọc Hoa cũng không đến nỗi xấu lắm phải không em?

Hữu nói:

- Ngọc Hoa đẹp lắm chứ chị. Ba năm sau này Ngọc Hoa đẹp lắm, nhiều người mê cô ta, nhưng Ngọc Hoa chỉ để tâm vào sự học, không thích giao du thân mật với bạn trai. Nhờ vậy mà nàng học được.

Hôm ấy Hữu không được vui, chuyện trò với Thúy giây lát rồi ra về, cho đến khi Hữu đi ngoại quốc Thúy cũng không gặp lại Hữu.

Thúy nghĩ:

- Chắc Tuyết không còn đến đây nữa và Hữu cũng vậy... Sơn hiểu tâm lý hai anh em Tuyết và đoán không sai.

Sau đó vài tháng Tuyết lại đến thăm Thúy.

Tuyết nói:

- Nhân đi ngang qua đây, nhớ chị, em ghé lại thăm chị. Thế nào chị vẫn hạnh phúc đấy chứ! Cháu Lộc đã biết đi chưa chị?

Thúy nói:

- Lâu quá không thấy em đến, chị tưởng em quên chị rồi chứ. Cậu Hữu hứa sẽ đến dùng cơm với anh chị rồi cũng không đến làm anh Tấn trách chị vụng về, không biết cách mời để khiến cậu Hữu giận mà không đến.. Đạo này chị vẫn thường, cháu Lộc đã đứng chững rồi.

Tuyết nói:

- Anh Hữu được giấy tờ đi gấp, không kịp đi chào bạn bè, lại nữa trước khi đi, không hiểu anh ấy có chuyện gì mà không được vui chị ạ. Em thấy anh ấy suốt ngày đăm chiêu. Em hỏi thì anh ấy không nói còn rầy em, em biết gì mà hỏi.

Thúy hỏi:

- Vậy à? Hay là Hữu sắp đi xa, nghĩ đến chuyện phải xa cha mẹ, em út nên Hữu buồn, chắc như vậy chứ gì. Từ hồi nào đến giờ Hữu chưa xa người thân.

- Lúc đầu em cũng nghĩ như chị. nhưng sau đó em nghiệm ra không phải chị ạ. Dường như anh Hữu có yêu một cô nào mà bây giờ cô ấy lại yêu người khác, hay quen thân với người khác.

- Vậy em có biết trước đây Hữu quen thân với cô nào không?

Tuyết ngẫm nghĩ một chút đoạn nói:

- Em không thấy đưa cô bạn gái nào về nhà cả. Nhưng em biết chắc anh ấy có cảm tình riêng với một người con gái ...Cô này là bạn học khi còn ở bậc Tiểu học. Vì cô này có cái mặc cảm nghèo nên anh Hữu mời về nhà cô không về. Bây giờ cô ấy cũng đã đi du học rồi.

- Em có biết cô ấy tên gì không?

- Anh Hữu của em kín đáo lắm. Đâu có chịu nói tên. Nhưng em biết cô này là con một nữ giáo viên...

Thúy kêu lên:

- À, chị hiểu rồi...

- Chị hiểu cái gì? Tại sao chị hiểu được.

Thúy nói;

- Chị cũng đoán như em ...

Tuyết nhìn Thúy thật lâu, đoạn hỏi:

- Có phải anh Sơn qua bên Úc có quen cô nữ sinh viên người Việt không?

- Sơn nói với em hay Hữu đã kể lại?

- Anh Hữu kể lại. Người bạn gái này đã giúp anh Sơn tìm chỗ ở, chỗ làm thêm.

Thúy nói:

- Khi sống xa nhà, các nam nữ du học sinh thường giúp nhau như vậy. Có gì mà em phải thắc mắc?

Tuyết nói:

- Em không có gì thắc mắc, nhưng chị biết không đừng như anh Hữu lại không thích, anh bực tức về chuyện này.

Thúy cười:

- Như vậy lại càng khó tin. Lẽ ra thì em không bằng lòng mới phải.

Nói xong, Thúy biết mình đã nói lỡ lời liền nói tiếp.

- Vì chị thấy em thường lo cho Sơn...

Tuyết nói:

- Chị hiểu lầm em rồi. Lúc nào em cũng xem anh Sơn như anh của em, như anh Hữu chẳng hạn, chỉ vậy thôi. Chị có nghe anh Sơn nói gì về cô bạn gái ấy không?

- Có chứ, hôm trước khi cậu Hữu đến đây, chị có kể cho cậu ấy nghe về cô bạn gái của Sơn, cô ấy tên là Ngọc Hoa, con của một nữ giáo viên dạy ở Cầu Kho.

- Vậy thì phải rồi.

- Cái gì mà phải rồi?

- Thật là một chuyện bất ngờ.

- Chuyện gì bất ngờ...

- Chuyện của anh Sơn...

Rồi Tuyết nghĩ:

- Anh Sơn đã làm cho ta và anh Hữu cùng khổ vì chuyện quen biết với Ngọc Hoa, Ngọc Hoa thật đáng ghét. Ta phải phá đám vụ này mới được.

Thúy đi lấy trái cây mời Tuyết và hỏi:

- Em nghĩ ngợi gì vậy?

Tuyết chối ngay:

- Em đâu có nghĩ gì... nghe tên Ngọc Hoa em nhớ ra như đã nghe anh Hữu nhắc đến vài lần.

- Vậy là cậu Hữu có biết cô Ngọc Hoa khi cô ấy còn ở bên này. Nhưng Sơn có nói lại với chị hai người chỉ xem nhau như bạn.

- Rồi họ thân nhau mấy hồi.

- Nếu thân nhau được thì càng hay, nghe nói cô Ngọc Hoa có chí lắm vì là con nhà nghèo, đông em..

Tuyết nói:

- Cùng cảnh ngộ, dễ hiểu nhau phải không chị?

Thúy hỏi lại:

- Cùng nghèo nà phải không em? Nghèo thì có gì đáng xấu hổ đâu. Chị biết lắm và Sơn cũng thường nói với chị, người giàu thường hay khinh rẽ kẻ nghèo. Nhất là các cô con gái con nhà giàu, các cô ấy sợ có chồng nghèo lắm. Đàn ông thì có hạng này hạng khác. Có kẻ thích đào mỏ, cưới vợ giàu để dễ làm việc, nhưng cũng có kẻ chỉ lựa vợ nết na, hiền từ mà thôi.

Tuyết cúi đầu làm thinh, thì Thúy nói:

- Cái giàu sang ai cũng thích, nhưng thật ra chịu khó học hành thì rồi cũng có thể tạo được cái ấy không khó gì ...mấy ai giàu ba họ, lại cũng không mấy ai khó ba đời... chị không biết xem tướng, nhưng chị thấy em sẽ có chồng giàu. Em không thích lấy chồng nghèo. Em sẽ toại nguyện vì em có đủ phương tiện để hưởng hạnh phúc trong sang giàu.

Tuyết thở ra và nghĩ:

- Sơn là người phá hạnh phúc của anh Hữu và cũng chính Sơn cũng đã làm cho ta khổ. Gặp được Ngọc Hoa rồi, Sơn đâu còn nghĩ đến ta nữa.

Tuyết ăn mấy trái nho tươi mà thấy đắng miệng ... Vì vậy Tuyết đã ra về mặc cho Thúy giữ lại và nói:

- Em ở lại chờ bé Lộc thức dậy, chị ẵm nó ra chào em.

Tuyết nói:

- Xin để khi khác chị ạ.

Khi Tuyết đi về rồi. Thúy nghĩ:

- Rồi đây Tuyết sẽ không đến nữa ... Tuyết thất vọng khi nghe Sơn quen với Ngọc Hoa ... Cũng như Hữu buồn phiền khi biết Ngọc Hoa đã quen với Sơn ... Hai anh em nhà họ đã khổ vì Sơn. Như vậy không biết có hậu quả gì không tốt cho Sơn không?

Nhưng rồi Thúy lại nghĩ:

- Hơi đâu mà lo. Qua bên Pháp Hữu sẽ có bạn gái khác. Và Tuyết, rồi đây sẽ có người yêu. Người ta giàu, việc gì phải yêu một cậu sinh viên nghèo.

Từ hôm ấy, Tuyết không đến thăm Thúy nữa, và Thúy nghĩ:

- Chắc Tuyết cũng không còn viết thư cho Sơn.

Nhưng mấy tháng sau, Sơn viết thư cho chị và hỏi:

- « Tại sao Tuyết biết ược chuyện em quen Ngọc Hoa hả chị? Có phải chị nói với Hữu hay Tuyết phải không? Có phải chị muốn Tuyết nuôi hy vọng chớ gì. Nhưng chị biết không, Tuyết vừa viết thư cho em và xin địa chỉ của Ngọc Hoa, Tuyết nói rằng Ngọc Hoa trước kia còn ở SaiGon là bạn thân của Hữu. Vì vậy Tuyết khuyên em phải cẩn thận trong sự giao thiệp với Ngọc Hoa, nếu không sẽ có chuyện không hay xảy ra giữa bạn bè ...

Chị Thúy à, đọc thư của Tuyết em thật không khỏi buồn cười, em thấy Tuyết thật trẻ con.

Em có hỏi Ngọc Hoa có quen với Hữu không thì chị biết Ngọc Hoa trả lời sao không? Ngọc Hoa bảo rằng không quen với Hữu nhưng Hữu đã theo tán tỉnh Ngọc Hoa rất lâu mà không được nàng để ý đến. Ngọc Hoa biết

Hữu là con của một bác sĩ giàu có, tâm địa không đến nỗi xấu xa nhưng gia đình của Hữu phách lối lắm, khinh khi người nghèo.

Ngọc Hoa còn nói thêm là nàng hiểu rõ Tuyết, em của Hữu, cô này ích kỷ, hèn thấp và khinh người nghèo khổ hơn mình...

Ngọc Hoa nói sẽ viết thư chọc tức Tuyết nếu Tuyết ghen tương nhằm nhí, nhưng em đã can Ngọc Hoa đừng làm thế.

Nếu bạn sau Tuyết có đến thăm chị thì chị đừng nói về em và Ngọc Hoa nữa... Như vậy hay hơn chị ạ...

Thú thật với chị, em cảm thấy mến Ngọc Hoa nhiều lắm. Nàng thật là người bạn tốt, người em gái ngoan ngoãn; người nữ sinh viên chuyên cần và thích giúp đỡ cho mọi người. Nàng may mắn rất khéo, nấu nướng cũng thật tài tình...Nếu em cưới được một người vợ như vậy thì cuộc đời của em thật vô cùng hạnh phúc. Chị đã tập em quen với những bữa ăn ngon lành, với sự săn sóc chu đáo, với tình thương bao la của chị, chị đã cho em thấy đời em cần một bàn tay khéo léo và một con tim giàu lòng nhân ái. Vì vậy, qua đây thiếu chị, em cảm thấy thiếu thốn và buồn bã vô cùng nếu không có Ngọc Hoa. Ngọc Hoa đã thay chị khi em ở đất khách quê người, vì lẽ ấy em làm sao không mến thương Ngọc Hoa được chị hả? Huống chi Ngọc Hoa có nhiều đức tánh giống chị lắm. Nếu tình bạn của chúng em có đổi thành tình yêu thì chị có cho phép em được chọn người con gái này làm người bạn đời của em không chị?

Em nói là nói vậy, chớ hiện giờ em phải gát qua một bên tình yêu đang chớm nở ấy, để lo học hành cho xong đã. Như vậy em mới không phục tấm lòng cao cả, đầy hy sinh của chị. »

Em cầu mong chị và anh Tấn luôn luôn tìm thấy hạnh phúc.

Thúy thờ dài

- Như vậy là Sơn đã yêu Ngọc Hoa rồi... Hai tâm hồn cùng một cảnh ngộ lại sống xa nhà và thiếu tình thương... Liệu Sơn có thể kiềm chế được con tim để lo việc học hành không?

Thúy lo nhiều về mối tình của Sơn và Ngọc Hoa. Sau bức thư này, Sơn thường gửi ảnh chụp chung với Ngọc Hoa cho Thúy xem. Thúy nhìn những bức ảnh chụp chung những lúc đi dạo xem phong cảnh trong những ngày chúa nhật hay ngày lễ. Thúy nghĩ:

- Mỗi ngày họ mỗi thân nhau hơn.

Tuy vậy mỗi năm Sơn vẫn thi đậu và Ngọc Hoa cũng vậy. Và Thúy thì vẫn sống những ngày yên vui bên Tấn và bé Lộc.

Hai năm đã trôi qua từ khi Sơn đi du học, công việc làm ăn của Tấn mỗi ngày vẫn mãi phát đạt. Tấn đã tậu một ngôi biệt thự, dọn về đây, bán căn phố liền mà trước kia Sơn đã tính ở với Tấn và Thúy. Mấy lúc sao này, Tấn thường đưa Thúy đi chơi, hay đi thăm các bạn bè, số bạn của Tấn mỗi ngày mỗi đông hơn và người nào cũng khen Thúy là vợ hiền và Tấn thật có phúc.

Bé Lộc đã biết đi biết chạy lại nói đủ cả, ngoan ngoãn dễ thương lắm. Tấn mỗi khi đi làm về, thường ẵm bông bé Lộc đùa giỡn với nó thật lâu. Thịnh thoảng Tấn có hỏi Thúy:

- Đến bao giờ thì em cho anh một đứa nữa?

- Em cũng mong cho anh thêm vài đứa con gái...

- Nhưng sau chưa có tin vui, hai ba lần em đã báo động làm anh mừng hụt...

Tấn hỏi:

- Em cần đi bác sĩ không?

- Em khỏe mạnh thế này. Có lẽ tại chưa đến ngày giờ chớ gì... Nhưng bé Lộc cũng dễ thương chớ anh?

- Anh cũng công nhận bé Lộc dễ thương lắm. Có nó anh cũng mãn nguyện lắm rồi...

Thúy nghĩ:

- Nhưng bé Lộc không phải là con của Tấn. Cái tâm lý loài người như thế đó. Tấn muốn có một đứa con của Tấn.

Những lúc Thúy nhìn Tấn nựng nịu bé Lộc, Thúy thật không khỏi mừng thầm là Tấn yêu thương bé Lộc thật sự và vô bờ bến. Tấn mua cho bé Lộc thật nhiều đồ chơi và không biết bao nhiêu áo quần. Chiếc xe đẩy bé Lộc đi chơi cũng đắt tiền, con gấu bằng nhung cũng đã trị giá năm sáu nghìn đồng.

Và những lần ngồi nhìn Tấn đùa với bé Lộc và bé Lộc thỏ thẻ với Tấn, Thúy không khỏi cảm động và van vái Trời Phật cho bé Lộc mãi mãi sống trong tình thương yêu của người cha như Tấn.

- Bé Lộc của cha đâu rồi?

Về tới nhà là Tấn hỏi như vậy và bé Lộc nghe tiếng xe về, đã chạy ra. Nhào đại vào mình Tấn reo âm lên:

- Cha đã về! Cha đã về!

Bé Lộc hôn lên mặt Tấn và Tấn cũng tới tấp đặt những cái hôn thật nồng nàn lên mái tóc mềm mịn của nó..

- Bé Lộc có thương cha không?

- Có ạ.

- Thương cha để đâu?

- Để trên đầu..,

Vừa nói bé Lộc vừa lấy tay đập nhẹ lên đầu,

Tấn lại hỏi:

- Bé Lộc có thương mẹ không?

- Có ạ.

- Thương mẹ để đâu?

- Để trên đầu.

- Thế thương cha nhiều hay thương mẹ nhiều?

- Thương cha nhiều, thương mẹ nhiều hết.

Và bé Lộc nhìn cha, rồi lại nhìn mẹ cười lớn hai tay vỗ vào nhau ra vẻ thích thú lắm.

Nhưng có hôm Tấn hỏi bé Lộc:

- Mẹ của bé Lộc đâu?

Bé Lộc chỉ tay về phía Thúy:

- Mẹ kia...

- Còn cha bé Lộc đâu?

Bé Lộc chỉ Tấn và nói:

- Cha đây.

Rồi bé Lộc ôm lấy Tấn hỏi:

- Cha có thương bé Lộc không?

- Thương nhiều lắm.

Bé Lộc chạy lại ôm Thúy và hỏi:

- Mẹ có thương bé Lộc không?

- Thương nhiều lắm.

Bé Lộc cười và hỏi lại:

- Nhiều bằng chừng nào?

Thúy nói:

- Bằng cái nhà.

Bé Lộc nói:

- Bằng ông trời chớ...

Tấn và Thúy nhìn nhau cười thích thú... bé Lộc được sống trong tình yêu thương của Tấn và mẹ đâu có biết quanh cuộc đời của nó có những bí ẩn đau thương

---&&&

Bảng đi một năm, Thúy không thấy Ngọc đến. Thúy tưởng Ngọc giận Thúy vì mỗi lần Ngọc đến thăm, Ngọc thường nhắc đến ông Châm, điều này Thúy không muốn nghe.

- Chị Ngọc, tôi van chị, chị đừng nhắc đến người đàn ông ấy.

Ngọc nói:

- Chị muốn quên họ phải không?

- Tôi cũng không còn nghĩ là có họ trên cõi đời này.

- Nhưng sự thật thì chị có muốn cũng không được vì bé Lộc giống ông Châm như đúc...

Thúy nói:

- Vậy mà ai cũng nói nó giống anh Tấn.

Ngọc nói:

- Là thật đấy chị... Tôi cũng thấy nó giống anh Tấn.

- Tại sao vậy chị! Hay Tấn và ông Châm có họ hàng với nhau...

Thúy nhìn Ngọc và hỏi:

- Tại sao có họ hàng, làm sao có họ hàng được? Chị nói cái gì lạ vậy?

Ngọc nói:

- Tôi nghi quá chị ạ.

Thúy trách khéo:

- Mỗi lần chị đến là chị gọi cho tôi nhớ đến bao nhiêu chuyện buồn phiền, rồi chị còn gieo cho tôi những chuyện lo nghĩ không đâu nữa...

Ngọc nói:

- Vậy thì tôi không đến nữa.

Và cả năm qua Ngọc không đến; thế mà bây giờ Ngọc lại xuất hiện. Ngọc có thai, Ngọc muốn đem cái tin mừng ấy khoe với Thúy. Chỉ có Thúy là người thân của Ngọc.

Thúy chạy ra đón Ngọc và nói:

- Lâu quá không thấy chị đến chơi. Chị có thấy thằng Lộc biết đi, biết chạy rồi không?

Rồi Thúy gọi lớn:

- Lộc ơi! Ra chào dì Ngọc con.

Lộc chạy ra, nhưng khi thấy người lạ, nó ôm lấy Thúy và nhìn xéo về phía Ngọc, Ngọc nói:

- Cháu của dì chóng lớn quá. Lộc lại chào dì đi.

- Thúy nói:

- Con lại ọ ọ đi. Mau mẹ thương.

Lộc đi lại bên Ngọc khoanh hai tay cúi đầu và nói:

195

— A.. dì Ngọc.

Ngọc khen:

- Giỏi lắm!

Và Ngọc ôm lấy bé Lộc hôn lên đầu rồi nói với Thúy:

- Ngọc cũng có thai được bốn tháng rồi.

Thúy mừng rỡ nói:

- Vậy chắc anh nhà mừng lắm hở chị?

Ngọc nói:

- Anh ấy mừng lắm và bảo Ngọc đến báo tin mừng này cho Thúy biết. Bây giờ thì Thúy hết giận Ngọc rồi phải không.

Thúy nói:

- Thúy đâu có giận chị. Thúy chỉ xin chị có một điều. Chị tưởng Thúy giận chị không đến nữa còn Thúy thì Thúy lại nghĩ là chị giận Thúy. Thúy buồn và nhớ chị quá.

Ngọc cười:

- Thôi đừng nói dối. Người ta sống trong hạnh phúc người ta đâu có cần nghĩ đến ai đâu. Chà, dạo này về nhà mới... thích quá.

Thúy nói:

- Ủ, mà làm sao chị biết tôi dọn về đây.

- Mới gặp anh Tấn cách nay một tuần.

- Anh Tấn có hỏi chị tại sao không đến không?

- Có.

- Và chị trả lời như thế nào?

- Tôi nói dối là phải về quê tới anh nhà tôi.

Thúy nói;

- Cả năm nay Thúy phải khổ vì anh Tấn về cái vụ này.

- Cái vụ gì?

- Thì cái vụ chị không đến chơi, chớ còn cái vụ gì nữa. Anh Tấn hỏi tại sao chị không đến hay là chị giận. Rồi anh ấy cứ phân vân hay là tại anh ấy có làm gì cho chị phiền giận. Anh cứ hỏi tôi: Em đối xử với chị Ngọc có gì không phải không?

Ngọc cười:

- Anh Tấn thật là người tốt, Ngọc đâu có ngờ anh ấy lại để thì giờ nghĩ đến chuyện ấy.

Thúy nói:

- Anh Tấn còn hỏi: Hay là anh đã nói gì, hay đối xử lạnh nhạt thế nào nên chị giận. Khi người ta đang sống trong hạnh phúc thì dễ ích kỷ và dễ quên ơn bạn bè lắm. Tôi nói cho anh biết tôi không đến nỗi vụng về như vậy; nhưng anh lại không tin. Bây giờ chị đã đến, tôi hết lo nghĩ nữa rồi.

Chị nói với anh Tấn chị về quê, vậy mà anh ấy đâu có nói cho tôi biết là đã gặp chị.

Thúy căn môi và nghĩ:

- Lạ này, anh Tấn ít khi dấu một chuyện gì ... ở sở về anh hay kể tất cả công việc của anh làm trong ngày, anh đã gặp ai bàn tính việc gì. Thế tại sao gặp chị Ngọc, anh lại không nói cho mình biết.

Ngọc nhìn Thúy và hỏi;

- Thúy nghĩ ngợi gì vậy!

Thúy nói:

- Tôi đang phân vân là tại sao anh Tấn gặp chị cách đây một tuần mà lại không nói cho tôi biết.

Ngọc cười và nói:

- Vậy mà cũng nghĩ ngợi. Tôi căn dặn anh ấy đừng nói, để tôi đến thành linh cho Thúy mừng, dành cho Thúy sự ngạc nhiên thích thú vậy.

Thúy cười và nói:

- Thì ra vậy... chị có thai nhưng, sao trông chị khoẻ mạnh quá?

- Trời nuôi mà... Lại thêm nhờ vui mừng quá mà quên bệnh.

- Chị ăn uống vẫn thường chứ

- Ăn dữ lắm, Sáng ăn hai tô phở một lần đấy. Cháu Lộc đã lớn, sao Thúy chưa sanh đứa khác cho anh Tấn vui. Bộ chị cứ bắt anh ấy thương con người ta sao?

Thúy cau mày:

- Nhưng chưa sanh được biết sao. Thúy cũng muốn lắm chứ. Mỗi lúc này anh ấy cũng thường nhắc đến cái chuyện ấy.

- Thương bé Lộc thì thương, nhưng tâm lý con người ai không muốn có riêng của cái, con cái. Có một đứa con của chúng mình bao giờ cũng vui hơn ... chớ thương con thiên hạ hoài làm sao khỏi buồn ...

Thúy đang vui bỗng sa sầm mặt lại thì Ngọc nói:

- Thúy có thường đi chơi với Tấn không?

- Đi chơi thường lắm.

- Vậy có khi nào gặp cái lão Châm không?

Thúy nói:

- Không, chị nói ông ấy đi ngoại quốc rồi mà.

Ngọc nói:

- Ừ, thì cái dạo mình thôi không làm nữa thì nghe đâu ông ấy đi Nam Dương hay Tân Tây Lan gì đó, công việc ở hãng đã có bà Châm... Rồi sau đó bà Châm cũng đi theo qua bên ấy. Họ đi lập nghiệp.

Thúy nói:

- Vậy thì may cho Thúy quá. Thúy chỉ sợ gặp lại cái lão ấy thì nguy.

Ngọc nói:

- Làm sao biết được. Quả đất tròn mà.

Thúy nói:

- Chị đừng làm tôi lo...

Ngọc nói:

- Tôi đến đây có hai việc để nói với chị. Không phải tôi muốn bắt chị phải nghĩ đến cái dĩ vãng. Chị phải nhìn ngay vào sự thật...

- Hai việc gì vậy chị?

- Việc thứ nhất là báo tin cho chị biết tôi đã có thai.

- Còn việc thứ hai.

- Tôi nói để chị đề phòng là tôi vừa gặp ông Châm.

- Gặp ông Châm?

Thúy hỏi mà mặt mày hơi xanh vì xúc động. Ngọc nói:

- Ông Châm vừa ở Tân Tây Lan về. Qua bên ấy lập nghiệp, cả hai ông bà giàu lắm nhưng chị biết không. Bà Châm vẫn không có con trai. Bà hết sanh đẻ gì rồi ...

- Chị Ngọc tại sao chị biết rõ quá vậy?

- Để tôi nói hết cho chị nghe. Tôi gặp ông Châm tại đường Lê Lợi. Thấy tôi ông ấy mừng lắm và hỏi thăm chị. Tôi nói tôi không hề gặp chị, không biết chị dạo này ở đâu... Thế mà ông Châm không tin...

Thúy để tay lên ngực và hỏi;

- Rồi sao nữa hở chị?

Ngọc nói:

- Lão Châm nói rằng lão đã nhờ người tìm chị, lão có nghe người ta nói chị lấy chồng rồi nên lão thất vọng lắm. Lão nghi chị có thai và trốn lão, không cho lão gặp. Lão đã đi tìm chị thì chị nên tránh đi là hơn.

Thúy nói:

- Cảm ơn chị đã cho tôi biết cái tin này. Vậy thì tôi phải kiếm cố để đừng đi đâu hết mà anh Tấn khỏi nghi ngờ.

Ngọc nhìn Thúy rồi hỏi:

- Từ khi làm vợ anh Tấn, chị về quê anh ấy lần nào chưa?

Thúy nói:

- Như chị đã biết anh Tấn đi lưu lạc giang hồ từ lúc nhỏ. Anh ấy không còn cha mẹ,

- Không còn cha mẹ, nhưng chắc còn họ hàng!

- Anh ấy bảo họ hàng của anh xấu lắm... ông bác thì cướp hết gia tài của ông bà để lại, cho đến chú của anh mà phải bỏ nhà ra đi không về làng nước gì nữa cả.., Anh đi khỏi làng từ khi mới 13, 14 tuổi gì đó... Từ ấy đến nay anh chưa về quê... Mặc dù làm ăn giàu có. Anh nói chú anh từ khi ra đi đến giờ anh cũng chưa gặp lại. Người ta bảo chú anh làm ăn giàu có lắm,

- Vậy thì chắc anh Tấn không về quê đâu.

- Vậy thì chắc anh Tấn không về quê đâu.

Hai chị em chuyện trò một lúc lâu, rồi Thúy sai chị bếp mua mì đũa Ngọc. Ngọc ăn xong đùa giỡn với Lộc một lát rồi mới ra về.

Tấn về đến đầu đường thì bộp còi inh ỏi. Nghe tiếng còi xe quen thuộc là Lộc chạy ra, gọi Thúy rồi rít và nói:

- Cha về! Cha về!

Và Lộc chạy ra đứng trước thềm, chờ Tấn từ trên xe bước xuống, đi lại ãm nó lên hôn lên mặt, lên đầu, Tấn hỏi:

- Con của cha ở nhà có ngoan không? Có làm cho mẹ giận không?

Lộc cười sung sướng và nói:

- Ngoan lắm... Mẹ đâu có giận Lộc.

Tấn quay lại nói với Thúy đang đứng sau lưng:

- Em ra lấy mấy gói trái cây ngoài xe. Hôm nay anh mua nho cho con và xoài cát cho em...

Lần nào về cũng có trái cây, hay bánh, Tấn luôn nghĩ đến vợ đến con.

Khi đã vào nhà Thúy nói:

- Sáng nay có chị Ngọc đến thăm, chị ấy mang tin mừng của chị đến chia cho em.

- Tin mừng gì vậy hả em?

- Chị ấy có thai được bốn tháng rồi.

- Vậy à? Vậy thì chắc anh Mật vui lắm.

- Anh ấy không cho chị làm gì động đến chân tay.

Tấn đang ẵm bé Lộc, vội vàng để nó xuống dặt đi lại ngồi xuống ghế, nét mặt không được vui, Thúy thấy bé Lộc còn quẩn quít bên chiếc ghế của Tấn thì nói:

- Con xuống nhà dưới chơi với chị bếp, bảo chị ấy lấy cơm cho con ăn. Đừng làm cha mệt.

Tấn rầy Thúy:

- Kìa, sao em đuổi con xuống bếp, lấy nho tươi cho con ăn đi.

Trong khi chị bếp dọn cơm, Thúy nói sang chuyện khác để đánh tan nỗi buồn của Tấn, mà Thúy đã hiểu biết nguyên nhân như thế nào.

- Anh thật tệ.

Tấn ngó thẳng người lên nhìn Thúy và hỏi.

- Việc gì vậy? Tại sao bảo anh tệ. Anh đã làm gì để cho em trách như vậy.

Thúy tươi cười nói:

- Anh gặp chị Ngọc tuần trước vậy mà khi về nhà anh không nói cho em biết. Thảo nào chị ấy biết nhà và đến đây.

Tấn nói:

- Bộ anh không nói rồi chị Ngọc chị không tìm ra nhà sao? Chị ấy không biết đến nhà cũ hỏi mấy người hàng xóm hay người chủ mới sao? Em sao thật thà quá.

- Nhưng tại sao anh không cho em biết đã gặp chị Ngọc?

- Vì chị ấy dặn... Anh có hỏi tại sao chị ấy không đến chơi với em và bé Lộc thì chị nói chị bận về quê với anh Mật. Chị có kể cho em nghe không?

- Có chứ chị kể cả giờ... ở lại nựng bé Lộc và ăn mì với em chị có hỏi em vậy chứ anh đưa em về quê anh chưa

- Rồi em nói sao?

- Nói như anh đã nố với em..., và trước đây anh cũng có kể cho chị Ngọc nghe nữa mà.

Tấn có vẻ nghĩ ngợi, đôi mắt nhìn lên trần nhà và nói:

- Về làm gì, có ai nhờ đến mình nữa. Ngay như chú Bạch chú ấy còn không về nữa là anh. Chú ấy nghe đâu làm ăn giàu có lắm.

Thúy hỏi:

- Tại sao anh biết chú ấy không về. Mấy năm nay anh đâu có về quê. Quê anh ở tận đâu lận anh Tấn?

- Ở Long Xuyên...

- Người ta nói Long Xuyên bây giờ đẹp lắm phải không anh, không thua gì Thủ đô miền Tây, dân cư đông lắm, cuộc sống dễ dàng.

Tấn nói:

- Anh cũng nghe nói như vậy chứ đâu đã về quê lần nào...

Tối hôm ấy Tấn rủ Thúy đi xem hát bóng thì Thúy nói:

- Đạo này em nghe không được khỏe.

- Mới tuần trước em còn khỏe lắm mà...

- Nhưng từ hôm qua, em nghe khó chịu, dường như ăn không tiêu, chắc em phải nằm nhà vài ba tuần, xem thử ra sao.

Tấn nhìn vợ và hi:

- Em nghe có gì thay đổi trong người không?

- Em không nghe đói, ăn không tiêu.

- Để anh đưa em đi bác sĩ nghe..

- Thôi anh ạ, em nằm nhà vài tuần sẽ khỏi.

Đôi mắt của Tấn sáng rực lên, Tấn hỏi:

- Hay là em có triệu chứng có thai, khi em có thai bé Lộc, em có thấy những triệu chứng ấy không?

- Cũng hơi giống như vậy. Nhưng anh đừng vội mừng, rui báo động lắm thì sao.

- Thì cứ mừng đã.

Nói xong Tấn nhảy xổ lên và chạy lại ôm lấy Thúy hôn lên môi lên mặt.

- Nếu anh có thêm một đứa con nữa thì đời anh sẽ lên hương biết mấy.

Thúy cảm động cầm lấy tay Tấn và nói:

- Nếu em không cho anh một đứa con thì em đắc tội với anh lắm...

Nói đến đây Thúy ứa nước mắt và nói:

- Em đêm nào cũng cầu khẩn cho em có thêm một đứa con nữa. Bé Lộc cũng dễ thương thật nhưng một mình nó, nó sẽ nhõng nhẽo vì được nuông chiều.

Cả tuần liền, Thúy nằm nhà, không đi đâu hết, làm theo lời dặn của Ngọc sợ đi ra ngoài rui gặp ông Châm thì phiền. Ông Châm về Saigon là cốt tìm gặp Thúy để xem thử có phải Thúy có con với ông ta không. Vài tuần, không tìm ra tông tích của Thúy, ông Châm sẽ về Tân Tây Lan.

Mỗi lần đi làm về. Tấn đều hỏi Thúy:

- Em nghĩ trong người ra sao! Đã thấy đỡ chưa?

- Em thấy đỡ rồi... ăn uống thì như anh thấy cũng bình thường. Nhưng em không muốn đi đứng nhiều. Đi ra ngoài có nghe mệt, có khi buồn nôn.

Vì Thúy ở nhà nên Tấn không đi chơi, Tấn hết chuyện trò với Thúy lại đọc sách. Thúy nói:

- Vì em mà anh phải nằm nhà, đêm nào cũng không đi chơi được, em áy náy quá... Anh nên đi chơi với bạn bè..., Em ở nhà với bé Lộc được rồi em không hờn đâu anh đừng ngại.

Bồng Tấn như nhớ ra nói:

- Hay là anh đưa em đi Đà Lạt. Dạo này bé Lộc đã lớn rồi, mình có thể đem nó theo hoặc để nó ở nhà với chị vú...

Thúy nói:

- Nếu có đi Đà-lạt thì đem bé Lộc theo. Nhưng như vậy có trở ngại cho công việc làm ăn của anh không?

Tấn nói:

- Anh thu xếp vài ngày, yên xong đâu đó rồi chúng ta đi...

Thúy nghĩ:

- “Ông Châm chỉ ở lẫn quẩn ở Saigon, chớ không lên Đà-lạt làm gì, vậy ta nên đi nghỉ mát cho khỏe, ở đây ta cứ đâm ra lo nghĩ mệt lắm.”

Thế là Thúy và Tấn đi Đà-lạt. Họ dự định ở vài tuần khi nào Thúy thật khỏe thì Tấn mới cho nàng về.

Nhưng khi lên đến Đà-lạt, mỗi lần Tấn đưa Thúy đi chơi thì Thúy có vẻ lo lắng, bứt rứt không yên tâm, nhất là mỗi khi đến chỗ đông người... Thúy chỉ sợ gặp ông Châm thì lòi thối lắm.

Tấn thấy lên Đà-lạt, khí hậu mát mẻ, mà Thúy vẫn ăn không ngon, ngủ không yên thì không khỏi lấy làm lạ, hỏi Thúy

- Em nghe trong người ra sao?

- Em nghe khỏe hơn khi ở Saigon.

- Nhưng anh vẫn thấy em có vẻ mệt mỏi ăn không ngon và đêm đêm em vẫn thao thức. Hay là em có chuyện gì lo nghĩ khó xử? Nếu có việc gì thì em cứ nói thật cho anh biết, rồi anh sẽ tìm cách giúp em.

Lúc ấy Thúy muốn nói cho Tấn nghe về nỗi lo lắng của mình, nhưng rồi Thúy nghĩ:

- Chuyện gì ta nói chuyện ông Châm cho Tấn nghe như vậy ta sẽ gieo cho Tấn những lo nghĩ không đâu. Một mình ta lo đủ rồi, để Tấn lo thêm khổ cho một người nữa... Sự thật biết chị Ngọc có thật không? Biết đâu chị Ngọc không quan trọng việc ông Châm từ Tân Tây Lan về đây. Ông ta về để lo chuyện nhà, hay công việc buôn bán làm ăn thì sao?

Vì nghĩ như vậy nên Thúy không chịu nói cho Tấn biết cái điều Thúy đang lo lắng.

Thúy nói với Tấn:

- Không, em không có gì phân vân khó xử cả. Em đang suy nghĩ đến điều mà anh đang mong ước. Cả em nữa, em đang cầu xin Trời Phật cho em làm mẹ một lần nữa.

Tấn nói:

- Nếu vậy thì trăm chuyện đều tại anh. Em đừng quan tâm nhiều về chuyện này nữa. Trời cho bao nhiêu hưởng bấy nhiêu. Nếu cái số của anh không có con thì bé Lộc đủ rồi. Anh sẽ yêu nó hơn nữa và bé Lộc sẽ là đứa con duy nhất của chúng ta. Em đừng vì anh mà lo nghĩ vẩn vơ, anh đặc tội với em.

Tấn để ý mỗi khi Tấn đưa Thúy đi dạo phố ở Đà Lạt hay đến những nơi đông người thì Thúy có vẻ thấp thỏm lo sợ, mắt cứ lom lom nhìn mọi

người. Tấn nghĩ:

- Thúy sợ gặp người quen. Ta thấy Thúy không có bệnh gì hết. Chỉ vì lo nghĩ thái quá. Thúy không ăn uống được và không ngủ được mà thôi.

Tấn liền ép Thúy đi bác sĩ để chờ xem thử Thúy có phải có thai không? Nhưng Tấn bỗng nhớ ra, trước khi đi Đà Lạt dường như Thúy có kinh như vậy làm sao có thai được.

Thúy đành phải nói thật là Thúy không phải có thai... Tấn nói:

- Vậy thì càng phải đi bác sĩ. Nếu vì thai nghén mà em không ăn được, ngủ không được thì không nói gì, chớ không có thai mà như vậy là em sắp có bệnh... Phải đi bác sĩ mới được.

Tấn đưa Thúy đến một phòng bác sĩ Pháp, ông này sau khi khám bệnh cho Thúy thật lâu rồi nói rằng Thúy yếu tim vì lo nghĩ, tâm thần không an, cần phải đi tĩnh dưỡng, lánh đám đông, thay đổi chỗ ở.

Bác sĩ cho Thúy nhiều loại thuốc an thần khuyên Tấn hãy để Thúy ở Đà Lạt ít lắm là một tháng, đừng cho về Saigon.

Thúy nói:

- Như vậy thì anh phải bỏ cả công việc Saigon sao?

Tấn nói:

- Anh sẽ thuê một biệt thự cho em ở cho khỏe. Anh bay về Saigon giao công việc cho thư ký rồi lên đây với em.

- Anh yêu em quá. Em đã gây cho anh bao nhiêu lo lắng.. Em rất ân hận.

- Em không nghĩ ngợi gì hết.. Anh không hiểu tại sao lại mắc chứng bệnh này.. Anh đã làm gì cho em buồn chẳng? Hay em đã nhớ cậu Sơn.

- Anh không làm gì cho em phải buồn cả. Trái lại em chỉ lo không làm cho anh vừa ý, em không đầy đủ bổn phận với anh mà thôi.

Tấn đã bỏ cả công việc để lo cho Thúy, nhưng Tấn không thấy Thúy yếu đau gì nhiều từ khi đi bác sĩ, Thúy không thích đi ra ngoài, hôm nào Thúy ở nhà đùa giỡn với bé Lộc hay chuyện trò với Tấn thì Thúy lại khỏe, thật vui. Một hôm Tấn nói:

- Anh thấy như dạo này em không muốn đi ra ngoài, hễ em ở nhà thì em khỏe, vậy thì anh không rủ em đi chơi nữa.

- Chúng ta nên về Saigon thì hơn. Về Saigon, em ở luôn ở nhà thì em cũng khỏe rồi. Cái không khí gia đình ở đây tuy yên tĩnh mát mẻ, nhưng đâu phải cái không khí quen thuộc mà mình đã sống phải không anh? Lại nữa cứ ở mãi trên này, anh sẽ bỏ bê công việc,

- Phải nghe lời bác sĩ chứ em?

- Thì em cứ nằm nhà đừng đến các chỗ đông đảo đừng đi nắng đi mưa.

- Vậy thì về Saigon. Em hứa với anh, em không lo nghĩ gì nữa. Dù có thêm đứa con nữa, hay chỉ một mình bé Lộc thì cũng không có gì đáng cho em phải quan tâm.

Thúy hứa với Tấn không lo nghĩ gì nữa... Nhưng đến khi về Saigon. TThúy lại lâm bệnh và bác sĩ khuyên Tấn đưa Thúy về quê, nơi có không khí yên lành. Bác sĩ đã hỏi Tấn:

- Quê ông ở đâu?

- Ở Long Xuyên

- Vậy ông nên đưa bà về Long Xuyên nghỉ ngơi vài tuần.

Khi về nhà Tấn bàn với Thúy.

- Chúng ta về Vĩnh Long đi em. Vĩnh Long cũng đẹp và mát lắm.

- Việc ấy tùy anh. Em bị cảm xoàng, vài hôm sẽ khỏi..

Khi Ngọc đến thăm thấy Thúy bị bệnh thì khuyên Thúy nên đi Vũng Tàu hay Long Hải. Thúy nói:

- Bác sĩ bảo về miền quê. Không nên ra bãi biển.

- Tại sao vậy? Hay chị bị bệnh phổi?

- Không phải, tại tôi quá lo nghĩ.

- Lo nghĩ về chuyện gì.

- Thì về chuyện mà chị đã cho tôi hay ngày nọ.

Ngọc hỏi hận:

- Tôi đâu có ngờ như vậy. Tôi khuyên chị đề phòng thôi, việc gì đến phải mất ăn mất ngủ, giờ này thì chắc ông Châm cũng đã trở về Tân Tây Lan rồi. Bộ ông ta bỏ luôn vợ con bên ấy sao?

Lời nói của Ngọc như một liều thuốc thần. Thúy nghe xong bỗng nhẹ nhõm trong người. Thúy thở phào một cái và nói:

- Vậy hả chị, vậy mà lúc nào tôi cũng sợ gặp ông Châm. Suốt thời gian tôi ở Đà Lạt. Dường như anh Tấn nghỉ ngơi và biết tôi có chuyện gì dấu diếm anh ấy.

Ngọc nói:

- Nếu tôi mà ở địa vị của chị thì tôi sẽ nói hết sự thật cho anh ấy biết. Như vậy khỏi phải lo lắng gì hết. Anh Tấn là người rộng rãi huống chi anh ấy hay biết tất cả rồi chỉ còn cái tên người đã làm hại cuộc đời chị là anh ấy chưa biết mà thôi...

Thúy hỏi:

- Vậy thì tôi nên nói thật cho anh Tấn biết cha bé Lộc là ông Châm hả chị.

- Như vậy tôi thấy phải hơn. Lại nữa anh Tấn cũng không biết ông Châm không còn ở đây nữa,

Thúy hứa với bạn:

- Để tôi tìm một dịp nào đó nói thật cho anh Tấn biết.

Mấy hôm sau, Thúy không có dịp nói vì thấy Tấn có vẻ không vui, Tấn về đến nhà là đọc báo, đọc hết tờ này đến tờ khác, đọc luôn cả những giòng quảng cáo bán xe bán nhà...

Thúy không biết nói gì để phá tan cái không khi ngọt ngào ấy nên một hôm hỏi Tấn:

- Anh đã có ý định về Vĩnh Long rồi à?

Tấn nói:

- Em muốn về quê lắm phải không?

Thúy nói:

- Vĩnh Long cũng đâu phải quê của em.

- Vậy thì về quê của anh.. Thúy, em hãy ngồi xuống đây rồi anh có chuyện này nói với em...

Thúy lo ngại ngồi xuống bên Tấn và hỏi:

- Việc gì vậy anh, lành hay dữ? Mấy hôm nay thấy anh lo lắng em ngại quá.

- Em biết không, vì thấy em không khỏe, đau yếu hoài mà bác sĩ nào cũng không nhận định được chứng bệnh của em nên anh lo quá. Nhân có người bạn biết bói bài, anh ấy thường đem bài ra bói toán giúp cho các bạn để rút kinh nghiệm chớ không lấy tiền, anh liền nhờ anh ấy bói giúp một quẻ.

Thúy nói:

- Anh mà cũng tin chuyện bói bài nữa sao? Và người bạn ấy đã nói thế nào khiến anh mấy hôm nay không được vui như vậy?

Tấn nói:

- Anh không biết anh Sâm bói có trúng hay không nhưng nghe mấy người bạn khen lắm. Anh Sâm nói rằng em có chuyện lo nghĩ ghê lắm. Em lo nghĩ về một chuyện đã qua. Có một người đàn ông nào đó đã làm khổ em giờ đây họ đang đi tìm em.. Anh nói không có nhưng anh Sâm bảo anh ấy đâu biết chuyện gia đình của anh, cũng không hề biết em là ai. Quẻ bói hiện ra thế nào thì anh ấy nói như vậy. Còn trúng hay không, anh cứ về hỏi em...

Thúy hỏi, giọng cố làm ra bình tĩnh:

- Còn về anh, anh Sâm đã nói những gì?

- Anh Sâm nói rằng rồi đây anh và em phải xa nhau một thời gian.

Thúy kêu lên:

- Xa nhau một thời gian? Không chỉ có như vậy được. Anh có tin anh Sâm nói đúng không?

Tấn hỏi lại:

- Về chuyện của em, anh Sâm nói như vậy, có đúng không?

Thúy nói:

- Thì như anh đã biết, một người đàn ông đã làm khổ em. Sau đó em gặp anh. Em đâu có dấu diếm gì, chị Ngọc cũng đã kể anh nghe như vậy.

Tấn hỏi:

- Nhưng hiện giờ có phải người đàn ông ấy đang tìm kiếm em khiến em lo sợ, mất ăn mất ngủ không?

Thúy nói:

- Mấy hôm nay em cũng định nói cho anh biết về chuyện này nhưng sao em lo sợ quá. Em sợ khi anh hay biết rồi thì anh sẽ giận em. Cái ý nghĩ mất anh khiến em không dám nói.

Tấn hỏi:

- Việc gì vậy?

- Hôm chị Ngọc đến đây, chị ấy có nói cho em biết là người đàn ông ấy về Saigon và cố tìm cho ra em.

Tấn hỏi:

- Mấy lâu nay người ấy ở đâu?

- Đi làm xa bên Úc hay bên Phi Luật Tân gì đó lận. Sự thật sau cái đêm em bị lừa gạt ấy em không còn gặp lại người đàn ông ấy nữa. Chị Ngọc đã thay em lãnh lương. Rồi chị ấy cũng nghỉ để về làm vợ ông Mật.

Tấn nói:

- Chị Ngọc cũng đã nói với anh như vậy. Nhưng chị Ngọc lúc ấy nói rằng ông ta không hay tin em có thai.

- Em không cho ông ta biết, mặc dù ông ấy nhiều lần muốn liên lạc với em. Rồi từ ấy đến nay thì đường ai nấy đi.

- Thế tại sao bây giờ?

- Chị Ngọc bảo tình cờ gặp người đàn ông ấy ngoài phố. Ông ta từ ngoại quốc về lo công chuyện bán buôn gì đó... Ông ta có hỏi thăm em, chị Ngọc bảo không gặp, ông ta nói có nghe nhiều người bảo gặp em đi với chồng mà em có con rồi.

Tấn cau mày hỏi:

- Em tin được chị Ngọc sao em? Biết đâu chị Ngọc không kể hết cho anh ấy nghe. Nhưng mà ông nào vậy em, em có thể nói tên cho anh biết không?

Thúy nói:

- Ông Châm trước kia làm giám đốc hãng Minh Quang,

Tấn nói:

- Cái tên nghe lạ quá. Hãng Minh Quang ở đâu anh cũng không biết.

- Anh cũng không cần biết để làm gì.

- Chị Ngọc còn nói gì nữa?

- Chị Ngọc bảo em nên tránh đi, ở nhà đừng đi đâu hết. Lão Châm tìm không được sẽ trở về bên Úc hay Phi Luật Tân gì đó...

Tấn cúi đầu suy nghĩ đoạn nói:

- Vậy thì anh Sâm bói bài cũng đúng đấy chứ.

- Chuyện này có làm cho anh phiền giận em không?

Tấn nói:

- Tại sao anh lại phiền giận? Em có làm gì trái với lương tâm đâu. Lại nữa khi muốn sống chung với em, anh đã chấp thuận như vậy kia mà. Người đàn ông ấy là ông Châm hay ai đi nữa, cũng không sao. Em hãy yên lòng đi, anh chỉ không vui khi nghĩ rằng em vì lo sợ gặp lại người đàn ông kia mà phải nói dối với anh rằng em có thai. Em làm anh mừng hụt...

Thúy nói:

- Xin anh tha lỗi cho em về việc này. Vì sợ mất anh em mới bịa đặt chuyện ấy.

Tấn nói:

- Để anh đưa anh Sâm về đây bói cho em một quẻ nghe.

Thúy nói:

- Chi vậy? Em không thích.

- Nhưng anh muốn biết, anh bắt đầu tin về việc bói bài rồi đó.

Sợ từ chối thì Tấn nghi ngờ, Thúy bằng lòng để Tấn đưa Sâm đến. Sau khi xóc bài và đưa cho Thúy rút hai lá. Sâm bày bốn hàng mỗi hàng năm lá

bài, rồi lắc đầu nói:

- Quẻ bài không tốt.

Tấn lo ngại hỏi:

- Việc gì vậy anh Sâm.

- Thì cũng như quẻ bài của anh ngày nọ. Vợ chồng có chuyện phải xa nhau. Nhưng đã là định mệnh thì không sao ngăn được. Tuy vậy rồi cũng không sao...

Sâm không nói thêm gì nữa. Tấn hỏi:

- Theo cái quẻ này chúng ta có nên đi xa không?

Sâm nói:

- Đi xa hay ở nhà thì cũng không tốt. Con đâm rồ, tức là chị bị bao vây tứ phía.

Thúy đứng dậy bỏ vào nhà, Thúy nghi ngờ không biết Sâm có bói đúng không, hay!à Tấn đã thay lòng đổi dạ, lấy chuyện bói bài để kiếm chuyện xa Thúy.

Thúy thở dài, tự nhủ:

- Nếu quả thật như vậy cũng không sao? Tấn đã giúp ta ra khỏi cảnh nghèo nàn, tai tiếng... Bây giờ bé Lộc đã được ba tuổi, em Sơn đã học hành như vậy, những trở ngại đã qua rồi. Tấn có yêu thương ai khác cũng không sao.

Bên ngoài Tấn lấy rượu mới Sâm rồi đưa Sâm ra về. Khi Tấn bước vào phòng ăn, thấy Thúy ngồi ôm đầu suy nghĩ thì hỏi:

- Em nghĩ ngợi gì vậy?

Thúy hỏi:

- Em đã biết trước một ngày nào đó thế nào anh cũng chán em. Nếu quả thật như vậy em sẵn sàng rút lui để anh tìm thấy hạnh phúc.

Tấn kêu lên:

- Em nói cái gì lạ vậy? Hay là em muốn trở lại với người đàn ông ấy đang đi tìm em và theo quẻ bài của anh Sâm thì thế nào em cũng gặp người đàn ông ấy.

Thúy giận nói:

- Quẻ bài, quẻ bài, sao anh dễ tin như vậy? Em thì nghi ngờ lắm.

- Nghi ngờ thế nào?

- Anh đã yêu ai khác và đưa Sâm về đây nói bá vợ để em tin...

Từ khi sống với nhau, lần này là lần đầu tiên mà hai người cãi vả lớn tiếng, Tấn đập tay xuống bàn hét:

- Vô lý, em có thể nghi ngờ cho anh như vậy sao. Để anh đi tìm chị Ngọc về đây đầu đuôi cũng tại chị này. Chị ta đã xúi anh cưới em rồi cũng chính chị ấy nói chuyện không đâu. Có lúc chị ấy không đến đây tại sao? Giữa hai người có chuyện bất đồng ý kiến gì?

Thúy nói:

- Tại chị ấy về quê anh Mật.

- Chị ấy nói như vậy làm sao tin được!

- Thì anh cứ đi tìm chị ấy đi.

Thúy nói xong bỏ đi vào phòng và đóng cửa lại. Tấn đã đi tìm Ngọc nhưng thay vì đưa Ngọc về nhà, Tấn chỉ nói chuyện với Ngọc thật lâu rồi ra về.

Thúy còn ở trong phòng Tấn gõ cửa nói:

- Em Thúy, ra đây để anh xin lỗi.

Thúy cũng ăn năn về chuyện cãi vã, nên mở cửa đi ra ngoài mà nói:

- Anh không có lỗi gì hết. Lỗi tại em.

Tấn choàng tay qua vai Thúy, ra ngồi ngoài phòng khách và nói:

- Anh đã gặp chị Ngọc, chị ấy cũng đã nói như em, chị ấy có bảo rằng khuyên em nên nói thật cho anh biết. Thôi anh đã hiểu rồi, em đừng buồn nữa. Theo ý chị Ngọc dù chúng ta có gặp lại cái lão Châm thì cũng không sao? Em cứ bảo bé Lộc là con của anh, chị Ngọc có thể chị ấy không hề nói gì với ông Châm cả.

Thúy buồn bã nói:

- Em đã hiểu lầm anh không còn yêu thương em nữa, vì vậy em tự thấy nên rút lui trả lại tự do cho anh nếu anh có gặp được người nào khác xứng đáng với anh hơn. Em không dám phiền trách gì anh hết. Mấy năm nay anh đã cho em những ngày hoàn toàn hạnh phúc ời. Đời em như vậy là ngoài sức tưởng tượng rồi, huống chi nhờ anh mà Sơn học được như vậy. Cái ơn của anh suốt đời em, em cũng không thể nào quên được bé Lộc sống trong tình thương của anh, nó có cha.

Tấn nói:

- Em nói cái gì lạ vậy?

- Nếu quẻ bài kia đúng thì chúng ta phải xa nhau...

Tấn nói:

- Thôi đừng tin quẻ bài nữa. Chị Ngọc rất bất bình tại sao anh lại tin vào chuyện bói bài, chị ấy chê anh quá xá, chị Ngọc vậy mà thực tế lại sáng suốt nữa. Chị Ngọc nói rằng dù anh có biết hay không biết tên người đàn ông đã làm hại cuộc đời em thì sự việc vẫn không có gì thay đổi hết, vì em bị cưỡng ép, bị lừa gạt chớ em đâu có yêu người đàn ông ấy bao giờ đâu, chị ấy nói rất phải. Mấy năm nay em là người vợ đáng kính đáng mến của anh, anh không thể cưới một người vợ khác bằng em.

Tấn đã nói rất nhiều để cho Thúy đừng giận chàng nữa. Và tối hôm ấy Tấn đã đưa Thúy đi xem hát. Về đến nhà, Tấn nói:

- Cuốn phim hôm nay phong cảnh đẹp quá em nhỉ. Anh thấy cặp vợ chồng ấy dắt tay nhau đi trên các cánh đồng cỏ xanh um, anh bắt thèm cái cảnh ấy quá Hay là chúng ta về quê chơi em nhỉ,..

Thúy nói:

- Em cũng cảm thấy thích quá. Nhưng vợ chồng chúng ta không còn son trẻ như cặp thanh niên nam nữ ấy. Chúng ta có bé Lộc, về quê là dĩ nhiên cũng phải đem nó theo. Và đã đem bé Lộc theo thì anh và em đâu có thể đi chơi cái kiểu ấy. Lại nữa ở quê mình ai cũng làm đầu tắt mặt tối, mình về mà đi chơi kiểu ấy, thiên hạ người ta cười chết.

Tấn hỏi:

- Hay là mình để nó ở lại đây với vú em và chị bếp. Mình đi độ năm ba hôm là về. Em thấy có được không?

Thúy cúi đầu làm thinh nhưng trong lòng buồn lắm. Thúy không thể xa bé Lộc lấy một ngày. Thúy không ngờ Tấn lại đề nghị như vậy.

Thấy Thúy buồn Tấn liền nói:

- Nếu em không muốn thì thôi, việc gì em phải buồn. Anh biết em yêu bé Lộc lắm, không thể rời nó lấy một bước.

Thúy nhìn Tấn rồi hỏi:.

- Và anh có biết tại sao em yêu bé Lộc không? Tại anh đấy. Anh yêu nó quá nên em nên em phải yêu nó và bây giờ thì...

- Thì có lẽ tình mẫu tử đã làm cho em yêu nó nhiều hơn anh.

Tấn nói:

- Vậy thì hãy mang bé Lộc về quê với chúng ta cho vú em đi theo để giữ nó khi chúng ta đi chơi hay đi thăm họ hàng. Lâu quá bây giờ mới về làng cũ chắc họ hàng bà con đều nhìn không ra, lạ cả rồi...

Thúy nói:

- Nếu anh làm ăn không ra gì về quê mới ngại chớ bây giờ anh làm ăn giàu có lẽ dĩ nhiên thiên hạ sẽ tiếp đón anh một cách ân cần niềm nở. Anh thử kể cho em nghe anh hiện giờ anh còn bao nhiêu bà con dưới ấy, ai thân hơn hết và khi anh còn nhỏ, anh đã mang ơn ai nhiều nhất.

Tấn hỏi:

- Em hỏi chi vậy?

- Để chuẩn bị quà đem về biếu chớ. Người đi xa về phải có quà, đó là tình bà con.

Tấn khen:

- Em chu đáo quá. Nhưng như anh đã nói với em trước kia anh mồ côi cả cha lẫn mẹ ở với bác thì bị bác đãi họ hàng không ai dám mượn anh vì sợ ông bác giận. Của cải ông bà để lại, bác anh lấy hết, cho đến chú của anh

mà cũng phải bỏ nhà ra đi làm ăn xa. Chú là út, chú đâu dám cãi lại bác cả. Nhưng bây giờ mình về mua chút ít trà bánh về cúng ông bà. Bác cả thờ phụng ông là mình cúng xong để luôn đó cho hai bác. Còn quà thì không cần mua gì cho hai bác. Cũng có thể hai bác không còn nữa. Chiến tranh đã diễn ra trên khắp nơi. Ai còn ai mất làm sao biết được?

- Anh chỉ tài nghĩ chuyện nhảm. Em thì em cầu sao cho hai bác còn bình yên khỏe mạnh để thấy anh trở về giàu có...

Thế là Tấn và Thúy lo đi may sắm đồ đạc áo quần để chuẩn bị về quê, nhân dịp này Thúy có viết cho Sơn một bức thư dài trong ấy có đoạn:

«Có chồng mấy năm nay rồi, bây giờ chị mới được về thăm quê chồng. Không nói thì em cũng biết sự vui mừng, hân hoan của chị đến chừng nào rồi. Chị nghe rạo rức trong lòng không sao ngủ được. Chị tính toán đủ chuyện, phải cho người này món quà gì, phải tặng người kia vật gì.

Tấn chuẩn bị một số tiền lớn để giúp những người bà con nghèo, ở đời không có gì vui thích bằng làm việc phải.

Trong khi chị tràn ngập niềm vui mới này chị bỗng nghĩ đến em. Phải chi có em ở nhà để chia sẻ niềm vui ấy của chị thì hay lắm... Thư sau, khi ở Long Xuyên, quê của anh Tấn lên chị sẽ viết nhiều cho em... »

ĐỊNH MỆNH

Bà Tùng Long

www.dtv-ebook.com

Chương 5

CHIẾC XE HƠI CỦA TẤN VỪA ĐẾN ĐẦU LÀNG, từ từ ngừng lại bên chỗ đông người. Tấn mở cửa xe bước xuống, lễ phép hỏi một người đàn ông đứng tuổi:

- Thưa bác, nhà của ông Canh ở về phía nào, bác làm ơn chỉ giùm cháu.

Người đàn ông kia nhìn Tấn không nháy mắt:

- Cậu ở Sài Gòn về phải không? Bộ cậu đi lâu lắm hay sao mà quên mất đường sá trong làng?

Tấn nói:

- Làng mình bây giờ trù phú hơn trước. Nhiều nhà gạch quá, lại thêm đường sá mở rộng ra. Trường học, nhà bảo sanh, chợ búa đều mới mẻ, cháu không nhận ra.

- Thế cậu là ai?

Tấn chưa kịp trả lời thì một người đàn bà đứng gần đó vội vàng chạy lại, vui mừng kêu lên:

- Tấn, cháu về đấy à?

Tấn cũng đã nhận ra người đó nên vui mừng nói:

- Cô Năm, trông cô già quá.

- Chớ cháu lớn thế kia, cô không già sao được? Cháu về thăm anh cả, chị cả hả?

- Về thăm tất cả bà con ạ.

Người ta bu lại rất đông quanh Tấn. Cô Năm nhìn vào trong xe:

- Vợ cháu đấy phải không?

- Dạ phải!

Rồi Tấn gọi:

- Thúy, em xuống đây chào cô Năm và bà con đi em.

Thúy ẵm bé Lộc ra chào cô Năm và mọi người. Cô Năm nói:

- Các ông bà, cô bác quên thằng Tấn con anh Ba của tôi sao? Lúc anh tôi chết nó mới tám chín tuổi gì đó, anh chị cả tôi đem về nuôi được mấy năm rồi nó bỏ đi Sài Gòn tìm chú Tư của nó...

Cô Năm kể dài dòng, nhiều người mới nhớ ra, những người già cả kêu lên:

- Tấn, mày bây giờ sang trọng vậy sao Tấn? Ai dám nhìn mày trong bộ quần áo sang trọng và chiếc xe hơi kia...

Rồi người ta bao quanh Thúy, nhìn Thúy với đôi mắt tò mò và thèm thuồng vì nàng ăn mặc sang quá, chiếc áo dài gấm màu vàng chanh, chuỗi ngọc trai với mái tóc uốn thật đẹp, thật gọn.

Nhưng cô Năm không để người ta có thì giờ hỏi han gì thêm nữa:

- Thôi hãy về thăm hai bác của cháu đi. Còn một khúc đường nữa.

Tấn mời cô Năm lên xe, làm cô hãnh diện nhìn mọi người, mặt vênh váo.

- Lát nữa mời các cô các bác đến nhà anh chị của tôi chơi.

Tấn nói:

- Mai tụi cháu sẽ đi chào hết bà con lối xóm.

Thúy chào tất cả rồi lên xe, bé Lộc vẫy tay, miệng cười toe toét. Thăng bé đã gây được cảm tình với mọi người.

Cô Năm nói:

- Cô không ngờ cháu bây giờ giàu có như vậy. Anh Tư năm kia, năm kia gì đó về đây, anh bảo về thăm bà con trước khi đi làm ăn xa. Anh Tư cũng giàu lắm, nhưng về một mình, không đem vợ con. Hỏi thì anh nói vợ anh không chịu về, chê họ hàng mình quê mùa dốt nát. Thấy anh Tư về, anh Cả khó chịu lắm. Bây giờ cháu về chắc anh không khỏi hổ thẹn. Trong khi anh Tư và cháu hai tay không ra đi rồi làm ăn nên nổi thì anh Cả ở nhà bán lần hồi ruộng đất, căn nhà dột nát không tiền sửa sang. Khi anh Tư về, anh có cho tiền để lợp lại, vậy mà anh Cả xài hết, chỉ chêm vài miếng ngói cho đỡ dột. Cô Sáu của cháu chết rồi, chồng cô dẫn hai đứa con về Cần thơ làm ăn. Bây giờ con Nguyệt có chồng rồi, con Thu thì đi học. Dượng Sáu đỡ lắm. Họ hàng mình ở đây đâu có còn ai.

Tấn hỏi:

- Còn Dượng Năm đâu.

- Chết rồi, chết hồi tết Mậu Thân. Có hai đứa con đều đi lính hết. Một đứa được đổi về gần nhà, một đứa đóng ở Bạc Liêu. Chắc cháu không biết tụi nó đâu. Thăng Minh và Thăng Hà, Minh thì thượng sĩ, còn Hà binh nhì.

- Em nào ở gần cô.

- Thăng Hà.

Chiếc xe đã đến ngôi nhà cũ, Tấn nhận ra ngôi nhà của ông bà Tấn. Tấn nói với cô Năm:

- Cô đừng nói, để cháu làm bộ người xa lạ, vào nhà xem bác Cả có nhận ra cháu không.

- Tại sao không, cháu đâu có khác gì mấy?

Vừa thấy chiếc xe ngừng trước nhà, ông Cả đã chạy ra. Ông tiến về phía chiếc xe và nhìn Tấn vừa xuống xe cúi đầu chào ông:

- Thưa bác, bác có nhận ra cháu không?

Ông Cả đã thấy cô Năm ngồi trên xe. Biết người đàn ông kia là người quen nhưng chưa nhận ra, ông lên tiếng hỏi cô Năm:

- Ai vậy cô Năm?

Cô Năm nói:

- Đố anh đó?

Rồi cô Năm xuống xe cả Thúy nữa. Chị vú ẵm bé Lộc vẫn ngồi y trên xe. Cô Năm nói:

- Anh không nhận ra thì để tôi nói. Thăng Tấn, con chú Ba đó.

Ông Cả kêu lên:

- Mèn ơi! Thăng Tấn lên cái đất Sài Gòn làm cái ông gì mà bây giờ bảnh quá vậy? Vợ con mà y đó hả?

Rồi ông Cả kêu ầm lên:

- Bà ơi! Thăng Tấn về thăm vợ chồng mình đây.

Bà Cả lảng xãng chạy ra. Một màn giới thiệu thật rộn ràng vui vẻ. Bé Lộc cũng được ẵm, chuyển từ tay kẻ này đến tay kẻ khác, làm thằng bé nhăn mặt khi bị người ta hôn tới tấp lên đầu lên mặt nó. Ông Cả nói:

- Hãy vô nhà.

Lúc ấy những người hàng xóm nghe có Tấn về chạy qua thăm, giúp chị vú khâu đồ đạc, vào nhà. Bà Cả hỏi:

- Mua gì về mà nhiều quá vậy?

Thúy nói:

- Vợ chồng cháu mua quà về cho bà con họ hàng.

Cô Năm khen:

- Cháu biết điều quá.

Ông Cả hỏi:

- Hai cháu mới có một đứa con trai thôi sao?

Tấn nói:

- Dạ, cháu mới có cháu Lộc.

Cô Năm, bà Cả rồi những người đàn bà khác đều nói:

- Cháu Lộc giống cháu Tấn quá.

Thúy theo bà Cả để vào trong rửa mặt cho bé Lộc. Sau đó giao nó cho chị vú. Thúy soạn trà bánh ra mâm rồi nói với Tấn:

- Anh xin phép hai bác để cúng ông bà, cha mẹ.

Bác Cả nói:

- Các cháu biết điều lắm... Bưng lên nhà thờ đi cháu. Cô Năm nấu nước pha trà đi cô.

Bà Cả thấy mấy thùng quà mà khiếp người, nói với cô Năm:

- Tụi này làm ông Nghè, ông Cống gì trên ấy mà lắm tiền như vậy?

Cô Năm nói:

- Tôi cũng chưa kịp hỏi chị ạ. Nhưng trông con vợ có vẻ sang trọng lắm, chắc là con nhà giàu.

- Vậy mà nó chịu về đây là đáng quý lắm. Vợ chú Tư ỷ mình là con nhà giàu không chịu về thì sao. Con vợ thằng Tấn đẹp quá cô nhỉ?

- Tôi chưa thấy ai đẹp như vậy. Vợ ông Quận cũng chưa bằng nó. Mà nó dễ thương lắm. Lúc nãy ngồi trên xe nó vuốt ve tôi hoài. Nó nói để nó cho tôi hai cái quần sa tanh với một xấp hàng may áo dài.

Bà Cả nói:

- Không biết nó có nghĩ đến tôi không?

- Tại sao vậy?

- Vì hồi đó tôi đối xử với thằng Tấn chả được tử tế. Sợ thằng Tấn nói cho vợ nó biết.

- Làm gì có chuyện ấy. Nếu có giận nó đã không về đây...

Câu chuyện đến đây thì nước đã sôi, cô Năm xách lên cho Thúy chế trà. Hộp trà Đài Loan được khai ra, mùi trà thơm ngát. Thúy chế vào bình, rót ra chén, đặt lên cúng. Tất cả họ hàng bà con đều lạy ông bà, mừng ngày vui sum họp. Tấn nói:

- Ngày mai cháu xin bác Cả cho cháu gửi chút ít tiền để làm mâm cơm cúng ông bà và mời họ hàng về ăn cho vui.

Lời nói của Tấn đã làm mọi người có mặt hả hê trong lòng. Tấn nói thêm:

- Và nhân tiện để vợ cháu trở tài nấu nướng. Vợ cháu nấu giỏi lắm, bánh trái rất khéo, lại chịu khó nữa.

Ông Cả khen:

- Nếu vậy thì cháu thật có phúc.

Ngày hôm sau, nhà ông bà Cả thật là rộn rịp, náo nhiệt. Họ hàng bà con tụ lại. Kẻ đi chợ, người làm gà làm vịt, người lật rau đánh bột. Thúy điều khiển mọi người làm việc và Thúy đã làm ổ bánh bông lan, bánh gan trong vài giờ khiến ai cũng phải phục tài.

Rồi bà Cả, ông Cả bày thức ăn lên bàn thờ, họ hàng xúm lại cúng vái thật là một cảnh vui vẻ chưa từng thấy.

Khi cúng xong, mọi người ngồi lại ăn uống. Tấn hỏi đến chú Tư thì ông Cả nói:

- Chú ấy cách nay ba bốn năm gì đó có về thăm. Chú về để khoe cái giàu, chớ không giúp đỡ ai hết. Vợ chú không chịu về. Chú có đưa bác một số tiền để sửa sang nhà thờ và lo việc cúng giỗ. Mấy năm sau này công việc làm ăn của bác không ra gì. Mùa màng hư hại. Anh Hoàng của cháu chết trong kỳ tết Mậu Thân. Anh Hải ở trên cao nguyên làm ăn ra sao bác cũng

không rõ. Nhưng chắc không khá. Hai bác giờ đây hiu quạnh lắm. Mấy chị của cháu có chồng xa ít về. Bác rất buồn mỗi khi nghĩ đến cháu. Hồi đó vì bác gái hơi hẹp hòi nên cháu mới ra đi...

- Bác nhắc chuyện cũ làm gì, cháu ra đi như vậy nên bây giờ mới giàu có. Cũng nhờ hai bác thôi. Hồi mới lên Sài Gòn cháu cũng vất vả lắm bác ạ. Cháu đi làm công cho người ta để có tiền đi học. Lần lần thạo nghề cháu kiếm được tiền và nhờ gặp thời tiền vô rất dễ. Cháu mới lấy vợ cách đây ba năm.

Mọi người hỏi về Thúy:

- Vợ cháu chắc con nhà giàu.

- Nhà nề nếp, chớ không giàu gì, cha mẹ đều qua đời. Vợ cháu chỉ có một đứa em trai đang du học bên Úc.

Ông Cả khen:

- Cậu ấy học như vậy sao?

Rồi ông Cả hỏi địa chỉ của Tấn để khi nào có dịp thì lên Sài Gòn thăm.
Tấn cười:

- Cháu đã về đây và biết làng mình vẫn được an ninh thì nay mai với phương tiện sẵn có cháu sẽ về thăm hai bác thường hơn. Bác già rồi, đi đứng không tiện. Lại nữa vì công việc làm ăn, cháu ít khi ở nhà lắm.

Cô Năm nói:

- Cháu Tấn nói rất phải, chúng ta đi thăm đâu tiện.

Ông Cả trừng mắt nhìn cô Năm thì cô Năm nói:

- Đừng có chỉ chỗ cho ảnh, rồi đây ảnh sẽ lên phá rầy cháu. Túi tham của ảnh không đáy mà. Anh Tư đưa tiền cho ảnh sửa nhà thờ, ảnh nào có sửa.

Trong bữa tiệc thết đãi họ hàng và những người tai mắt trong làng, Tấn chuyện trò vui vẻ và ai nấy cũng hả hê sau một bữa ăn ngon lành, có cả rượu mạnh và thuốc lá.

Mấy ngày sau đó, ông Cả đưa Tấn về quê ngoại của Tấn, nhưng bên ngoại của Tấn không còn ai hết, điều này làm cho Tấn không khỏi buồn lòng.

Chiều chiều, Tấn đưa Thúy ra bờ sông hóng gió và vợ chồng ra về đèo huề lẫm. Những lúc ấy, Thúy thường ẵm bé Lộc theo và thảng bé chạy tung tăng trên các bờ đê, trong sự vui mừng của Tấn và Thúy.

Tấn nói với Thúy:

- Giá em sanh được cho anh một đứa bé trai nữa.

- Em cũng ước mong như vậy, nhưng biết trời có chịu em không. Các bác sĩ bảo hết hy vọng sanh đẻ, nhưng biết có thật như vậy không?*

Câu chuyện cách đây hai tuần khi còn ở Sài Gòn đã làm cho Thúy lo nghĩ, cho Tấn nghi ngờ thì bây giờ cả hai dường như quên rồi. Cả hai đang hưởng những ngày vui nhất của đời họ.

Tấn thở dài:

- Bây giờ anh thấy tình đời thật đáng khinh bỉ. Ngày trước bác Cả đối xử thật tệ bạc với anh, vậy mà bây giờ anh giàu, bác lại khúm núm sợ sệt anh mới buồn cười chớ. Nhất là bác gái, bác làm như cứng anh không ai bằng.

Thúy can chồng:

- Thôi bỏ qua chuyện cũ đi, nói làm gì. Mấy hôm nay bác gái cứ theo năn nỉ em xin vài chục nghìn sửa lại nhà thờ. Bác nói nay mai rủi chú Tư về thấy nhà thờ dột nát sẽ phiền trách hai bác tại sao chú đưa tiền mà không sửa.

Tấn dặn:

- Nếu bác gái nói chuyện ấy thì em cứ nói hỏi anh. Em không có tiền, tiền anh cất hết.

- Thì em cũng đã nói vậy.

Thúy nói xong thở dài:

- Mấy bà dì thì cứ hỏi xin quần áo cũ.

- Mấy bà dì nào?

- Họ bảo là bạn thân của mẹ.

- Họ nghèo nên mới xin như vậy, nhưng mẹ không có họ hàng ở đây và không có bạn. Em cứ từ chối khéo.

- Em hẹn với họ lần sau em về sẽ đem quần áo cũ về cho, lần này em không có đem theo. Thấy họ nghèo nàn, em muốn giúp họ lắm, nhưng ngặt em không có nhiều tiền.

- Em đừng nghe họ than thở rồi tin. Mình ở đây ba hôm nữa rồi về Sài Gòn, ở lâu cũng phiền, cứ nghe các ông bà than thở cũng nhức óc. Em không biết trước đây người ta lạnh nhạt với anh thế nào nên em thương hại họ, chớ anh thì chán cho tình đời lắm. Em thử nghĩ nếu ta nghèo về đây nhờ vả họ hàng thì có ai tử tế giúp đỡ mình không?

Thúy nhìn Tấn và hỏi:

- Kìa, sao anh nói như vậy? Anh thường giúp đỡ người nghèo, tâm nguyện của anh là như vậy mà? Chính với tâm nguyện ấy, em và Sơn mới được anh giúp đỡ. Với người xa lạ anh còn không tiếc của, tiếc công thì với họ hàng, bà con làng nước, lẽ nào anh lại hẹp hòi anh Tấn? Hai bác đã ăn năn nhiều về chuyện trước kia đối xử tệ với anh.

Tấn cúi đầu suy nghĩ, đoạn nói:

- Nhưng anh vẫn không quên được chuyện cũ. Anh xin ngày mai anh đi xem đất với bác Cả.

- Đất gì, ở đâu?

- Người ta bán mấy mẫu đất ở làng bên cạnh, bác khuyên nên mua để sau này có tiền về đây cất nhà.

- Vậy thì ngày mai anh cho em cùng đi, bé Lộc ở nhà với chị vú.

Tấn nói:

- Cũng được

Ngày hôm sau, Thúy và Tấn dậy sớm đưa ông Cả đi qua làng bên cạnh. Họ đi từ lúc sáng tinh sương. Vì Tấn còn định ghé thăm mấy nhà quen với cha Tấn lúc trước. Mãi đến chiều tối Tấn mới về đến nhà. Vừa nghe tiếng xe của Tấn, bà Cả và cô Năm vội vàng chạy ra và mạnh ai nấy rồi rít:

- Ở nhà có chú Tư về thăm.

- Anh Tư về lúc mười giờ, anh đợi đến trưa không thấy anh Cả và cháu Tấn về nên anh lên tỉnh và hẹn đến mai trở lại.

Ông Cả hỏi:

- Sao không giữ chú ấy ở lại! Và có ai nói cho chú ấy biết vợ chồng thằng Tấn về đây không?

Bà Cả nói:

- Việc ấy ông khỏi lo, cô Năm kể hết rồi và cô còn bắt bé Lộc ra chào ông chú nữa. Chú Tư coi bộ thương thằng bé quá, chú nhìn nó sừng sốt và ẵm nó cả giờ không giao lại cho chị vú, vậy mà nó không khóc.

Cô Năm nói:

- Anh Tư nói anh rằng anh ở ngoại quốc về một tháng nay nhưng bận công chuyện chưa về đây thăm họ hàng. À, anh hỏi tại sao anh Cả chưa sửa lại nhà thờ?

Ông Cả nói:

- Có sửa chớ sao không? Nhưng ba năm rồi, nó phải dột chớ? Có chắc ngày mai chú ấy về không? Hay chú kiểm chuyện đi luôn?

Tấn hỏi:

- Chú Tư về bằng xe hơi?

Cô Năm nói:

- Về bằng xe hơi, nhưng xe mượn. Vì vậy đâu có đẹp bằng xe cháu Tấn.

Thúy để mọi người nói chuyện, chạy vào ẵm bé Lộc và hỏi chị vú:

- Chú Tư có ẵm bé Lộc phải không?

Chị vú nói:

- Bé Lộc tuy giống cậu Tấn nhưng sao nó lại giống chú Tư nhiều hơn, giống như đúc, ai cũng bảo vậy. Cả bác Cả và cô Năm..

Thúy linh cảm một chuyện không may sẽ xảy ra, Thúy tái mặt nói với chị vú:

- Chị tả sơ cho tôi nghe về chú Tư của cậu Tấn.

Chị vú nói:

- Chú Tư có nốt ruồi bên chân mày trái. Cái trán cao và người mập thấp hơn cậu Tấn.

Thúy nghe tim mình đập mạnh:

- Một nốt ruồi bên chân mày trái.. Thôi quả là lão Châm rồi. Lẽ nào lại như vậy.

Chị vú nói thêm:

- Lạ lắm, chú Tư cứ nhìn bé Lộc và hỏi bác Cả: Cháu bé này giống Tấn lắm phải không? Bác Cả nói giống cháu Tấn và giống bên nội. Trước khi ra về chú Tư có cho tôi hai trăm đồng và hỏi tôi vậy chớ mẹ cháu bé tên gì. Tôi nói tôi không biết thì cô Năm nói dường như nghe cậu Tấn gọi bằng Thúy. Vừa nghe vậy chú Tư ngồi thừ ra một lúc lâu và mặt mày chú buồn như đưa đám.

Thúy ẵm bé Lộc, siết chặt nó vào lòng, nói thật nhỏ:

- Con của mẹ! Rồi đây mẹ con mình liệu có tránh được sóng gió không?

Khi Tấn ở ngoài đi vào ẵm bé Lộc, Tấn không khỏi ngạc nhiên thấy nét mặt Thúy nhợt nhạt, thay đổi hẳn. Tấn biết Thúy đang xúc động mạnh nhưng không biết về chuyện gì. Tấn hỏi:

- Em làm sao vậy?

- Tự nhiên ở ngoài xe về, em cảm thấy mặt mày choáng váng.

Tấn nghe vậy vội vã đưa Thúy vào phòng nằm và lấy dầu xoa cho Thúy, vừa xoa Tấn vừa nói:

- Tay chân em lạnh ngắt.

Cái tin Thúy bị chóng mặt làm bà Cả và cô Năm lảng xảng vào hỏi, nhưng Tấn nói:

- Nhà cháu có bệnh máu sâm. Lúc chiều đi chắc bị trúng gió, trúng nắng, để nhà cháu nằm nghỉ một lúc sẽ khỏi.

Tối hôm ấy, Thúy không ăn cơm, cô Năm nấu cháo lòng đem lên cho Thúy. Đêm ấy, Thúy ngỏ ý về Sài Gòn gấp:

- Ngày mai mình về Sài Gòn được không anh?

- Em mệt như thế này làm sao về sớm được? Phải chờ em thật khỏe đã chớ.

- Em nghe đỡ rồi... Sáng mai về sớm.

- Đâu có được. Trước khi về mình phải chào họ hàng. Làm như chạy trốn vậy. Hai bác sẽ không bằng lòng.

Thúy thở dài:

- Đi hay ở là quyền của mình. Mình cứ nói vì có chuyện gấp phải về Sài Gòn.

Tấn nhất định không nghe:

- Ở đây chơi ít hôm nữa và anh đợi chú Tư về để anh thăm hỏi với chớ.

Nghe đến chú Tư, Thúy run lên khiến Tấn không hiểu sao cả.

Chú Tư đúng tám giờ ngày hôm sau đã trở lại. Cả nhà xúm lại mừng rỡ. Chú Tư ôm lấy Tấn, vỗ lên vai và hỏi:

- Mà ý khá như vậy sao Tấn? Nghe nói mà làm ăn phát tài lắm phải không? Vợ con đâu không gọi ra đây mừng chú?

Tấn nói:

- Vợ cháu hôm qua đi qua làng bên cạnh về thì bị trúng gió.

Chú Tư cười:

- Đi đâu bên ấy?

Ông Cả nói:

- Anh dẫn nó đi xem miếng đất.

Chú Tư hỏi:

- Bộ định về đây làm ăn sao chú?

Tấn nói:

- Bác Cả bảo đi thì cháu đi cho vui chứ cháu đâu có ý định về đây làm gì. Cháu lên Sài Gòn mà sao cháu không bao giờ gặp được chú.?

Chú Tư kể Tấn nghe là hiện giờ đang làm ăn bên Úc, vợ con ở bên ấy.

- Chú không có con trai. Thím sanh tất cả năm lần đều con gái. Con gái út mười tuổi rồi, thím hết sanh. Chú về đây thăm nhà và sắp đặt vài

công việc làm ăn.

Nói đến đây, chú Tư nhìn Tấn rồi hỏi mọi người:

- Cháu Tấn có giống tôi không?

Cô Năm nói:

- Nó giống anh Ba, mà anh Ba và anh Tư giống nhau nên Tấn nó cũng giống anh Tư.

Bà Cả nói:

- Vì vậy cháu Lộc con của Tấn cũng giống chú Tư nữa.

Chú Tư nói lớn và cười ra vẻ đắc chí:

- Chị nói phải. Lạ lùng sao thằng Lộc con cháu Tấn lại giống tôi.

Rồi nhìn Tấn, chú Tư nói:

- Này Tấn, hay là cháu cho chú bé Lộc đi, chú đem nó đi ngoại quốc.

Tấn nhìn chú Tư không khỏi lấy làm lạ là tại sao ông lại nói vậy. Tấn nói:

Cháu mới có một đứa con đầu, còn chú đã có cả đàn con rồi.

Cô Năm cũng nói:

- Anh nói sao dễ nghe quá à. Cháu Tấn giàu có như vậy, không nuôi nổi con hay sao mà phải cho anh? Thằng bé lớn lên, cháu Tấn cũng có thể cho đi ra ngoại quốc học như con thiên hạ vậy chớ. À, anh làm gì mà phải chạy tuốt sang bên Úc làm ăn? Bộ ở đây không làm ăn được à?

Ông Cả nói:

- Cô Năm nói phải lắm. Chú xin con kiểu gì lạ vậy? Lại nữa biết thím Tư có vui lòng nuôi bé Lộc không? Thím ấy khinh họ hàng nhà mình quá mà, ý giàu, không thèm về đây.

Ông Cả đã nói lỡ lời, lẽ ra ông không nên trách móc chú Tư vì ông đang có ý định nhờ chú ấy giúp tiền để chuộc lại mấy đám ruộng. Nhờ thì muốn nhờ nhưng chịu lụy thì ông lại không quen.

Từ lúc đi xem đất bên làng trên với Tấn, nhiều lần ông muốn gạ bán lại mấy đám đất này cho Tấn, nhưng ông lại không đủ lì lợm để nói. Những đám ruộng ấy là của chung là của ông bà để lại, ông Cả đã cướp hết của các em, giờ đây lại có ý định muốn bán cho Tấn và muốn Tấn mua thì ông Cả sẽ vẫn trông nom mấy đám ruộng, chớ Tấn đâu có về ở đây làm gì. Ông Cả toan tính lợi hại như vậy, nhưng chưa dám nói với Tấn.

Chú Tư về có thể làm hỏng chương trình của ông. Vì chú Tư sẽ kể Tấn nghe về những chuyện đã qua và như vậy khơi lại cho Tấn sự thù ghét ông bà Cả.

Tấn nãy giờ không vui, nhìn chú Tư và tự hỏi:

- Lạ thật, sao bé Lộc lại giống chú Tư như đúc thế kia? Và tại sao Thúy lại phát đau khi nghe tin chú Tư về đây?... Chắc thế nào cũng có nguyên cớ gì...

Chú Tư hỏi:

- Vợ cháu đâu, không ra trình diện với chú?

Tấn chưa kịp trả lời thì cô Năm nói:

- Anh này lắm cầm thật. Tôi đã nói với anh mẹ thằng Lộc bị trúng gió, sốt như vậy mà đòi về.

Bà Cả nói:

- Đang sốt đi đường gió máy sao tiện?

Ông Cả nói:

- Kìa sao về gấp vậy? Có chú Tư về đây thì ở đây cho vui.

Cô Năm nói:

- Mẹ thằng Lộc sốt quá, ở đây không tiện, hãy để Tấn đưa nó về nhà thuốc thang. Rồi đây đã biết họ hàng rồi thì đi về khó gì.

Chú Tư nói:

- Cô Năm nói phải đấy... Hãy để thằng Tấn đưa vợ nó về Sài Gòn, ở đây vợ nó nổi những cơn sốt bất ngờ, rui có chuyện gì thì thêm phiền cho nhiều người.

Chú Tư muốn nói chuyện riêng với Tấn, nên làm bộ ẵm bé Lộc ra ngoài vườn bắt bướm khiến Tấn phải đi theo.

Thấy Tấn ra tới, chú Tư ngừng lại và hỏi:

- Cháu định về thật hả? Chú cháu chưa kịp chuyện trò gì cả. Rồi đây chú phải đi xa biết có còn dịp gặp nhau nữa không.

- Bao giờ chú lại đi Úc?

- Vài tuần nữa. Chú về đây tìm một người, nhưng chưa tìm ra. Chưa biết manh mối người ấy ra sao.

Tấn hỏi:

- Chú muốn tìm ai?

Tấn vừa hỏi vừa đưa tay định ẵm bé Lộc, nhưng bé Lộc ôm cứng lấy chú Tư, quay lưng lại với Tấn.

Tấn kêu lên:

- Thằng bé nịnh chưa? Nó ôm cứng lấy chú.
- Nó sợ mất chú. Cháu không nhận thấy nó giống chú như đúc sao?
- Nhiều người bảo vậy.
- Nhưng còn cháu, cháu nghĩ sao?
- Nó cũng giống cháu. Cháu giống chú là chuyện thường. Anh em con nhà chú, nhà bác giống nhau cũng là chuyện thường.
- Cháu cưới vợ hồi nào vậy? Vợ cháu con gái nhà ai?
- Cháu cưới vợ bốn năm nay rồi. Vợ cháu là con một gia đình công chức.
- Vợ cháu từ hồi nào đến giờ có đi làm ở đâu không?
- Vợ cháu không làm đâu hết.
- Thế cháu gặp vợ cháu ở đâu?
- Ở Sài Gòn.

Chú Tư cười:

- Ai không biết ở Sài Gòn. Nhưng trong trường hợp nào?

Câu chuyện đến đây thì vú em đi ra xin phép ẵm bé Lộc vào nhà thay áo quần. Thằng bé bị rút khỏi tay chú Tư, ré lên. Chú Tư cau mày:

- Tội nghiệp thằng bé chưa kìa...

Tấn hỏi:

- Chú không có con trai phải không?

- Chú chỉ có năm đứa con gái. Nhưng chú còn một đứa con nữa.

- Thím đang có thai?

Chú Tư cười lạt:

- Thím hết sanh đẻ được rồi. Đẻ con gái thứ năm thím bị giải phẫu và nghỉ luôn.

- Vậy tại sao chú nói chú còn một đứa con nữa?

- Chú không có quyền có vợ bé để kiếm con trai sao?

Tấn nói:

- À ra thế.

Chú Tư tâm sự:

- Thím cháu vì biết mình không có thể cho chú một đứa con trai nên ghen lắm, chỉ sợ chú có vợ khác vì vậy chú không dám đem vợ bé về.

- Chú có vợ bé?

- Cũng gần như vậy. Chú yêu một thiếu nữ, cô này sợ thím ghen nên đã bỏ đi. Sau đó thím buộc chú đi ngoại quốc làm ăn, chú và cô thiếu nữ kia mất liên lạc. Giờ đây khi chú về, chú nghe nói cô thiếu nữ ấy đã có chồng, chú đi kiếm mà không ra.

- Chú không biết địa chỉ của cô ta hay sao?... Thôi, nhà cháu đã sửa soạn rồi, để cháu vào đưa nhà cháu chào hai bác và bà con họ hàng để về Sài Gòn. Khi nào chú lên Sài Gòn thì ghé lại cháu chơi. Chú Tư nói:

- Thế nào chú cũng phải ghé thăm vợ chồng cháu. Thường thì lúc nào, cháu có mặt ở nhà?

- Tối cháu mới có mặt ở nhà.

- Cháu đi làm cả ngày, buổi trưa cháu cũng chẳng về nhà sao?

Tấn nói:

- Có khi về có khi ở luôn trong hãng thầu.

Tấn nói xong đi vào nhà và đưa Thúy ra chào mọi người. Trong khi ấy chị vú và cô Năm đem đồ đạc ra xe.

Tấn đi vào nhà và đưa Thúy ra chào mọi người. Trong khi ấy, chị vú và cô Năm đem đồ đạc ra xe.

Cô Năm nói:

- Khi về thì thùng này giỏ nọ, khi đi chỉ có một chiếc va-li.

Chị vú nói:

- Vậy mà cô cháu còn rình không nổi. À, cô Năm có cùng lên Sài Gòn chơi không?

Cô Năm nói:

- Tôi muốn lên lắm chứ, nhưng thấy vợ chồng thằng Tấn không nhắc chuyện này nên tôi không nói nữa. Vợ chồng nó về dưới này đang vui bỗng có chuyện đau ốm... Trên ấy vợ Tấn của chị có hay đau không?

- Mợ ấy đau cả mấy tháng trước khi về đây làm cậu Tấn lo lắng, đưa đi Đà Lạt nghỉ mát rồi lại đi về quê.

- Cậu ấy cưng mợ đến mức ấy à?

- Còn phải nói.

- Vậy mà tôi cứ tưởng mợ ấy không muốn ở đây nữa nên giả đò đau.

- Đâu có.

- Tôi cũng nghi có lẽ tại anh Tư của tôi về. Và mợ chị không thích cái anh Tư ấy.

Chị vú làm thình, chính chị cũng đã nghi vậy.

Khi Tấn đưa Thúy lại giới thiệu với chú Tư thì Thúy cố làm ra vẻ bình tĩnh chào chú. Hai người nhìn nhau, cả hai đều nhận ra nhau. Chú Tư không ai khác chính là ông Châm, phó giám đốc hãng Minh Quang, còn vợ Tấn, cô cháu dâu của chú Tư, không ai khác là cô Thúy, người bị ông làm hại cuộc đời. Thật là oái oăm và cay nghiệt! Tại sao ông Châm lại là chú của Tấn, tại sao Thúy lại gặp Tấn và yêu Tấn?

Thúy tái mặt khi thấy cặp mắt của ông Châm nhìn Thúy đăm đăm sừng sốt. Ông Châm chỉ nói:

- Rồi chúng ta sẽ gặp nhau. Còn nhiều chuyện cần phải nói với cháu.

Câu nói ấy, Thúy biết chú Tư muốn nói với Thúy, nhưng Tấn thì nghĩ chú Tư nói với mình nên nói:

- Dạ, cháu mong được đón tiếp chú Tư ở Sài Gòn. Bây giờ tụi cháu ra xe...

Ngồi vào xe rồi, Thúy thở phào và dựa lưng vào nệm xe, đôi mắt lim dim. Chị vú ẵm bé Lộc ngồi ở băng sau, Thúy không nghe cô Năm nói lớn khi xe chạy:

- Lần sau có về thì cho cô lên Sài Gòn chơi nghe cháu.

Xe chạy được một lát, Tấn hỏi Thúy:

- Em có mệt không? Hay là em ra nằm băng sau cho khỏe?

- Em ngồi đây được rồi.

Lúc ấy, Thúy không nghĩ cái gì khác hơn là cái chết. Nếu một tai nạn xảy ra lúc này để cả Tấn và Thúy cùng chết thì hay biết mấy. Rồi đây Thúy phải ăn nói làm sao với Tấn. Chắc Tấn đã hiểu tất cả rồi. Tấn chắc đã hiểu bé Lộc là con của chú Tư, nhưng chú Tư thì không dám chắc bé Lộc là con của chú.

Thúy còn lo lắng hơn nữa khi nghĩ tới chuyện đương đầu với ông Châm. Thế nào ông Châm cũng hỏi về đứa bé. Thúy nhất định sẽ không bao giờ cho ông. Nhưng với ông Châm, Thúy có quyền không cho ông bắt bé Lộc, còn với Tấn thì Thúy phải đối xử như thế nào đây?

Lẽ nào Tấn không đoán ra việc này? Và Tấn phải đối xử thế nào khi Tấn đã hay biết mọi việc? Chắc Tấn đau khổ lắm. Thúy dựa vào nệm xe, đôi mắt lim dim ra dáng mệt mỏi. Tấn thỉnh thoảng đưa tay đỡ đầu Thúy nằm ngay lại và khi Thúy mở mắt nhìn thì Tấn hỏi:

- Em nghe trong mình ra sao? Có thấy đỡ chút nào không?

Thúy thở dài:

- Em nghe đỡ rồi, nhưng em khổ lắm anh Tấn ạ.

- Việc gì thì cứ để về nhà hãy nói. Em hãy nằm yên cho khỏe.

Nói xong Tấn quay nhìn về phía sau để cho Thúy hiểu là chị vú đó, không tiện nói chuyện.

Trong khi ấy, đầu óc của Tấn cũng rối bời bời, Tấn tự hỏi:

- Rồi đây ta phải đối xử ra sao với Thúy? Để mất Thúy ta làm sao sống được? Còn cứ giữ mãi cái tình trạng này thì rắc rối quá. Chú Tư có thể vì đứa bé mà làm khổ Thúy, khổ ta... Trời ơi! Sao lại có chuyện oái oăm này? Cuộc đời của ta thật không may về đường nhân duyên tình ái. Lấy một người vợ đã có con và có một cái dĩ vãng như vậy mà rồi vẫn không yên thân thì thật đáng thương cho ta quá.

Thúy biết Tấn đang suy nghĩ nên nói:

- Anh phải giữ bình tĩnh để lái xe nghe anh. Đường lầy lội và nắng chiều gay gắt quá.

- Em hãy nằm yên mà nghĩ... Anh bình tĩnh lắm. Dù gặp phải cảnh nào đi nữa thì anh cũng không để em phải lo nghĩ, phải khổ sở.

Nghe Tấn nói vậy Thúy có vẻ an lòng và nằm yên ngủ một giấc cho đến khi xe về đến nhà mới giật mình thức dậy.

Thúy mở mắt và hỏi:

- Đã đến nhà rồi sao anh? May quá.

Tấn cười và hỏi:

- Cái gì may quá?

- Em lo sợ...

- Lo sợ cái gì?

- Vì em nằm mơ và giấc mơ thật hãi hùng. Em thấy bé Lộc...

Thúy vội quay về phía sau thì chị vú và bé Lộc đều ngủ say không hay biết xe đã về đến nơi. Thúy đánh thức chị vú dậy và ôm chặt bé Lộc vào lòng.

Thúy hôn bé Lộc và nói:

- Mẹ lo lắm con ạ.

Tấn đã vào nhà và chàng có vẻ mệt nhọc, chị bếp chạy lên thì Tấn nói:

- Chị làm cho tôi hai ly nước cam.

Tấn nhìn bé Lộc rồi thở dài. Thúy nói:

- Anh mệt lắm phải không?

- Sáu giờ ngồi y một chỗ, nắng chiều lại gay gắt làm sao không mệt.

- Anh vì em mà phải mệt như vậy. Cũng đã tối rồi, bảo chị bếp nấu cháo ăn anh nhỉ?

- Hay chúng ta đi Chợ Lớn ăn?

- Thôi anh, đi đường mệt ở nhà nghỉ cho khỏe.

Tấn buồn bã nói:

- Mình còn bao nhiêu ngày bên nhau?

- Anh nói gì lạ vậy, hay là...?

Và Thúy không dám nói hết câu, ôm bé Lộc chạy lên lầu. Bây giờ thì Thúy có quyền khóc nức nở, khóc thật nhiều cho vơi bớt sự lo âu và đau khổ. Bé Lộc thấy mẹ khóc chả hiểu gì hết, ôm chặt lấy mẹ và gọi:

- Mẹ! Mẹ!

Thúy ôm chặt nó vào lòng và cứ khóc tỉ tê, buồn thương cho số phận.
Thúy nghĩ:

- Ta không thể ở đây được nữa. Ta phải ra đi.

Nhiều ý nghĩ đã đến với Thúy, nhưng Thúy vội xua đuổi ngay. Thúy sợ hãi nếu chuyện ấy có thể xảy đến cho Thúy.

Khi chị bếp lên mời Thúy xuống dùng nước cam thì Thúy xây mặt vào vách nói:

- Chị cứ thưa với cậu dùng trước đi, khi nào có cháo chị hãy cho tôi biết.

Chị bếp đi xuống rồi, Thúy khóa cửa lại, nhưng tiếng giày của Tấn vang lên trên các bậc thang. Khi thấy cặp mắt của Thúy đỏ hoe. Tấn ngạc nhiên:

- Sao em buồn quá vậy? Việc gì cứ để thủng thảng hãy tính. Em muốn gì cứ nói cho anh biết.

Thúy bỏ bé Lộc ra và ngã người vào mình Tấn, khóc rấm rức. Tấn ôm lấy Thúy:

- Kìa em đừng khóc, chết cả lòng anh.

- Anh ẵm bé Lộc đưa cho chị vú, rồi lên đây với em.

Tấn làm theo lời Thúy và dặn chị vú:

- Mợ mệt, hãy trông em cho mợ nghỉ. Nói với chị bếp khi nào cháo chín thì bưng lên lầu.

Dặn xong Tấn quay lên với Thúy. Thúy ngồi dậy lấy khăn chặm nước mắt:

- Chú Tư đã nói gì với anh?

- Chú ấy nói rằng chú từ Úc về đây để tìm người vợ bé. Chú muốn bắt đứa con hay muốn gặp lại người đàn bà đã có con với chú...

- Và anh nghĩ thế nào? Em không tin là anh chưa hiểu được người đã phá hoại cuộc đời của em là chú Tư của anh.

Tấn cầm lấy tay Thúy:

- Anh không ngờ chúng ta gặp chuyện khó xử như ngày hôm nay. Và anh có điều này muốn hỏi em.

- Điều gì anh cứ hỏi. Đến giờ phút này em không có gì phải giấu giếm anh cả.

Tấn liền nói:

- Vậy thì những gì em đã kể anh nghe về chuyện lão Châm nào đó có hoàn toàn đúng sự thật không?

Thúy hỏi lại:

- Anh hãy nhớ kỹ lại đi, chuyện của em, em đã kể cho anh nghe hay là chị Ngọc? Người nào kể trước?

- Em kể chồng tử trận, em mang thai...

- Đúng rồi, nhưng chị Ngọc đã kể lại sự thật, còn bi đát hơn là em có chồng tử trận, phải vậy không?

- Chị Ngọc kể em bị một tên y thể đã gài em vào bẫy. Và chị Ngọc có kể đúng sự thật không?

- Chị Ngọc đã tự ý kể sự thật ấy cho anh nghe, mà không hỏi ý kiến của em. Em đã trách chị nhưng sau đó phải cảm ơn chị vì nhờ chị nói sự thật ấy mà anh để ý thương em.

- Nhưng có đúng như vậy không?

- Anh không tin em sao? Em đã nói với anh sau cái đêm ấy em không hề gặp lại ông Châm và em nghĩ rằng ông ta không thể nào biết được em đã có thai sau cái đêm đó. Vậy mà trước đây chị Ngọc có nói cho em biết ông Châm về tìm em để hỏi về đứa con, thật vô lý!

Tấn có vẻ nghĩ ngợi:

- Sáng nay khi anh vừa ẵm bé Lộc ra thì chú Tư đưa tay ẵm nó. Lạ thật em ạ, thẳng bé lại ngã ngay vào lòng chú và chú đã ẵm nó, nâng niu nó, đến khi anh ẵm lại nó không cho.

Thúy thờ dài thì Tấn nói tiếp:

-Chú Tư có hỏi anh gặp em trong trường hợp nào, anh nói em là con nhà tử tế ... không có đi làm ở đâu hết. Chú Tư nói cho anh biết vợ chú chỉ có năm đứa con gái, chú phải tìm vợ bé để kiếm một đứa con trai, nhưng về chuyện này chú nói có vẻ úp mở, anh không hiểu gì cả? Nếu theo lời chú thì cô thiếu nữ ấy đã đồng ý làm vợ bé chú và khi hay biết vợ chú ghen thì đã tránh mặt đi.

- Và anh tin lời chú?

- Anh không biết phải tin ai... Nhưng rồi đây chú ấy sẽ đến thăm anh và câu chuyện còn rắc rối. Chẳng lẽ hai chú cháu lại đi giành một người đàn bà?

Thúy giận ra mặt:

- Bộ anh tưởng em để chú ấy ...
- Làm cách gì để khỏi mang tiếng đây?

Thúy nhún vai:

- Nếu anh không tin em thì em không còn biết làm sao, chỉ còn cách là chúng ta phải xa nhau, khi nào anh hiểu lòng em sẽ hay.

Lẽ ra khi nghe Thúy nói thế, Tấn phải tức giận, nhưng lần này Tấn làm thinh, ra vẻ suy nghĩ:

- Nếu trong khi anh đi làm mà chú Tư đến đây tìm em thì em sẽ đối phó bằng cách nào?

- Em không tiếp chú.

Tấn lắc đầu:

- Như vậy cũng không giải quyết được gì hết. Và rủi chú vào thành lình, em không thể tránh mặt thì em sẽ đối phó ra sao?

- Nếu trong trường hợp ấy em sẽ tiếp chú và nói cho chú biết bé Lộc không phải là con chú. Nó là con anh.

- Được lắm, nhưng chúng ta làm đám cưới ngày nào và đưa bé được khai sinh ngày nào, rủi chú ấy tìm ra những bằng chứng ấy?

Thúy ngần ngừ một chút đoạn nói:

- Ai mà tìm kiếm chi phiền phức như vậy?
- Người ta thật muốn tìm ra một đứa con... Họ nhờ thám tử tư.

Thúy lo lắng:

- Có thể làm được vậy sao anh?

- Được chứ.

Thúy vẫn cương quyết:

- Thì đứa bé ấy vẫn là con của em, em có quyền giữ nó, không có pháp luật nào bắt buộc em phải xa con em. Huống chi theo pháp luật nó là con anh. Nếu ông Tư kiện thì cũng thua kiện.

- Nói chi việc ấy. Nhưng nếu kiện thì mang tiếng lắm, em không nghĩ như vậy sao? Hai chú cháu giành nhau một đứa con!

Thúy kêu lên:

- Tôi van anh, anh đừng nói đến chuyện giành nhau một đứa con hay giành nhau một người đàn bà nữa. Không, chú Tư không có quyền gì hết.

- Nhưng rồi chú ấy cứ đến đây, anh phải đối xử với chú như thế nào?

- Trước khi anh đã từng nói với em, anh mà gặp lão Châm ấy thì anh sẽ cho lão một trận đòn.

- Khi anh nói câu ấy, anh đâu có ngờ lão Châm ấy lại là chú Tư...

- Nếu anh không tin em thì khi nào chú Tư đến anh cứ tiếp chú, tìm cách giữ chú lại để em đi kiểm chị Ngọc. Chị ấy sẽ vạch mặt chú, chú sẽ xấu hổ và không đến đây nữa cho anh xem.

- Anh không tin chú Tư biết xấu hổ.

- Vậy thì anh có giải pháp nào êm đẹp? Hay là anh không còn yêu em nữa. Hay là chúng ta phải xa nhau?

- Chỉ có một giải pháp...

- Giải pháp gì?

- Anh nói chắc em không bao giờ chịu nghe...

- Thì anh cứ nói cho em nghe đi.

- Không, để xem ra sao đã, để xem chú Tư có dám đến đây không. Để xem chú làm sao cho biết.

Thúy tức giận:

- Anh đã nghĩ được giải pháp gì hay thì cứ nói với em rồi vợ chồng ta cùng tính, như vậy may ra còn được một lối thoát chẳng. Em thì không thể nào xa bé Lộc, nó và anh đều là lẽ sống của em. Bé Lộc tuy mang dòng máu ông Châm nhưng em không bao giờ muốn cho nó biết ông Châm là cha của nó. Khi ấy ông cường hiếp em, ông đâu có nghĩ đến đứa con mà chỉ cố chiếm cho được sự trinh tiết của em... Không, một trăm lần không, một nghìn lần không, em không muốn cho bé Lộc biết cha nó là ông Châm.

Tấn thở dài:

- Nhưng rồi đây chú Tư sẽ không để yên cho em nuôi bé Lộc.

- Ông ấy lấy quyền gì?

- Chú Tư có thể tìm gặp bé Lộc và nói hết sự thật cho nó nghe.

Thúy lấy hai tay ôm đầu và kêu:

- Trời ơi! Vậy thì làm sao bây giờ?

Từ hôm ấy, Thúy sống trong thấp thỏm lo âu. Không khí trong nhà không còn vui vẻ như trước nữa. Nhiều hôm Tấn không đi làm, cứ ngồi nhà

chờ ông Châm đến. Đêm đêm Tấn ngủ riêng ở phòng ngoài và đến bữa cơm là cả hai đều cầm đầu ăn chớ không chuyện trò như trước. Tấn cũng ít khi ẵm bé Lộc.

Thằng bé đâu biết gì, thấy Tấn đi đâu về là nó chạy ra ôm lấy hai chân Tấn. Như mọi khi, Tấn đã ẵm nó lên, ôm nó vào lòng và hôn lên tóc nó, để rồi nói chuyện với nó như một đứa bé lên năm hay lên sáu tuổi. Bây giờ thì Tấn có vẻ ngượng nghịu mỗi khi phải ẵm bồng hay hôn nó..

- Kìa sao cha không hôn con?

Tấn kêu chị vú giao bé Lộc:

- Đưa em đi chơi cho mát.

Chị vú nói với Thúy khi Tấn đi khỏi:

- Đạo này sao cậu ít nói quá. Hay là việc làm ăn của cậu có gì khó khăn, thất bại chẳng? Sao vợ không khuyên cậu? Và vợ cũng buồn quá vậy? Tôi thấy từ khi ở dưới quê về đây cậu đã thay đổi hẳn, không còn nuông chiều bé Lộc như trước nữa.

Thúy buồn rầu:

- Chị nói rất phải. Cậu thay đổi nhiều từ khi ở dưới quê lên. Cậu buồn bã và lo lắng cũng vì công việc làm ăn đạo này bị người ta cạnh tranh. Vì vậy tôi định nói với chị một chuyện. Trước đây hai tháng chị có xin về làm nông, vì theo chị nói đạo này ở dưới ấy được chia ruộng đất ... tôi cầm chân chị lại vì tưởng tôi có thai. Nhưng bây giờ thì không phải..

Chị vú mừng nói:

- Hay là có phải vì chuyện này mà cậu hờn không?

- Không phải đâu. Vậy bây giờ nếu chị còn muốn về thì tôi sẽ để chị về một thời gian. Khi nào gặt hái hay cày cấy xong thì chị lên đây.

- Nếu mợ cho tôi về thì độ năm ba tháng tôi sẽ lên lại.

- Được, chị cứ về và khi nào xong việc thì trở lên. Bé Lộc đã lớn, dạo này chị bếp có thể trông chừng nó.

Chị Vú mừng lắm nói:

- May quá. Mợ không cho tôi về tôi không dám nói, nhưng ở nhà cứ nhẩn lên hoài, tôi khổ tâm lắm.

Chị vú thu xếp đồ đạc và đợi Tấn về để thưa với Tấn. Khi nghe chị vú trình bày, Tấn hỏi Thúy:

- Em bằng lòng để chị ấy về? Rồi ai đỡ nhọc cho em?

- Dưới quê cứ nhẩn lên xin cho chị về hoài, em thấy dạo này việc nhà cũng rảnh rang nên em để chị về giúp công việc đồng án năm ba tháng, khi nào rảnh thì lên.

- Vậy tùy em.

Và Tấn nghĩ:

- Chắc Thúy định âm bé Lộc đi... Chắc chắn Thúy không để cho chú Tư bắt bé Lộc, nhưng nếu ta cứ giữ bé Lộc thì ta cũng không biết phải xử ra sao.

Tấn hỏi chị vú:

- Mợ đã thanh toán tiền nong cho chị hết rồi chứ?

- Dạ xong rồi.

Tấn lấy thêm tiền đưa chị:

- Đây, tôi cho chị năm trăm để đi xe.

Khi chị vú đi rồi, Tấn hỏi Thúy:

- Em muốn gì mà cho chị ấy nhỉ?

Thúy thờ dãi, không nói gì hết...

Chiều hôm ấy, khi Tấn vừa ra khỏi nhà thì ông Châm đến. Lúc ấy cửa không đóng và Thúy đang ngồi may, bé Lộc ngủ trong phòng và chị bếp nằm trông chừng nó.

Thúy thấy ông Châm bước vào, không có một phản ứng nào. Thúy biết thế nào cũng có cái giờ phút ấy.

Ông Châm vào gặp Thúy và hỏi:

- Thăng Tấn không có nhà phải không?

Thúy hỏi:

- Ông đến đây làm gì? Tôi nghĩ ông nên có lương tâm và đừng theo phá rầy tôi. Trước kia tôi không kiện ông, để yên cho ông là tôi tử tế lắm rồi. Bây giờ tôi đã có chồng, chồng tôi lại là cháu ruột của ông.

Ông Châm hỏi:

- Chồng cô là cháu ruột của tôi, cô biết nói vậy sao tôi đến đây, cô không mời tôi ngồi? Cô lại đuổi tôi.

Thúy làm thinh, ông Châm kéo ghế ngồi:

- Tôi đến đây để hỏi về đứa bé.

Thúy hỏi và làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Đứa bé nào?

- Bé Lộc, nó là con của tôi và cô.

Thúy cười lạt:

- Ông lầm rồi. Nó là con của chồng tôi, anh Tấn... Chúng tôi cưới nhau đàng hoàng, có hôn thú và bé Lộc là con chúng tôi, Tấn và tôi.

- Trên pháp luật nó như vậy, nhưng trong thực tế nó không phải là con của Tấn... Nó là giọt máu của tôi.

- Không. Nhất định là ông lầm, nó không phải là con ông. Ông đừng đến đây làm sảng-ta, hay gây rắc rối cho tôi. Về chuyện tôi bị ông làm hại, tôi đã kể Tấn nghe khi Tấn ngỏ lời kết hôn với tôi. Có cả chị Ngọc làm chứng. Nhưng lúc ấy Tấn không biết cái ông Châm hèn hạ xấu xa kia là chú Tư của mình, vì vậy Tấn có nói nếu một ngày nào đó Tấn gặp cái ông ấy thì nhất định Tấn phải cho ông ấy một bài học đích đáng. Ông đừng tưởng tôi giấu giếm Tấn.

Nghe Thúy nói vậy, ông Châm ngẩn ngơ một lúc lâu, đầu cúi gằm xuống, rồi hỏi:

- Bây giờ Tấn đã biết tôi là ông Châm chưa?

Thúy nói ngay:

- Tôi chưa nói rõ.

- Tại sao?

- Vì lẽ ông là chú ruột của Tấn. Tôi không muốn cho tình ruột thịt trở nên thù hận.

Ông Châm làm thình, lấy thuốc ra hút:

- Cô nghĩ nếu Tấn hay biết thì nó sẽ đánh tôi?

- Tôi không nghĩ như vậy, nhưng tôi yêu cầu ông đừng nên lui tới đây làm gì nữa.

- Bé Lộc không phải con tôi, tại sao nó giống tôi như vậy?

- Nó giống bên nội. Tấn giống cha, ông và cha Tấn giống nhau, cùng một máu mủ mà.

- Nếu bé Lộc không phải là con tôi, tại sao cô lại tránh tôi? Khi ở nhà bác Cả, cô không ra chào hỏi.

Thúy cười khinh bỉ:

- Vì tôi khám phá ra người mà bây giờ tôi phải gọi bằng chú Tư lại là người đã làm khổ tôi.

Ông Châm thở dài:

- Cô không thể hiểu lòng tôi. Bất đắc dĩ lắm tôi mới phải làm vậy. Tôi đã yêu cô từ khi cô còn làm cho bà Trang, nhưng tôi biết lúc ấy tôi có nói ra cũng vô ích vì cô không bao giờ tin lòng chân thành của tôi. Tôi là người đàn ông đã có vợ con...

Thúy cắt ngang không để ông Châm nói tiếp:

- Tôi không muốn nghe gì nữa cả.

Ông Châm than:

- Ít ra cô cũng để tôi phân trần.

- Để làm gì? Vô ích. Tôi bây giờ là vợ của cháu ông... Hạnh phúc của tôi không chắc gì vững vàng như trước vì sự liên hệ gia đình của ông và Tấn, một chuyện rắc rối vì sự liên hệ gia đình giữa ông và Tấn. Nhưng dù sao thì vẫn còn đứa bé, tôi không muốn nó phải xa cha của nó.

- Tôi biết thế nào thằng Tấn cũng nghi ngờ chuyện này và tôi đến đây để thu xếp ổn thỏa. Tôi không tin bé Lộc là con của Tấn. Tôi biết tôi đã gửi cho cô trong cái đêm ấy một cái gì quý báu của tôi... Nhưng sau đó, tôi tìm đủ mọi cách liên lạc với cô. Tôi hứa sẽ đem lại cho cô một cuộc sống yên vui, dù phải xa vợ con, bỏ cả sự nghiệp, ra khỏi tay người vợ sâu sắc, thâm độc, để làm lại tất cả với cô. Nhưng tôi không tìm ra cô. Tại sao cô trốn tránh tôi để bây giờ gặp phải cảnh này? Nếu cô nghe theo lời tôi thì làm sao bây giờ cô lại là vợ cháu tôi được?

Thúy tức giận:

- Ông đừng nói gì cả... Vô ích lắm... Ông không có con trai thì mặc ông. Ông không phải là cha của bé Lộc, bé Lộc là con của Tấn. Mà dù bé Lộc là con của ông thì tôi cũng không đời nào để ông bắt nó. Nó là con của tôi...

Thúy vừa nói thế, ông Châm đã reo lên:

- Thôi được rồi, tôi hiểu rồi. Bé Lộc là con của tôi, nhưng cô không chịu giao nó cho tôi. Nếu vậy rồi đây cô sẽ biết tay tôi.

Thúy hốt hoảng:

- Ông hăm dọa tôi đấy à? Nếu vậy tôi phải nói cho anh Tấn biết ông chính là người đã làm hại cuộc đời của tôi. Ông hãy ra khỏi nhà này. Tôi không bằng lòng tiếp ông nữa, mặc dù ông là chú ruột của anh Tấn.

Ông Châm đứng lên đi ra cửa, nhưng rồi quay lại và nói:

- Tôi đến đây ngày hôm nay không phải để nói chuyện yêu thương cũ vì tôi làm sao bằng Tấn. Tấn vừa trẻ, vừa đẹp trai, vừa giàu có, đủ đem lại hạnh phúc cho cô. Tôi sợ dĩ đến đây là để van xin cô giao đứa bé lại cho tôi. Tôi không có con trai. Cô còn trẻ, rồi đây còn có thể sanh đẻ được nữa, chứ tôi thì không thể nào có con khác, vợ tôi không còn sanh đẻ được.

Tức giận, Thúy nói:

- Ông ăn nói vô duyên quá! Ông không có con trai thì cứ cưới vợ bé để kiếm con trai, chuyện ấy ăn thua gì đến tôi mà ông kể lể. Bé Lộc là con của Tấn, tôi có hôn thú và thằng bé sanh ra một năm sau ngày cưới.

Ông Châm nói:

- Được rồi, cô đã nói vậy thì để tôi kiểm soát lại lời cô vừa nói có quá thật đúng không. Việc này đâu khó. Tôi đã biết Tấn làm ở đâu và bạn bè là ai thì dễ lắm. Cô đừng quên lão Châm này đã sống nhiều rồi, trải qua bao nhiêu thăng trầm cô ạ.

- Thì ông cứ điều tra đi, ông hãy ra khỏi nhà này...

Thúy không còn kiềm chế được lòng mình nữa, òa lên khóc. Lúc ấy Tấn đã hiện ra ở bên Thúy và chờ Thúy ngẩng đầu lên.

Thúy ôm lấy Tấn, quên rằng cả tuần nay Tấn cố tránh không đụng đến người Thúy. Thúy kêu lên:

- Anh Tấn, em khổ lắm anh Tấn ơi!

Tấn nhẹ nhàng gỡ hai tay Thúy ra rồi đi lại ngồi trên chiếc ghế đối diện và nói với Thúy:

- Anh biết, em đang khổ lắm. Chúng ta đang ở trong một tình cảnh thật khó xử.

Thúy kêu lên:

- Lão Châm vừa đến đây, lão hăm dọa bắt bé Lộc.

- Anh đã biết tất cả rồi. Anh về đây khi ông ấy vừa lọt vào nhà. Anh đã nghe tất cả. Nhưng mà em không thể nào lừa gạt lão ấy được. Thế nào lão cũng khám phá ra bé Lộc là con của lão.

Thúy nói giọng quả quyết:

- Dù là con của lão, dù lão có khám phá ra cái chuyện ấy, em cũng không bao giờ giao bé Lộc cho lão. Bé Lộc là con của em, em không còn hy vọng sanh đẻ nữa.

- Thì em cứ giữ nó, và làm sao để ông ấy đừng đến đây phá rầy thì thôi. Thú thật với em lúc này nếu anh không dẫn được thì anh đã nhảy ra cho lão ta một trận đòn rồi.

Thúy thở dài:

- Nhưng lão lại là chú của anh.

Tấn giận dữ:

- Chú bác gì? Họ tử tế gì với anh? Ông bác thì cướp giết gia tài của ông bà để lại, còn chú thì từ đâu mang xác đến phá tan hạnh phúc của anh, anh còn gì nữa để sống?

Nói đến đây Tấn xúc động quá, cúi đầu mà hai hàng nước mắt chảy dài. Thúy cũng biết Tấn đau khổ lắm, Tấn đã yêu Thúy như thế nào, vậy mà từ khi hay biết ông Châm là người làm hại cuộc đời Thúy thì Tấn bỗng trở nên dè dặt không còn muốn gần Thúy, chuyện vợ chồng như chấm dứt từ hôm ấy.

Thúy đi lại để tay lên vai Tấn:

- Anh khóc đấy à anh Tấn? Anh hãy tha thứ cho em, em thật không ngờ có chuyện này. Tại sao anh lại là cháu của ông Châm hả anh?

Tấn lau nước mắt:

- Em đâu có lỗi gì...

- Nhưng chính em là người gây cho anh đau khổ. Em vô cùng ân hận. Anh muốn gì thì em cũng có thể làm theo ý muốn của anh.

Tấn lắc đầu:

- Anh thấy khó xử quá.

Thúy ngồi xuống bên Tấn. Tấn nói:

- Anh biết em không bao giờ yêu chú Tư, một chuyện cưỡng hiếp mà em thù hận suốt đời. Nhưng rồi đây chú ấy sẽ đến đây... Tình gia tộc anh không thể đuổi chú...

- Anh có quyền không tiếp chú.

Tấn thở dài. Thúy hỏi:

- Anh muốn em phải làm gì?

Tấn ngật ngừng, đoạn nói:

- Làm gì thì rồi cũng không yên vui cả.

ĐỊNH MỆNH

Bà Tùng Long

www.dtv-ebook.com

Chương 6

THÚY KHÔNG LÀM SAO KHỎI BUỒN TỬ trước thái độ lạnh lùng và dè dặt của Tấn từ khi Thúy tiếp ông Châm. Thúy cũng thấy rõ Tấn vô cùng đau khổ, gầy sút hẳn đi. Bé Lộc không còn dám chạy lại mừng Tấn mỗi khi Tấn đi làm về.

Rồi Tấn bắt đầu đi chơi, nhiều đêm không về nhà. Đã ba tuần nay Tấn vừa ăn cơm tối xong là đi đến khuya mới về. Tấn không còn đưa Thúy đi dùng cơm tối hay đi xem hát. Tấn cũng không còn đưa tiền cho Thúy để lo việc nhà, việc chợ búa. Thúy hết tiền cũng không dám hỏi. Lúc ấy Thúy đã nghĩ đến Ngọc, đến Sơn, một người bạn, một người em, Thúy phải tâm sự với Ngọc, phải viết thư hỏi ý kiến Sơn. Thúy không thể chịu đựng cái cảnh này được nữa.

Vì vậy, chiều hôm ấy, Thúy đi tìm Ngọc, nhưng không gặp, Thúy đã để thư lại cho Ngọc, mời Ngọc đến gặp:

« Chị Ngọc, em khổ lắm, chị hãy đến gặp. »

Một lời kêu cứu bi đát! Rồi Thúy về nhà lúc ấy đã sáu giờ chiều. Thúy ngạc nhiên thấy Tấn về từ hồi nào. Vì không thấy Thúy và bé Lộc, Tấn lo ngại ngồi chờ. Vừa thấy Thúy, Tấn hỏi:

- Em đi đâu mà dẫn cả bé Lộc?

- Mấy lúc này em có đi thăm chị ấy không?

- Không

- Thế bây giờ tại sao em đi thăm.

- Tại em đang có chuyện buồn. Trước khi gặp anh, đời em chỉ có hai người thân là chị Ngọc và em Sơn. Em Sơn thì bây giờ đang ở xa. Nhưng em không gặp chị Ngọc. Em không ngờ em về sớm.

Tấn như nhớ ra:

- Anh thật có lỗi với em. Tháng này anh chưa gửi tiền cho cậu Sơn.

Thúy chua xót nói:

- Nhưng Sơn có đủ tiền để xài.

Lúc ấy, Thúy bỗng nghĩ đến chuyện phải viết thư kể hết cho Sơn biết và chờ ý kiến của Sơn.

Tấn nói:

- Lúc này khi về đây anh nghe chị bếp nói mấy hôm nay chị không đi chợ.

- Vì ở nhà còn thức ăn... Lại nữa, anh không ăn cơm nhà thì chợ búa làm gì?

- Nhưng còn bé Lộc, phải lo cho bé Lộc.

Thúy nói giọng buồn bã:

- Bây giờ thì em cũng không còn thiết gì đến bé Lộc. Tội nghiệp nó, nó đâu có tội tình gì? Nhưng em không thể xa nó. Các bác sĩ đều nói rằng em không còn hy vọng sanh đẻ nữa. Vì lẽ đó mà em bám víu lấy nó. Đó là tình mẫu tử thiêng liêng mà bất cứ người đàn bà nào cũng không thể làm khác được.

Tấn kéo cái cặp và mở lấy xấp bạc đưa Thúy:

- Tháng này anh quên đưa tiền cho em. Nhưng anh nghĩ em còn tiền.

- Em không còn đồng nào vì phải trả tiền cho chị vú, lại nữa khi về quê em còn lén anh cho mấy người bà con kẻ năm trăm, người một nghìn.

Tấn ái ngại:

- Vậy mà em không hỏi anh.

Thúy cười đau xót:

- Hỏi anh? Khi anh không còn thềm hỏi đến bé Lộc, chớ đừng nói là hỏi đến em. Anh cho em tiền đấy à? Thì để em trả tiền lương cho chị bếp và số tiền em mượn của chị để trả tiền đèn, nước tháng này.

Tấn không ngờ Tấn lại vô ý như vậy. Mọi khi đến đầu tháng thì Tấn đưa cho Thúy một trăm nghìn, gửi cho bé Lộc ba chục nghìn ở ngân hàng, còn thì để chi tiêu trong nhà. Hôm nay đã ngày thứ ba mươi, Tấn chưa đưa.

Thúy không nhận xấp bạc và nói:

- Nếu anh chưa có tiền hãy cắt mà xài...

- Thế em lấy tiền đâu để xài và trả chị bếp? Hay là em nghĩ rằng từ nay em không cần đến anh nữa?

Thúy khóc nức nở khi nghe Tấn hỏi vậy. Thấy Thúy khóc, Tấn có vẻ ăn năn:

- Anh không hiểu tại sao dạo này anh như người mất trí, đến giờ này mà anh chưa tính để hiểu nỗi khổ tâm của anh như thế nào.

Nói xong Tấn đứng lên đi lại mở tủ, lấy thêm tiền đưa Thúy và dặn:

- Em nhớ gửi tiền vào ngân hàng cho bé Lộc.

- Có cần gửi nữa không? Bé Lộc...

Tấn trợn mắt nhìn Thúy:

- Em muốn nói gì? Em đừng nghĩ xấu cho anh. Anh đang đau khổ nhiều lắm, đến mức không muốn sống nữa.

- Em hiểu, em không dám phiền gì anh hết. Em đang cố tìm giải pháp để tránh cho anh sự đau khổ.

Tấn thở dài:

- Em không bao giờ tìm được. Em càng cựa quậy thì anh càng khổ.

- Như vậy em phải làm sao?

Tấn chợt nhớ ra, hỏi Thúy:

- Em đi tìm chị Ngọc mà đã gặp chỉ chưa.

- Chưa em đến không gặp chị, em có để giấy lại để khi chị về, chị sẽ đến thăm em.

- Chị Ngọc có thể giúp gì em được không?

- Được lắm chứ ...chị ấy hiểu chuyện của em, của anh. Chị ấy có thể giúp ý kiến cho em.

Tấn đi lại ngồi sát bên Thúy:

- Đâu, em thử nói ý định của em cho anh nghe đi.

Thúy cười lạt:

- Em không có ý định gì hết. Nhưng anh chỉ cần biết em không thể nào xa bé Lộc. Bằng giá nào em cũng giữ nó.

Tấn đang ngồi gần bên Thúy, bỗng dang xa và hỏi:

- Bằng mọi giá... Nghĩa là em có thể về sống với chú Tư để khỏi xa bé Lộc?

Thúy nhìn Tấn và ứa nước mắt:

- Anh có thể nghĩ vậy sao anh Tấn?

Tấn ăn năn trước nét mặt đau khổ của Thúy:

- Thật khổ quá, anh quân trí rồi.

Một lát sau Tấn vào nhà tắm thay áo quần khác rồi ra đi. Tấn dặn chị bếp:

- Tối nay tôi ăn cơm nhà, chị nhớ làm cơm tử tế nghe.

Chị bếp hỏi:

- Sao dạo này cậu ít ăn cơm nhà quá? Trông cậu gầy sút hẳn đi.

Thúy nghe vậy thở dài và nghĩ:

- Tấn dặn chị bếp mà không dặn ta.

Khi Tấn đi rồi, Thúy lên lầu và ẵm bé Lộc lên, Thúy hôn lên đầu lên trán nó, thằng bé đang chơi với con gấu bằng nỉ bị mẹ bỗng xốc lên liền kêu:

- Mẹ cứ phá con hoài. Cha đâu rồi?

Thúy hôn lên tóc nó:

- Cha đi rồi...

Bé Lộc cau mày:

- Cha đi hoài... Tại sao cha không thương con nữa?

- Tại con không hôn cha, không chạy lại lấy giày của cha đem đi cất...

Bé Lộc nói:

- Cha không muốn mà...

Thúy siết chặt nó trong đôi vòng tay như là sợ mất nó, khiến bé Lộc kêu lên:

- Mẹ làm con đau quá à...

Rồi nó nhìn lên mặt Thúy. Thấy Thúy khóc, nó ôm ghì mẹ:

- Tại sao mẹ khóc?

Thúy cười qua hai dòng lệ:

- Vì mẹ thương con quá. Con có thương mẹ không?

- Con thương mẹ lắm.

Hai mẹ con cứ ngồi nói những câu vớ vẩn ấy cho đến khi có tiếng chuông reo ngoài cửa. Thúy vội vàng dắt bé Lộc xuống lầu và mở cửa, mừng rỡ khi thấy Ngọc đứng chờ.

Chưa bước hẳn vào phòng khách, Ngọc đã hỏi:

- Việc gì thế? Sao trông ủ dột dường kia? Anh ấy chưa về à?

Thúy để bé Lộc xuống và nói:

- Chào dì Ngọc đi con.

Ngọc bỗng bé Lộc lên và hỏi:

- Cháu của dì mau lớn như thế này sao?

Thúy hỏi:

- Có phải anh Tấn vừa đến tìm chị?

- Phải. Tấn đưa chị ra chợ Sài Gòn, đi góp tiền hàng xong chị lại đây. Nếu Tấn không đến thì hôm nay chị cũng đến vì mấy dòng chữ của em để lại.

Thúy ãm bé Lộc xuống bếp để nó chơi với chị bếp, đoạn lên nhà trên nói chuyện với Ngọc.

Ngọc hỏi lại câu khi nãy:

- Việc gì vậy Thúy? Em về quê của Tấn có gì vui không? Lúc nãy thấy Tấn buồn, chị có hỏi. Tấn không chịu nói. Cô cậu lại cơm không lành canh không ngọt rồi phải không?

Thúy thở dài:

- Em đi tìm chị vì em khổ lắm chị ạ...

Nói xong Thúy sà vào lòng Ngọc và khóc lặng lẽ. Ngọc để yên cho Thúy khóc một lúc lâu mới hỏi:

- Việc gì thì Thúy nói cho chị nghe đi. Mau lên kéo Tấn sắp về.

Thúy nói:

- Anh ấy chưa về đâu. Để em kể cho chị nghe chỉ có chị mới khuyên nhủ, an ủi em.

Thúy kể hết cho Ngọc nghe từ chuyện về quê thăm họ hàng của Tấn đến chuyện gặp ông Châm, ông ấy lại là chú Tư của Tấn.

Vừa nghe đến đây, Ngọc kêu lên:

- Tại sao lại có chuyện rủi thế này hả em? Tội nghiệp em quá! Chị thấy hạnh phúc của em đang bị lung lay rồi đó.

Nghe vậy Thúy thương cảm quá, khóc lớn:

- Đó. Chị cũng nhận thấy như vậy, bảo sao em và Tấn không đau khổ.?

Và Thúy kể tiếp cho Ngọc nghe chuyện ông Châm đến gặp Thúy, hăm dọa này nọ, nhưng Thúy đã khôn ngoan làm ông Châm sợ Tấn và không dám gặp.

Ngọc nói:

- Với hạng người ấy mình quá thật thà không được, phải khôn lanh mới qua mặt được họ. Nhưng còn Tấn, Tấn có thái độ gì về việc này?

Thúy kể Ngọc nghe về thái độ lạnh nhạt của Tấn và sự đối xử của Tấn mấy tuần nay.

- Thậm chí anh ấy quên đưa tiền cho Thúy lo việc chi tiêu trong nhà. Thúy không còn tiền đi chợ, để trả tiền đèn, nước ...

Ngọc nói:

- Chắc Tấn khổ tâm lắm, Tấn sợ mất Thúy nhưng chưa giải quyết xong việc này, Tấn làm sao dám gần Thúy. Biết rồi đây Tấn và Thúy sẽ còn sum họp được không? Còn đứa bé, Thúy có thể đối với ông Châm bảo rằng nó không phải là con của ông ấy, nhưng Thúy không thể dối Tấn, dối Thúy.

Bây giờ Tấn đã biết cha nó là ai, người cha ấy lại là chú ruột của Tấn thì ôi thôi, chua cay lắm.

Nói xong, Ngọc ngồi chống tay lên thành ghế và suy nghĩ vẩn vơ. Trong khi ấy Thúy đi làm nước chanh đãi Ngọc. Một lát sau, Ngọc nói:

- Nhưng rồi đây ông Châm sẽ biết sự thật. Thúy không thể giấu ông ấy.

- Tuy vậy, em nhất định không bao giờ giao bé Lộc cho ông ta.

- Tại sao?

- Chị mà cũng hỏi tại sao à? Em không còn hy vọng gì có con khác, lại nữa em không muốn nó có một người cha như ông Châm. Đứa bé ấy sinh ra ngoài ý muốn của ông ta. Vì ông ấy không có con trai nên ông ấy mới đòi bắt nó, chớ nếu em sinh con gái thì thử hỏi ông Châm có cần tìm gặp làm gì?

- Nếu phải chọn giữa Tấn và bé Lộc, thì em chọn ai.

Thúy nhìn Ngọc, rồi cắn môi nói:

- Em sẽ chọn bé Lộc, nhưng mất Tấn em sẽ khổ lắm.

- Không có em, anh Tấn vẫn có thể sống, vẫn có thể làm việc và anh Tấn có quyền cưới vợ khác. Chớ còn bé Lộc mất em thì đời nó còn gì? Bà Châm không có con trai, bà ấy ghen tuông như vậy bộ ông Châm dám đem bé Lộc về cho bà nuôi sao? Nếu bà Châm chịu nuôi bé Lộc thì thằng bé cũng không được thương yêu. Ông Châm càng tỏ ra yêu thương nó thì người ta càng ghét bỏ nó, chị hiểu tâm lý loài người chứ?

- Em nói cũng có lý... Theo chị nghĩ thì ông Châm không bao giờ dám đem bé Lộc về cho bà Châm nuôi, bà ấy phải lo bảo vệ quyền lợi của các

con bà trước đã. Còn như ông Châm nhờ ai nuôi thì thằng bé lại phải sống xa cha và xa mẹ. Tội nghiệp thật!

- Đó, chính chị cũng thấy em không thể nào giao bé Lộc cho ông Châm. Huống chi em không còn sanh đẻ gì được nữa. Em nghĩ kỹ rồi chị ạ. Em không thể để anh Tấn khổ vì em, em sẽ trả tự do lại cho anh.

- Nhưng nếu em không giao bé Lộc cho ông Châm thì em cũng không khỏi mất Tấn.

- Em đã thấy cái điếm ấy rồi chị ạ.

- Nhưng em phải nghĩ đến nỗi đau khổ của Tấn. Không có em, Tấn sẽ như thế nào?

- Em hiểu nỗi khổ tâm của Tấn và em cũng hiểu Tấn muốn gì. Em đâu đến nỗi ngu dại... Nhưng Tấn muốn em xử sự như vậy là Tấn quá ích kỷ.

- Theo em nghĩ thì Tấn muốn như thế nào?

- Tấn muốn giao trả bé Lộc cho ông Châm.

- Nếu Tấn muốn vậy thì cũng là chuyện thường tình. Người đàn ông nào mà không vậy.

- Chị chưa có con, chị chưa làm mẹ nên chị chưa hiểu cảnh ngộ của em hiện giờ. Thật ra khi biết em đã có thai vì cái đêm khốn nạn ấy, chị biết em nghĩ gì không?

Hủy hoại giọt máu tội lỗi kia để đừng thấy hình hài đứa bé do cha nó gây ra. Nhưng em không đủ can đảm làm vậy vì em đã kịp nghĩ lại. Em đâu có quyền hủy hoại giọt máu vô tội ấy. Rồi dần dần mỗi ngày cái bào thai mỗi lớn. Ban đầu nó như một cái trứng vịt, lăn qua lăn lại, rồi nó cử động... Rồi nó lớn lên và em sờ nó, sờ được cánh tay hay bàn chân hiện dưới làn da

bụng của em... Cái ý nghĩ nó lớn lên trong người em, nhờ máu huyết của em em cảm thấy thương yêu nó lạ. Nó là một phần thể xác của em.

Thúy nói một cách say sưa, nét mặt nóng hần lên, đôi mắt lấp lánh khiến Ngọc không khỏi cảm động...

- Và chị biết không, khi nó chào đời, người ta đặt nó nằm bên em, em sung sướng vô cùng. Em được làm mẹ, đứa bé kia là con của em. Trên cõi đời này, em có một lẽ sống nữa. Vũ trụ không phải là của mọi người, vũ trụ thu hẹp chung quanh em, trong ấy có em và con của em. Em yêu bé Lộc lắm, em có thể mất tất cả nhưng không thể mất bé Lộc. Người nào muốn cướp bé Lộc của em phải bước qua xác chết của em. Ai âm mưu muốn em phải xa bé Lộc, người ấy là kẻ thù của em...

Nghe Thúy nói quả quyết như vậy. Ngọc nghĩ:

- Thúy không muốn xa bé Lộc, như vậy Thúy phải mất Tấn.

Ngọc gật đầu:

- Chị hiểu ý em rồi. Nhưng chị nói giả tở như vậy nhé...

- Chị hãy nói đi.

Ngọc ngập ngừng một chút đoạn nói:

- Giả sử ông Châm cho người bắt cóc bé Lộc thì Thúy làm sao?

Thúy kêu lên như là bé Lộc đã bị bắt cóc thật sự rồi:

- Trời ơi! Bé Lộc bị bắt cóc? Người ta nỡ tàn nhẫn như vậy sao? Không, không thể được...

Ngọc nói tiếp:

- Và ông Châm lấy tình mẫu tử để ép Thúy.

- Nghĩa là?

- Một khi ông ta bắt cóc được bé Lộc, ông ta yêu cầu Thúy muốn khỏi mất con thì về ở với ông, lúc ấy Thúy tính sao?

Thúy run lên như cơn sốt:

- Làm gì có chuyện ghê tởm đó! Có thể như vậy sao?

Ngọc trấn an Thúy:

- Tôi chỉ nói giả tử như vậy thôi.

Thúy lo sợ:

- Nhưng chị đã nghĩ ra thì trong thiên hạ cũng có người nghĩ ra. Từ nay em phải đề phòng, em sẽ luôn luôn có mặt bên bé Lộc.

Ngọc nhìn Thúy và không khỏi ái ngại cho Thúy.

Câu chuyện đến đây thì Tấn về đến. Tấn hỏi Ngọc.

- Chị đến đây lâu chưa?

- Cũng lâu rồi... Thế cậu đi đâu bây giờ mới về?

- Tôi về đến góc đường thì gặp chú Tư. Thấy tôi, chú ấy ngừng xe và rủ tôi vào tiệm nước nói chuyện. Nếu không gặp tôi, chắc chú ấy đã đến đây.

- Chú Tư là ông Châm phải không? uổng chưa! Phải chi ông ấy đến đây thì gặp tôi rồi. Tôi sẽ cho ông ấy một bài học.

Tấn nói, giọng buồn rầu:

- Chú Tư bảo ông đang nhờ người điều tra về bé Lộc. Chú không tin bé Lộc là con tôi. Chú than chú già rồi, vợ chú không còn sanh đẻ nữa, chú chưa có con trai. Chú nói tôi còn trẻ, muốn có con lúc nào không được.

Thúy la lên:

- Vô lý, chú không có con trai thì mặc chú!

- Chú còn nói rằng chú sẵn sàng xin ly dị với vợ, giao hết của cải cho vợ để sống với bé Lộc. Chú nói bé Lộc là con của chú. Chú không dám nghi bậy bạ về em nữa.

Thúy hỏi, giọng căm tức:

- Và anh đã nói cho ông Châm biết bé Lộc là con của ông ta?

- Chưa có sự đồng ý của em, anh đâu dám nói.

Thúy lớn tiếng:

- Nhưng em biết lắm cái giọng chống đối yếu ớt của anh đủ cho ông ấy thấy bé Lộc không phải là con anh... Em biết lắm, đàn ông các anh bao giờ cũng hẹp hòi ích kỷ. Vì yêu em, anh mới cưng bé Lộc chớ thật ra anh không yêu thương gì nó. Bây giờ biết nó là con ông Châm, anh muốn giao trả nó cho ông ta.

Ngọc thấy Thúy la lối liền nói:

- Không được... Thúy đừng làm như vậy, việc gì cũng phải từ từ giải quyết. Thúy đừng nói vậy mà cậu Tấn buồn. Tấn yêu em thế nào chắc em đã rõ.

Thúy ôm mặt khóc:

- Chắc tôi điên mất...

Ngọc nói với Tấn:

- Thúy nói cũng có lý lắm. Thúy không thể giao bé Lộc cho ông Châm. Thúy không còn sanh đẻ được nữa. Vả lại khi ông Châm làm cái chuyện đê hèn và tội lỗi kia, ông ta chỉ nghĩ đến chuyện thỏa mãn thú tánh chó đâu bao giờ nghĩ đến chuyện một đứa con thừa tự, muốn tính chuyện lâu dài. Người ta để yên cho ông ta là may cho ông ta lắm rồi, ông ta còn muốn gì nữa.

Thúy nói:

- Thì ông ấy cứ xin ly dị với vợ đi và cưới người khác để kiếm con, việc gì đến đây phá hạnh phúc người khác?

Tấn kêu lên ra vẻ mệt mỏi:

- Thật là khó xử. Rắc rối ời là rắc rối!

Nói xong Tấn đứng lên, toan ra đi. Ngọc hỏi:

- Cậu định đi đâu vậy?

Thúy nói:

- Anh dặn tối nay ở nhà dùng cơm với em mà?

Tấn như nhớ ra:

- Ủ, thì ở nhà dùng cơm.

Và Tấn đi lên lầu để thay quần áo. Chàng vừa đi vừa nghĩ:

- Khổ quá, ta phải giải quyết sao đây? Thúy đã quyết định như vậy rồi là không ai thuyết phục Thúy được nữa.

Tấn vừa đi khỏi, Ngọc đã nói với Thúy:

- Tấn đang đau khổ, Thúy phải khôn khéo đừng làm cho Tấn tuyệt vọng.

Thúy phân trần:

- Chị thấy đó, anh Tấn thay đổi ghê chưa? Anh ấy xem em như người xa lạ, em còn ở đây làm gì kia chứ?

Ngọc khuyên:

- Em đừng nghĩ bậy. Đừng tính chuyện đi đâu làm

- Em đã suy nghĩ kỹ rồi, em chỉ còn chờ thư của Sơn.

- Mấy lúc này Sơn vẫn viết thường chứ?

- Sơn vẫn viết thư về đều đều. Sơn vừa học vừa làm, dành dụm tiền để khi về nước sẽ lập gia đình, khỏi nhờ đến anh Tấn.

- Bộ qua bên ấy gặp ai rồi hay sao mà tính chuyện lập gia đình? Thế còn cô gái ái nữ của bác sĩ Tâm, em gái cậu Hữu thì sao?

- Chuyện ấy không ăn thua gì. Mình nghèo, người ta giàu. Cô Tuyết tính toán chớ không yêu thương... Bây giờ qua bên ấy cậu Sơn gặp một cô bạn gái cùng một cảnh ngộ, cô Ngọc Hoa.

Thúy nói xong đi tìm bé Lộc ãm vào ngõi bên Ngọc. Ngọc nhìn thẳng bé cũng thấy lòng dịu lại. Đôi mắt ngây thơ của nó nhìn lại Ngọc và nở một nụ cười rất hồn nhiên. Thúy hỏi:

- Con thương dì Ngọc không?

- Thương.

- Để đâu?

- Trên lưng.

Ngọc ngạc nhiên:

- Thế còn thương mẹ để đâu?

- Để trên đầu.

- Tại sao không để dì trên đầu?

- Để dì trên đầu dì lấn mẹ té sao?

Câu nói này làm Ngọc cười thích thú. Thúy giải thích:

- Mấy đêm nay anh Tấn đi chơi không về, Thúy buồn mới đem nó lên lầu ngủ với Thúy. Thúy để nó nằm ở trong để khỏi té và Thúy ép nó nằm sát vào vách, nó bảo là Thúy lấn nó.

Ngọc ôm lấy bé Lộc hôn. Thúy nhìn con và nói:

- Thằng bé ra đời dưới một ngôi sao xấu, tội nghiệp.

Ngọc thấy mình đến đã lâu nên đứng dậy cáo từ ra về:

- Chị sẽ đến mỗi ngày. Chị biết em đang đau khổ nhiều, chị sẽ cố gắng khuyên Tấn.

Ngọc đã khuyên Tấn nhiều lần, nhưng Tấn vẫn buồn:

- Chị thấy đó, Thúy không chịu giao trả bé Lộc cho chú Tư.

- Giao trả thế nào được?

Và Ngọc đem những lời Thúy nói với Ngọc kể cho Tấn nghe. Tấn lo lắng:

- Vậy mình phải làm sao bây giờ hả chị?

- Phải chống lại ông Châm, giữ vững lập trường, nhất định bé Lộc là con của anh.

- Rồi tình gia tộc?

- Chuyện này do bàn tay định mệnh sắp đặt, đâu phải anh muốn. Anh không biết gì khi gặp Thúy và cái ông Châm kia, và Thúy cũng đâu yêu thương gì ông ấy. Tấn cũng biết Thúy bị cưỡng hiếp.

- Chính tôi cũng không sao hiểu được lòng tôi.

- Thúy đang khổ lắm.

Ba hôm sau, Thúy nhận được thư của Sơn. Thật là một nguồn an ủi lớn cho Thúy.

Chị Thúy

Được thư chị, em cảm động và thương chị quá. Nhất là em thương cho bé Lộc, thằng bé đâu có tội tình gì. Chị quyết định như vậy rất phải, chị không thể giao trả bé Lộc cho ông Châm. Trên tinh thần thương yêu thì nó không phải là con của ông ta.

Em thật không khỏi ngạc nhiên khi nghe anh Tấn đối xử với chị như vậy. Anh Tấn vốn là người rộng rãi, độ lượng, tại sao bây giờ có thể phiến trách chị? Nếu quả thật anh Tấn muốn chị giao trả bé Lộc cho ông Châm thì chị không thể ở với anh ấy được nữa.

Nếu anh Tấn thật sự yêu chị và thông cảm cho hoàn cảnh của chị thì mọi việc êm đẹp, anh Tấn chỉ cần đuổi ông Châm ra khỏi nhà, trả lời dứt khoát bé Lộc là con của anh là ông Châm không còn nuôi hy vọng gì nữa.

Nhưng anh Tấn đã không làm vậy thì chị phải tự giải quyết. Chị phải ra đi đem theo bé Lộc.

Nhận thư chị và đọc xong, em liền gặp Ngọc Hoa và bàn kỹ về chuyện này.

Ngọc Hoa cho em biết là có một người cô góa chồng ở một cái biệt thự rộng. Bà này đang cần quản gia, Ngọc Hoa đã viết thư cho bà để giới thiệu chị và theo địa chỉ em ghi trong thư này, chị cứ đến đó gặp bà Hà và bà sẽ cho chị ở. Nếu chị ở đó, dù cho anh Tấn có muốn tìm chị cũng không tìm ra.

Chị hãy yên tâm, mỗi tháng em sẽ gửi tiền về cho chị nuôi bé Lộc. Nếu theo lời Ngọc Hoa, bà Hà có thể nuôi cơm chị và còn cho chị một số tiền là khác. Bà Hà giàu lắm, bà sợ sự cô độc và cần người lo việc gia đình và cơm nước cho bà. Nếu chị đến đó mà bà nhận chị thì chị sẽ yên thân suốt đời, còn không nữa cũng đến ngày em học xong trở về. Ở đây mỗi năm sinh viên du học có thể về quê thăm nhà một lần, vài tuần hay một tháng. Nếu em thu xếp được sẽ về thăm chị.

Chị nhận được thư này thì nên đến gặp bà Hà ngay. Kết quả ra sao chị nhớ viết thư cho em. Nếu được, chị cũng phải giấu kín đừng cho ai biết, dù là chị Ngọc, người mà chị tin cậy.

Em gửi đến chị những lời chia sẻ thật tình nhất của em.

Thúy đọc đi đọc lại hai, ba lần bức thư của Sơn và ngay chiều hôm ấy, Thúy ãm bé Lộc đi tìm nhà bà Hà. Thúy nói dối với chị bếp bé Lộc bị bệnh và Thúy đưa nó đi bác sĩ.

Bà Hà ở đường Phan Thanh Giản, gần trường Nữ trung học Gia Long. Một khu phố yên tĩnh, toàn những nhà giàu có riêng biệt. Có khi hai nhà ở gần nhau mà chủ nhà cũng không biết nhau. Ngôi nhà bà Hà ở là một biệt thự xung quanh có vườn cây mát mẻ.

Thúy phải bấm chuông ba lần mới có người ra hỏi:

- Cô là ai?

Người ấy là một phụ nữ độ sáu mươi tuổi, tóc đã bạc, nhưng nét mặt hãy còn trẻ và có một vẻ đẹp thật cao quý.

Khi bà thấy Thúy ẵm bé Lộc thì hỏi:

- Có phải cô là cô Thúy, chị cậu Sơn du học ở Úc không?

Thúy mừng rỡ:

- Dạ phải. Bà đã nhận được thư của cô Ngọc Hoa rồi.

Người đàn bà ra mở cửa chính là bà Hà. Bà nói:

- Cô hãy vào đây.

Thúy theo bà vào phòng khách. Một căn phòng bày biện thật sang trọng. Bà Hà chỉ chiếc ghế và mời Thúy ngồi và hỏi:

- Cô đã suy nghĩ kỹ chưa khi đến đây? Tôi là một người già cô độc, không có người giúp việc nào ngoài một người đàn bà làm giờ. Họ không ở đây, đi ở, buổi sáng đến đi chợ giùm, buổi trưa và buổi tối đến dọn dẹp và rửa chén... những người này là cháu họ của tôi, vợ một công chức, không phải dân đi ở, cuộc sống tôi buồn lắm. Bây giờ tôi cần một người sống với tôi như bạn, như người thân, đọc sách cho tôi nghe, dọn dẹp nhà cửa, ban đêm ở gần tôi, rủi khi tôi đau yếu. Ban ngày làm bếp, giặt ủi. Như vậy mỗi tháng tôi trả cô sáu nghìn đồng và để cho cô một căn phòng rộng mà ở. Cô có con, bé Lộc cũng đã lớn, chắc không có gì trở ngại cho công việc gì của cô. Cô chấp thuận ở đây với tôi không? À quên, còn điều kiện này mới là cần thiết, cô không được phép tiếp một người đàn ông nào.

Thúy nhận lời ngay:

- Nhưng cháu không thể ra khỏi nhà, không muốn ra khỏi nhà và tiếp ai hết.

- Việc chợ búa tôi sẽ nhờ con Phượng cháu tôi, nó ở gần đây. Như vậy là cô bằng lòng?

- Dạ, cháu nhận lời.

- Bao giờ cô đến?

- Ba hôm nữa.

- Được.

- Xin bà cứ gọi cháu bằng cháu, đừng gọi bằng cô. Và bà cứ gọi thẳng bé này là bé Tâm, cháu thì bà gọi chị Hai.

- Được tùy cháu.

Sáu nghìn đồng, theo Thúy nghĩ, đủ cho mẹ con tiêu xài. Mà xài vào việc gì? Áo quần thì Thúy có nhiều lắm, mặc ba bốn năm nữa cũng chưa hết. Tiền ấy Thúy sẽ trích ra bốn nghìn đồng để gửi ở ngân hàng cho bé Lộc.

Thúy ấm con về nhà và bắt đầu thu dọn đồ đạc. Thúy để lại tất cả nữ trang cho Tấn, không đem theo món nào hết.

Thúy cũng để cả quyển sổ ngân hàng để tên Thúy lại cho Tấn, tỏ cho Tấn biết Thúy không cần đến cả thứ ấy mới có thể sống được.

Vừa dọn áo quần vào va-li Thúy vừa khóc. Khi dọn dẹp xong, Thúy ngồi lại bàn, viết cho Tấn:

Anh Tấn,

Trong tình thế này, em không thể nào ở đây với anh được nữa. Khi anh đã hiểu lầm hay ngờ vực em thì làm sao còn được tình yêu hả anh? Đời em bây giờ thu hẹp bên bé Lộc. Em không thể nào sống được nếu không có bé Lộc.

Em xin nhận nơi đây tấm lòng biết ơn suốt đời của em, vì dù sao anh cũng là ân nhân của chị em em, của bé Lộc. Nếu không có anh, không biết cuộc đời của chị em em ra sao nữa.

Nhưng Trời Phật chỉ cho em hưởng chừng ấy thôi. Em không dám phỉền trách ai cả, số em chỉ có may mắn trong bấy nhiêu ngày thôi, biết sao.

Chúc anh tìm thấy tình yêu và hạnh phúc trong một ngày gần đây. Em sẵn sàng trả tự do cho anh.

Đưa em gái, kẻ chịu ơn của anh.

Em,

Thúy.

Khi viết thư xong, Thúy bỏ vào phong bì và để sẵn trên đầu tủ. Thúy còn phải thu xếp nhiều việc. Hai hôm nữa Thúy mới đụng hẹn với bà Hà. Thúy đợi gặp Ngọc, nói vài lời và cũng cần nói vài câu chuyện với Tấn trước khi đi.

Cùng chiều hôm đó, Ngọc lại đến. Ngọc cho Thúy biết Ngọc đã khuyên Tấn nhiều lắm nhưng coi bộ Tấn không nghe.

- Anh Tấn đến tìm Ngọc hai, ba lần, Ngọc và anh Mật khuyên anh nhưng anh vẫn buồn. Ngọc không thể chịu nổi Tấn. Tấn rất rộng rãi nhưng lại rất hẹp hòi, ích kỷ.

Thúy nói giọng cố làm ra vẻ bình tĩnh nhưng nước mắt chảy quanh tròn:

- Bây giờ thì không cần thuyết phục anh Tấn nữa chị ạ! Em đã nghĩ kỹ rồi.

Ngọc nhìn Thúy và như nghi ngờ điều gì, hỏi:

- Tại sao Thúy lại nói vậy?

- Việc không được thì thôi, biết sao...

- Dường như Thúy đang tính toán việc gì?

Thúy vội vàng cãi:

- Đâu có... Em đâu dám ra khỏi nơi này... Ở đây an ninh hơn hết. Lão Châm có muốn bắt bé Lộc cũng không thể bắt được.

Ngọc như nhớ ra:

- Thế Thúy nhận được thư của Sơn chưa?

- Chưa chị ạ. Em còn phải ở đây cho đến khi nào nhận được thư của Sơn. Em cần Sơn giúp ý kiến. Theo em nghĩ Sơn không bao giờ khuyên em rời khỏi nơi này.

- Tấn và tôi cũng nghĩ vậy. Tôi cũng muốn khuyên Thúy ở lại đây, đừng buồn nếu Tấn thay đổi thái độ. Thì cứ xem nhau như lúc đầu Thúy về đây. Thúy cứ xem Tấn như một người anh, một vị ân nhân. Thúy lo việc cơm nước cho Tấn.

Thúy thở dài:

- Em cũng muốn vậy lắm, nhưng cái buổi ban đầu ấy và ngày nay nó khác xa rồi, một khi yêu thương đã chen vào sự ích kỷ thì tâm trạng con người thay đổi nhiều, làm sao giữ được sự bình thản vô tư ngày trước.

- Thúy nói cũng có lý. Nhưng hãy cố gắng xem sao.

Ngọc ở lại dùng cơm tối với Thúy. Ăn cơm xong, chị em ngồi ở phòng khách nói chuyện thì ông Châm đến. Khi chị bếp ra mở cửa thì ông Châm nói dối ông là người của Tấn sai đến nói chuyện với Thúy, vì vậy chị đã để ông vào.

Vừa thấy ông, Thúy hết hoảng, nhưng nhớ ra có Ngọc ở đây, Thúy hoàn hồn, nói với Ngọc:

- Lão ấy đến giờ này, thật đáng lo.

Ngọc nói lớn:

- Không sao, đã có tôi.

Thúy rầy chị bếp:

- Tại sao chị cho ông này vào?

Chị bếp nói:

- Tại ông ta nói cậu Tấn sai về dặn mợ việc gì đó. Thúy kêu lên:

- Dám nói dối như vậy à?

Ông Châm nói:

- Cô đừng quên tôi là chú ruột của Tấn.

Ngọc dẫn từng tiếng:

- Ông cũng đừng quên ông là người gieo rắc rối, đau khổ cho gia đình này. Mời ông ngồi.

Ông Châm thật không ngờ có Ngọc ở đây nên có vẻ bối rối. Ông chậm rãi ngồi xuống ghế:

- Thúy, có Tấn ở nhà không?

Thúy chưa kịp trả lời thì Ngọc nói:

- Ông đừng giả vờ. Ông biết chắc không có Tấn ở nhà nên ông mới đến đây, có phải như vậy không?

Ông Châm rất bực mình:

- Tôi đến đây không phải để nói chuyện với cô.

- Ông định ép buộc hay tống tiền cô bạn của tôi đây? Cô ta đã là nạn nhân của ông rồi. Sau một thời gian đau khổ, tôi đã khuyên lơn Thúy và sau đó Thúy mới chịu lấy chồng. Cũng may Tấn là người biết điều, thông cảm.

- Nhưng lúc ấy Thúy đã có thai. Lúc này cô nói một câu thật vô nghĩa. Cô nói Thúy là nạn nhân của tôi? Cô không biết tôi yêu Thúy như thế nào à?

Ngọc hỏi lại:

- Yêu thì phải thuyết phục, phải van lơn, phải cầu khẩn, chứ tại sao lại dùng thủ đoạn cưỡng ép? Không ai có thể yêu ông khi ông trong trường hợp dã man và vô nhân đạo ấy. Tôi nói cho ông biết. Thúy không hề thụ thai sau cái đêm đó. Cưỡng ép làm sao có thai được.

Ông Châm cười:

- Các cô thì biết gì... Tôi là người có kinh nghiệm sống, tôi biết rõ...

Thúy tức giận nói:

- Chị hơi đâu cãi lại ông ta. Hãy mời ông ta ra khỏi nhà.
- Vô lễ! Cô đừng quên thằng Tấn là cháu tôi.
- Anh Tấn không nể gì ông. Ông đến đây mà gặp lúc anh ấy ở nhà, ông sẽ thấy sự thật đáng buồn.
- Tôi đã nhờ người điều tra rồi... Bé Lộc không phải là con của Tấn.

Ngọc liền nói:

- Không... Bé Lộc không phải là con ông. Ông không có quyền gì nói đến bé Lộc. Ông nên quay về nói với vợ ông đi. Bà Châm đang đợi ông bên Tân Tây Lan. Nếu ông còn đến đây nói lời thôi, tôi sẽ đánh điện mời bà ấy về đây gấp. Xem thử ông có đủ can đảm để nhận bé Lộc làm con không...

Ông Châm nhìn Ngọc trừng trừng:

- Ai bảo cô can thiệp vào việc riêng của tôi?
- Không có việc riêng gì hết! Ông đừng tưởng tôi không biết địa chỉ của bà Châm. Tôi đã hỏi ông Tập về chỗ ở của bà. Tôi chưa thấy người đàn ông nào vô lý, hèn nhát như ông...
- Tại sao cô mắng nhiếc tôi? Tại sao tôi vô lý và hèn nhát?
- Nếu tôi ở địa vị ông, khi biết Thúy bây giờ là vợ của Tấn, cháu ông, thì tôi đã lánh mặt rồi.
- Tại sao?
- Vì hai lẽ.
- Hai lẽ gì?

- Lễ thứ nhất, Tấn là cháu của ông. Ông không nên làm khổ Tấn, đừng cho Tấn biết chuyện hèn hạ của ông. Lễ thứ hai, ông đã làm khổ Thúy, bây giờ Thúy đang hạnh phúc, ông hãy để yên cho Thúy, như vậy là ông đã chuộc được cái tội ngày xưa.

Ông Châm cúi đầu làm thinh thì Ngọc nói tiếp:

- Huống chi bé Lộc đâu phải là con ông.

Ông Châm cãi lại:

- Con của ai cô làm sao biết được?

- Tôi là bạn thân của Thúy, tại sao tôi không biết? Khi Thúy bị ông làm hại cuộc đời, chính tôi đi lãnh lương cho Thúy, chính tôi đã tìm nhà khác cho Thúy ở để ông không còn tìm đến vì Thúy không còn muốn thấy cái bản mặt ghê tởm của ông. Một thời gian sau Thúy mới gặp Tấn trong một chuyện tình cờ...

- Chuyện tình cờ như thế nào?

- Cậu Tấn gây tai nạn cho Sơn, em trai của Thúy, làm cậu này gãy chân. Tấn chở Sơn vào bệnh viện và sau đó đến nhà báo tin cho Thúy hay ...

Ông Châm nghe ra đầu đuôi nói:

- À ra thế. Họ quen nhau như vậy.

- Chị Ngọc, chuyện gì mà chị phải kể lẽ dong dài lồi thối như vậy.

Ông Châm nói:

- Có cô Ngọc kể thì tôi mới hiểu...

Ngọc nhăn nhó nói tiếp:

- Ông muốn có con nữa cũng đâu có khó, ông có quyền cưới vợ khác và cứ thẳng thắn nói cho vợ ông biết việc này. Nếu cho rằng bé Lộc là con của ông thì thử hỏi với “đức” sợ vợ của ông, ông có dám nhìn nhận thẳng bé không? Vợ ông mà hay biết việc này thì ông sẽ ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng. Ở cái tuổi của ông, làm lại không phải dễ đâu. Huống chi, ông đâu có thể bỏ năm đứa con của ông. Dù là gái cũng là máu mủ của ông. Các cô còn học rất giỏi, có cô đã đậu kỹ sư...

- Tại sao cô biết kỹ quá vậy? Cũng ông Tập cho cô biết phải không?

- Tôi đâu cần nhờ thám tử tư như ông. Tụi nó ăn tiền của ông rồi nói bậy lấy tiền.

Ông Châm cúi đầu suy nghĩ và nhận thấy những lời của Ngọc có phần đúng nên nói với Thúy:

- Thôi chuyện cũ cô hãy bỏ qua, tôi không làm phiền cô nữa. Tôi sẽ đi xa trong vài ngày tới.

Ngọc đi pha trà mời ông Châm:

- Ông không đợi anh Tấn về à?

Ông Châm lắc đầu:

- Tôi sẽ viết thư cho Tấn. Tôi sẽ can Tấn và cho Tấn biết tôi đã hiểu lầm...

Thúy thở dài:

- Vô ích! Ta đã quyết định ra đi rồi. Mà dù ta có ở lại đây thì giữa Tấn và ta không còn gì nữa. Tấn vẫn đối xử lạnh nhạt với ta vì Tấn biết bé Lộc là con của ông Châm.

Ngọc nói:

- Chuyện ấy không can gì đến ông. Ông chỉ cần rút lui khỏi nơi đây là mọi việc sẽ êm thấm. Thúy chỉ xin ông có chừng ấy.

- Nhưng giữa tôi và Tấn là chỗ bà con ruột thịt. Tôi phải nói cho Tấn biết sự lầm lẫn của tôi... Bây giờ thì cô cho phép tôi gọi cô bằng cháu nhé? Cô đừng giận tôi nữa. Thật là mưu sự tại nhơn, thành sự tại thiên. Thôi chú về. Chào cô Ngọc.

Ông Châm ra về, đầu cúi xuống như kẻ đang ăn năn.

Thúy ôm chầm lấy Ngọc:

- Em thoát được một tai nạn rồi! Nhưng giờ đây em còn phải đối phó với Tấn. Với ông Châm vậy mà còn dễ, chớ với Tấn em e rằng chị không thuyết phục nổi đâu.

Ngọc nói:

- Thì cứ để chị gỡ lần lần.

Đêm hôm ấy, mãi đến mười hai giờ Tấn mới về. Thấy Thúy chong đèn ngồi may đợi cửa, Tấn hỏi:

- Sao em không đi ngủ? Tại sao em biết hôm nay anh về mà đợi?

Thúy nói:

- Linh tính cho em biết hôm nay anh về. Trong ngày nay xảy ra nhiều chuyện quá khiến em không sao ngủ được.

Tấn ngồi xuống chiếc ghế đối diện:

- Những chuyện gì đã xảy ra?

Thúy chậm rãi nói:

- Em vừa nhận được thư của Sơn.
- Chuyện ấy là bình thường.
- Nhưng lần này có điều mới. Em Sơn cho biết nghỉ hè năm nay em sẽ về nước chơi vài tuần.
- Như vậy thì cũng vui. Còn chuyện gì nữa?
- Chị Ngọc đến thăm em và ở lại dùng cơm với em.

Tấn nhún vai:

- Chị Ngọc cũng thường đến đây lắm. Đâu có gì lạ.
- Nhưng lần này chị Ngọc đã giúp em thoát khỏi một tai nạn lớn.
- Tai nạn gì vậy?
- Ông Châm đến đây và đòi bắt bé Lộc, cũng may lúc ấy có chị Ngọc ở đây.

Tấn ngồi thẳng người lên:

- Sự việc xảy ra như thế nào, kết thúc ra sao?

Thúy liền kể hết cho Tấn nghe. Tấn ngồi cúi đầu nghe không ngắt lời của Thúy, nhưng Thúy kể xong, Tấn cười lạt và nói:

- Thì ra chị Ngọc đã đánh trúng tâm lý những ông sợ vợ. Dù nó có yêu thương bé Lộc đến đâu, dù biết chắc bé Lộc là con của nó, nhưng nếu vợ nó hay biết thì nó cũng không có đủ can đảm chống lại vợ nó, nó cũng không đủ nghị lực để làm lại tất cả. Chị Ngọc giỏi đấy. Như vậy chú Tư không còn dám đến đây nữa.

- Chú Tư đã xin lỗi em và chú nói sẽ viết thư cho anh để nói về lỗi lầm của chú. Chú sẽ đi ngoại quốc và rồi đây chưa chắc về Sài Gòn nữa.

- Ai đày chú mà chú phải làm kẻ vong quốc?

- Thì chú tự đày mình còn gì nữa...

Thúy nhìn Tấn thấy Tấn có vẻ suy nghĩ thì nói để cố phá tan không khí yên lặng của căn phòng:

- Khi chiều anh bảo làm cơm rồi anh không về.

- Anh có bảo làm cơm sao? Anh quên băng đi mất. Thế em chờ cơm có lâu không?

- Đến giờ này em cũng chưa ăn.

- Vậy thì anh có lỗi quá. Nhưng anh đã ăn với bạn bè rồi, em đi ăn đi kéo đói.

Thúy nói đầy nhẫn nhục:

- Giờ này thì còn ăn gì nữa?

- Vậy em đi nghỉ đi. Bé Lộc ngủ rồi phải không?

- À quên, bé Lộc hôm nay hơi ảm đầu. Em đã ẵm nó đi bác sĩ.

- Nó đỡ chưa?

- Đỡ rồi. Nhưng không ăn cơm. Anh cần gì thì nói em lấy. Anh đi tắm hay thay áo quần.

- Được, em cứ để anh. Khuya rồi em hãy đi nghỉ. Anh ngồi đây hút thêm vài điếu thuốc rồi đi ngủ sau. Anh cần sự yên lặng để lấy lại bình tĩnh.

Thúy vội vã đi lên lầu để mặc Tấn ngồi trầm ngâm bên tách nước trà nóng mà Thúy vừa đem đến theo lời yêu cầu của chàng.

Khi Thúy đi rồi. Tấn nằm trên chiếc ghế dài, hai chân để trên thành ghế ngáp mấy cái, hai mắt lim dim rồi chàng ngủ đi lúc nào không hay.

Một giờ sau, Thúy không thấy Tấn lên liền nhẹ đi xuống phòng khách. Thúy vô cùng buồn bã khi thấy Tấn nằm ngủ để y cả giày và cả quần áo. Đèn ở phòng khách sáng choang, ly trà vẫn còn đầy, chứng tỏ Tấn rất mệt mỏi.

Thúy đi lại cởi giày cho Tấn và tắt đèn chỉ để ngọn đèn nhỏ ở trên cái mom mốt. Thúy muốn đánh thức Tấn dậy nhưng rồi ngần ngại không làm.

Nhưng cũng vừa lúc ấy Tấn tựa mình, chiếc ghế quá chật. Tấn không thể trở mình nên Tấn ngồi ngay dậy. Tấn nhìn ngơ ngác khắp phòng.

- Lạ thật, ta ngủ ở đây tự bao giờ...

Lúc này, Tấn đã nhận ra Thúy đứng gần đó liền hỏi:

- Em chưa đi ngủ sao?

- Thấy anh nằm ngủ ở đây, em xuống cởi giày cho anh.

- Thật anh làm phiền em quá. Em đi ngủ đi.

- Tại sao anh không lên lầu ngủ?

- Anh nằm suy nghĩ và ngủ quên.

- Ly trà vẫn còn đầy...

- Em pha trà cho anh rồi à?

Tấn bưng trà uống cạn ly. Lúc ấy Thúy chán chường nghĩ:

- Ra đi là vừa!

Thúy năn nỉ Tấn hãy đi thay đồ và lên lầu ngủ. Tấn không làm theo lời Thúy, ngủ ở phòng đọc sách như mọi khi ...

Tấn còn bảo Thúy:

- Đưa cho anh một viên thuốc an thần. Ngày mai nếu anh còn ngủ thì đừng đánh thức anh dậy. Mấy hôm nay anh mệt không ngủ được.

Thúy đưa cho Tấn một viên Mogadon, loại thuốc an thần nhẹ nhưng rất công hiệu. Rồi Thúy khép cửa phòng cho Tấn, trở về phòng mình.

- Ngày mai ta đi sớm, một dịp may để ta đi.

Thế là đêm ấy Thúy không ngủ. Áo quần đồ đạc Thúy thu xếp đầu vào đó. Hộp nữ trang Thúy để vào cái tủ của Tấn và xâu chìa khóa Thúy sẽ để cùng bức thư trên bàn giấy của Tấn.

Thúy sẽ sai chị bếp đi chợ sớm và trong lúc ấy Thúy ấm bé Lộc ra đi.

Mọi việc Thúy xếp đặt thật chu đáo. Tấn không thể nào biết để ngăn cản. Thúy và Tấn mỗi người đều có chìa khóa riêng của các cửa trong nhà, khi Tấn thức dậy thì Thúy đã đi rồi.

Chị bếp đi chợ về thấy cửa đóng thì bấm chuông, nhưng đợi mãi không thấy ai ra mở cửa. Chị qua nhà hàng xóm hỏi:

- Bà có thấy cậu hay cô tôi đi đâu không?

Bà Năm đáp:

- Hôm nay sao chị đi chợ sớm quá vậy? Chị không biết mợ Tấn ấm bé Lộc đi nghỉ mát sao? Tôi thấy mợ đi thì đón lại hỏi. Mợ nói đi nghỉ mát gì đó. Và mợ có vẻ vội vàng.

Chị bếp sững sốt:

- Thảo nào vợ sai tôi đi chợ sớm. Cậu ấy còn ngủ ở trên lầu.

- Tôi thấy vài tháng nay bên ấy dường như có chuyện gì lộn xộn. Vợ ấy ít khi ẵm bé Lộc qua đây chơi như trước. Và cậu Tấn thì ít về nhà lắm phải không chị?

- Hai ông bà dường như có chuyện gì xích mích hay sao ấy. Bà thấy vợ tôi đi bao lâu rồi? Tôi phải đánh thức cậu dậy may ra cậu đi tìm kịp... Có phải vợ tôi đi Đà Lạt không?

- Tôi nghe dường như vậy...

Chị bếp về nhấn chuông ở cửa thêm hai lần nữa rồi đập cửa ầm ầm. Lúc bấy giờ Tấn đang ngủ, giật mình thức dậy hốt hoảng không hiểu việc gì, dụi mắt ngồi ngay lên và lấy tay đập trán. Tấn đã nhớ những gì đã xảy ra đêm qua. Tấn xỏ chân vào giày và đi qua phòng Thúy. Cửa phòng đóng kín, xâu chìa khóa ở cánh cửa phía bên ngoài. Tấn mở cửa, không thấy Thúy và bé Lộc đâu cả trên bàn có một xâu chìa khóa khác và một phong thư. Tấn chưa kịp cầm phong thư lên thì ở dưới nhà tiếng chuông lại kêu inh ỏi.

Tấn đi xuống lầu, tay cầm phong thư, thấy nét chữ của Thúy. Tấn ngạc nhiên nhưng chưa mở ra đọc vì còn phải mở cửa để xem ai gọi. Khi Tấn thấy chị bếp thì không khỏi kinh ngạc:

- Chị đi đâu giờ này mà kêu cửa ầm vậy?

Tấn nhìn thấy cái giỏ chợ thì hỏi tiếp:

- Giờ này đã đi chợ về rồi à?

Chị bếp nói:

- Mợ đi rồi!

Tấn nạt lớn:

- Chị biết sao chị không đánh thức tôi dậy?

- Tôi đâu có biết. Mợ dậy sớm và bảo tôi đi chợ mua lòng heo về nấu cháo cho cậu ăn. Khi tôi về bấm chuông mấy lần không thấy mở cửa, tôi qua hỏi bà Năm. Bà nói sáng nay bà dậy sớm quét sân thì thấy mợ ãm bé Lộc xách va-li đi. Bà Năm hỏi mợ đi đâu thì mợ nói đi Đà Lạt hay về quê gì đó.

Tấn vừa nghe đến đây thì la lên:

- Thôi đừng nói nữa!

Rồi Tấn quay vào lấy thư ra đọc, Tấn như điên như dại khi đọc xong thư của Thúy. Tấn ngồi sững sờ cả buổi và sau đó mới trở lên lầu, lấy chìa khóa mở tủ và lấy hộp nữ trang ra xem. Thúy đã giao trả hết những món nữ trang Tấn sắm cho Thúy, kể cả chiếc nhẫn cưới. Tấn đập cái hộp lại để vào tủ, khóa kín lại quay ra phòng khách, cầm lá thư đọc lại.

Chị bếp thấy Tấn đọc thư thì lại gần hỏi:

- Có phải thư của mợ không cậu? Mợ viết thư cho cậu? Mợ có nói mợ đi Đà Lạt không?

Tấn từ từ bỏ thư xuống và nhìn chị đoạn nói:

- Không, mợ không nói đi đâu hết, nhưng chắc chắn không phải đi Đà Lạt. Tiền đâu mà đi? Mợ không lấy tiền cũng không lấy nữ trang.

Chị bếp kêu lên:

- Vậy thì lấy tiền đâu mà nuôi bé Lộc? Cậu đi tìm mợ gấp đi! Để tôi pha cà phê cho cậu uống và đi tìm mợ.

Nói xong chị bếp đi pha cà phê, Tấn đi rửa mặt thay áo quần, không còn biết phải làm gì. Tấn không hề đề phòng chuyện Thúy có thể ra đi. Ngọc cũng không cho Tấn biết là có thể Thúy rời khỏi nhà Tấn và âm theo bé Lộc.

Tấn vào phòng Thúy, ngồi lên giường và thở dài:

- Mấy tuần nay ta không ngồi lên cái giường này! Đầu đuôi tại ta tất cả. Ta làm cho Thúy buồn và tuyệt vọng...

Tấn đi lại mở tủ của Thúy. Thúy chỉ đem theo một ít áo quần, những chiếc áo dài đắt tiền vẫn còn trong tủ.

Khi chị bếp đem cà phê lên, Tấn uống từ ngậm và thấy đầu óc trở nên sáng suốt hơn...

Tấn nói:

- Chị ở nhà coi nhà nhé. Tôi tin cậy ở chị. Trong khi tôi đi khỏi, nếu mợ Thúy về thì đừng nói gì hết... Nhưng chắc chắn mợ ấy không về. Tôi vô lý lắm. Làm sao về được, tôi phải đi tìm cô Ngọc.

Chị bếp nói:

- Cậu nên lên phi trường. Nếu mợ đi Đà Lạt thì giờ này chắc còn đợi máy bay.

- Không, mợ không đi Đà Lạt.

- Thì cậu cứ đi hỏi thử.

Tấn ra đi, nghe lời chị bếp đến Hàng không Việt Nam ở đường Phạm Ngũ Lão hỏi xem có tên Thúy trong danh sách đi ĐàLạt trong ngày ấy không, nhưng tại đây sau khi xem qua các bản danh sách, người ta cho Tấn biết không có ai tên Thúy.

Tấn liền đi thẳng tới nhà Ngọc. Ngọc vừa thức dậy, thấy Tấn mặt mày bơ phờ, hai mắt mệt mỏi thì không khỏi ngạc nhiên:

- Việc gì vậy anh Tấn?

Tấn nói:

- Thúy ẵm bé Lộc đi rồi!

- Đi lúc nào?

- Đi lúc sáng sớm, sau khi sai chị bếp đi chợ.

- Ngày hôm qua tôi đã thuyết phục được ông Châm rồi. Tôi không hề nghe Thúy nói gì về chuyện ra đi.

- Cũng tại tôi cả. Tôi vẫn không thể vui vẻ và tin yêu như trước, mặc dù tôi biết Thúy không làm gì nên tội cả. Thúy yêu tôi và bé Lộc vô tội.

Ngọc thở dài:

- Đêm qua chắc Tấn vẫn lạnh nhạt với Thúy chứ gì?

- Vẫn lạnh nhạt. Không vui vẻ được như mọi khi. Tôi biết tôi đã làm Thúy khổ, nhưng tôi không thể làm khác hơn được.

Ngọc giậm chân kêu:

- Nếu vậy thì hỏng tất cả rồi, Thúy nhiều tự ái. Anh bảo Thúy không lấy tiền bạc nữ trang?

- Không lấy gì hết, kể cả cặp nhẫn cưới. Như vậy là Thúy không còn thương yêu tôi nữa.

Bồng Tấn hốt hoảng nói:

- Hay là Thúy đã...

Ngọc cười lạt:

- Tôi biết anh đang nghĩ gì rồi. Anh cho rằng Thúy có thể đi tìm ông Châm phải không? Không bao giờ, thà chết chứ Thúy không làm như vậy. Tôi đang điên đầu không biết Thúy đi đâu, làm sao Thúy sống...

Ngọc lấy tay đập mạnh lên trán và nói:

- Cả tuần nay tôi thường nghe Thúy nói Thúy đang đợi thư của em Sơn. May ra em Sơn sẽ giúp cho Thúy một lối thoát. Thôi phải rồi...

- Chị nói gì? Thúy chờ thư của Sơn? Vậy bức thư ấy đã đến với Thúy chưa?

- Dường như Thúy đã nhận được thư cách đây vài hôm.

- Thế Sơn nói gì trong thư?

- Thúy không cho tôi biết. Và khi đến đây tôi chưa kịp nói gì với Thúy thì ông Châm đến. Ông ấy cứ đòi bắt bé Lộc vì cho rằng bé Lộc là con của ông. Tôi phải hăm dọa, phải thuyết phục cả buổi, ông ấy mới chịu tin. Rồi ông Châm vừa ra thì anh về tới đâu có kịp nói gì

Tấn nói:

- Cậu Sơn ở bên Úc thì làm sao tìm cho Thúy được một giải pháp? Hay là Thúy âm con về sống ở cái xóm cũ ngày nọ?

Ngọc lắc đầu:

- Không, Thúy không trở về đó vì hai lẽ. Lẽ thứ nhất, Thúy không dại gì đến đó để anh biết chỗ mà đi tìm. Lẽ thứ hai, anh không hiểu tâm lý đàn bà mới nói như vậy. Thúy từ khi gặp anh sống trong nhung lụa, ai cũng thấy Thúy có phúc, Thúy may mắn, thì bây giờ không khi nào Thúy trở về đó để người ta tò mò thương hại Thúy một lần nữa. Có nghèo đói Thúy cũng đi nơi khác mà sống, mặc dù những người ở đó, nếu Thúy trở lại cũng có thể giúp đỡ Thúy và thương hại Thúy.

Tấn gắt:

- Vậy thì biết kiếm Thúy ở đâu?

Ngọc cười lạt:

- Kiếm làm gì? Tình nghĩa gì mà kiếm? Tôi tưởng anh cao thượng, chớ tôi đâu ngờ anh cũng hẹp hòi và tầm thường như bao người đàn ông khác. Anh đã làm khổ Thúy vô lý lắm. Tôi hiểu anh muốn Thúy giao trả bé Lộc cho ông Châm, nhưng nếu Thúy bằng lòng làm điều đó thì cũng không chắc gì anh có thể yêu thương Thúy như cũ được, và như vậy không ích gì. Để Thúy ra đi là phải.

- Chị cũng chủ trương như vậy sao? Vậy thì tôi sống ra sao đây, sống với ai đây?

Ngọc tức giận:

- Sống với cái tánh hẹp hòi và ích kỷ của anh, chớ còn sống với ai nữa!

Tấn than:

- Chị nữ lòng nào nói như vậy sao chị Ngọc?

Ngọc ngồi làm thinh không nói gì. Lúc ấy Ngọc giận Tấn và muốn đuổi Tấn về cho khuất mắt:

- Tôi thấy mặt anh giống ông Châm thật đấy. Chú cháu mà...

Tấn đứng lên:

- Chị đuổi khéo thì tôi về. Tôi sẽ viết thư cho cậu Sơn để năn nỉ cậu ấy cho tôi biết chỗ ở của Thúy.

- Vô ích. Thì anh cứ tập sống không có Thúy một thời gian xem sao. Nếu cam chịu không được, anh có thể cưới vợ khác. Còn Thúy thì cứ để cho Thúy lo làm nuôi con... Một mình bé Lộc, Thúy dư sức nuôi, hướng chi nay mai Sơn học thành tài về thì chị em sẽ sống trong đoàn tụ với nhau. Sơn là một kỹ sư ...

- Tôi biết, người ta không cần tôi nữa. Tình đời mà chị.

Ngọc tức giận:

- Tôi cấm anh không được nói như vậy. Thúy đâu có phụ anh và Sơn đâu có ăn ở bạc với anh. Bé Lộc cũng yêu thương anh hết sức, anh mới xứng đáng làm cha của nó. Tội nghiệp thằng bé nó đâu đã hiểu cái gì! Thôi anh về nghỉ đi, tôi thấy anh cần nghỉ ngơi nhiều để tìm lại sự bình tĩnh cho tâm hồn.

Tấn ra về, lòng buồn khó tả.

ĐỊNH MỆNH

Bà Tùng Long
www.dtv-ebook.com

Chương 7

THÚY ẨM BÉ LỘC TỪ TRÊN TAXI XUỐNG và xách va-li ra khỏi xe. Thúy vừa trả tiền xong thì cánh cửa sắt trước nhà bà Hà cũng vừa mở. Một thiếu nữ bước ra và lễ phép hỏi Thúy:

- Có phải cô là người đã nhận giúp việc cho dì tôi không?

Thúy nói:

- Dạ phải, cô là cô Phương?

- Thế là dì tôi đã nói về tôi cho cô biết rồi? Tôi ở gần đây. Tôi đến lấy tiền đi chợ giùm dì tôi. Cô hãy đem cháu về nhà, để va-li đó tôi xách giùm cho. Cháu bé trông dễ thương quá. À, dì tôi dậy rồi, đang ngồi đọc báo ở phòng ăn.

Thúy ẵm bé Lộc đi vào thì bà Hà đứng dậy ra đón Thúy:

- Hôm nay Hai đem cháu đến đây ở với tôi có phải không? Đâu, cháu của bà đâu? Cháu Tâm phải không?

Thúy nói:

- Dạ phải.

Bà Hà ẵm bé Lộc:

- Cháu Tâm thật dễ thương, từ nay ngôi nhà này sẽ vang tiếng nô đùa của trẻ con. Như vậy cũng đỡ cảm thấy hiu quạnh.

Rồi hôn lên đầu bé Lộc, bà Hà nói:

- Hai mẹ con ráng ở đây với bà nhé, ở cho lâu, đừng bỏ bà mà đi nhé. Bà buồn lắm đó.

Phương đã xách va-li của Thúy thẳng vào một căn phòng và nói lớn:

- Phòng của chị Hai ở đây nghe. Bây giờ tôi đi chợ. Dì có mua thêm thức ăn không?

Bà Hà dặn Phương mua trái cây cho bé Tâm, mua cá thu, thịt bò để nấu cháo.

Bé Lộc được bà Hà ấm mắt mày tươi hăn lên, lấy tay vuốt vai áo của bà. Bà Hà cười:

- Coi bộ nó chịu tôi rồi.

Bà cho Thúy biết:

- Phương là cháu tôi, nhưng không phải cháu ruột. Mẹ nó là vợ bé người em rể tôi. Em ruột tôi đã chết, không con. Tuy vậy nó rất yêu thương tôi. Đến tuổi ấy mà chưa có chồng! Trông nó cũng dễ thương phải không Hai?

- Cô ấy đẹp mà. Có lẽ tại chưa gặp được người vừa ý.

- Đến sớm như vậy chắc chưa ăn sáng phải không? Vậy thì Hai khuấy sữa cho cháu Tâm uống đi, hay lấy cam quýt gì cho cháu ăn cũng được. Còn Hai thì ăn bánh mì, còn một ổ để trên bàn kìa.

- Bà cứ để con.

Thúy ấm bé Lộc vào căn phòng bà Hà dành sẵn, rồi thay áo dài và ngồi lên chiếc ghế ở góc phòng. Thúy siết chặt thẳng bé vào người, lòng

không khỏi buồn cho sự thay đổi đột ngột này.

Căn phòng tuy rộng và sạch sẽ, nhưng làm sao so sánh được với căn phòng của Thúy. Từ địa vị người chủ giờ đổi thành người làm công, Thúy làm sao khỏi buồn. Và hai hàng nước mắt của Thúy tuôn dài hai bên má. Bé Lộc có lẽ cũng đang lấy làm lạ trước khung cảnh mới mẻ ấy, nên nó nhìn mẹ và khi thấy mẹ khóc, nó cũng oà khóc:

- Cha! Cha đâu rồi?

Thúy vội vàng lau nước mắt, đỡ nó đứng lên và làm bộ vui vẻ với nó:

- Cha đi làm chưa về.

Lộc liền nói:

- Đi về nhà, đi về nhà, Lộc không ở đây đâu.

Thúy phải dỗ dành nó và đưa nó ra ngoài phòng ăn, xin bà Hà một trái cam cho nó.

Bà Hà hỏi:

- Cháu Tâm lạ nhà?

- Dạ phải, nhưng rồi cháu sẽ quen.

Bà Hà đưa Thúy đi xem qua các phòng, giao công việc và nói:

- Hôm nay vì cháu bé lạ nhà. Hai khoan làm việc gì hết. Đã có con Phương làm giùm, vì nó không đi bán với mẹ nó.

Khi đi chợ về, Phương nói với bà Hà:

- Hôm nay cháu rảnh mà chị Hai chưa quen việc, vậy để cháu ở đây với dì, làm giúp dì. Ngày mai có chị Hai rồi, cháu sẽ đi bán với mẹ cháu.

Bà Hà nói:

- Như vậy càng tốt.

Nói xong bà Hà cầm mấy tờ báo đi lên lầu dặn Phương đóng cửa ngõ cho kỹ

Phương soạn giỏ chợ ra và nói với Thúy:

- Có bánh dày nhân đậu chị Hai ăn không? Sáng nay tôi chưa ăn gì hết, nghe đói quá, chị ăn với tôi đi.

Thúy lấy bánh ra ăn. Hai người vừa ăn vừa chuyện trò. Phương hỏi:

- Có phải Ngọc Hoa ở bên Úc giới thiệu chị lại đây làm không?

- Phải. Nhưng sao cô Phương lại biết?

- Tôi nghe dì tôi nói. Chị buồn việc gia đình, phải không? Trông chị không có vẻ gì là người nghèo khổ cả.

- Không nghèo khổ ai đi làm?

- Trước đây có một bà nọ, vợ một ông lớn, không hiểu giận chồng hay đánh bạc thua, đến đây xin ở. Dì tôi nhận cho chị ở, nhưng sau đó ông chồng tìm ra chỗ đến làm khó dễ dì tôi.

- Tại sao làm khó dễ, bà ấy lớn rồi chớ bộ nhỏ nhít gì sao? Nhưng cô đừng lo. Tôi ở đây, không ai đi tìm hết.

Phương nhìn Thúy cười:

- Tôi không tin. Tôi chỉ sợ chị ở đây vài ba tuần gì thôi... Tưởng chị đâu phải là tướng đi làm, còn cháu bé thì mặt mày thế kia.

- Tôi là con một gia đình công chức, không giàu có nhưng đủ ăn. Nhưng chẳng may cha tôi bị tai nạn lưu thông trở thành tàn tật. Mẹ tôi lo làm lụng nuôi hai chị em tôi, nhưng rồi cũng qua đời khi cha tôi mất. Tôi phải bỏ học đi làm nuôi đứa em trai. Rồi tôi có chồng, chồng tôi là người rất tốt, anh hứa giúp em tôi đi học và không cho tôi đi làm. Nhưng khi tôi có thai thì anh ấy tử trận...Chị em tôi lao đao lận đận từ khi ấy... May sao em tôi xin được học bổng đi Úc, tôi thì đến nương náu với một người bạn, may vá qua ngày. Nhưng khổ nỗi tôi còn trẻ, nhiều người cứ theo chọc ghẹo, và đôi khi họ còn hỗn ấu, vô lễ. Tôi mới viết thư than phiền với em trai tôi. Nào ngờ em tôi bên ấy lại quen thân với cô Ngọc Hoa.

- Thì ra là. Chắc chị Hai may vá khéo lắm phải không?

- Cũng biết chút ít thôi.

- Còn nấu nướng?

- Cũng có biết đủ dùng.

- Dì tôi thích ăn ngon. Ai làm bếp dở, dì ghét lắm. Dì nói có thức ăn mà không biết nấu là vụng về. Dì lại thích ăn vặt, bánh trái cả ngày. Khi nào rảnh tôi lại đây làm cho dì một cái bánh kem hay một ổ bánh bông lan, dì tôi chịu lắm.

- Vậy thì tôi có thể làm vừa ý bà chủ.

- Chị cũng biết làm bánh phải không?

- Vài thứ thường dùng vậy mà.

- Ở đây có máy may, có lò làm bánh... Dì tôi ngày trước cũng khéo lắm, bây giờ hơi lớn tuổi nên làm biếng. Cũng thì hai chị em, mà dì tôi đây có chồng giàu, rồi chồng chết. Mẹ của tôi có chồng nghèo, cũng lại chết sớm.

Phương kể đủ chuyện. Thúy không muốn nhưng buộc lòng phải nghe, Thúy nghĩ:

- Cái cô này bép xép quá, ta không khéo e lộ chuyện.

Thúy đứng lên ẵm bé Lộc vào phòng:

- Để tôi sắp áo quần vào tủ. Chắc tôi có thể làm ở đây lâu được. Bà chủ thì tử tế, cô lại vui vẻ. Bé Tâm chưa chi đã chịu chạy tung tăng, không còn lạ nhà như lúc này.

Phương vui vẻ:

- Chị cứ lo dọn phòng của chị đi. Ngày mai tôi phải đi Thủ Đức mua hàng cho mẹ tôi. Tôi không đến đây được.

- Ngày mai đã có tôi... Nhưng tôi đã xin với bà chủ tôi không đi chợ được.

- Tôi mua thức ăn cho ba ngày, ba ngày đi chợ một lần vì có tủ lạnh.

Chỉ vài hôm là Thúy quen việc và bà Hà rất phục tài làm bếp của Thúy. Bà bảo Thúy ăn chung một mâm với bà, nhưng Thúy viện lẽ phải cho bé Tâm nên ăn sau. Bà không ngờ Thúy lại may vá, bánh trái khéo đến thế, Thúy sửa lại những chiếc áo dài của bà thành áo ngắn, may màn cửa, làm đủ thứ bánh để vào hộp để bà ăn sáng hay ăn nửa buổi. Bà Hà nói:

- Hai à, em làm bánh khéo như vậy chắc có đi học phải không?

- Cháu học lỏm.

Bà Hà không tin:

- Không, ta ngó qua là biết ngay... Chắc em buồn việc nhà sao đấy mới đi làm. Lại nữa em có cậu em đi du học thì đâu phải là nhà nghèo... Nếu có

thể được em hãy kể cho ta nghe để ta giúp em.

Thúy ứa nước mắt:

- Bà tử tế và thương mẹ con cháu, cháu vô cùng cảm ơn... Nhưng xin bà đừng nói gì đến chuyện riêng của cháu.

- Vậy thì ta không hỏi em nữa.

- Cháu buồn chuyện gia đình phải ra đi, vì không còn làm sao được nữa. Bà cho cháu ở đây và thương yêu mẹ con cháu như thế này là bà đã giúp mẹ con cháu nhiều lắm. Khi nào em của cháu học thành tài về nước, lúc ấy cháu sẽ về ở với em cháu.

- Cháu Tâm thật dễ thương... À, tôi có điều này đề nghị với cháu không biết cháu có bằng lòng không?

- Dạ, xin bà cứ dạy.

- Tôi muốn xem cháu như là cháu của tôi. Và từ nay cháu hãy gọi tôi bằng dì như con Phương.

- Nếu bà cho phép thì còn gì may mắn cho bằng.

Bà Hà rất tử tế, nếu Thúy ở đây với bà đến bao giờ cũng không sao. Nhưng còn Phương thì Thúy rất ngại vì Phương tò mò và muốn biết về Thúy lắm. Có một hôm, Thúy dỗ bé Tâm ngủ, Phương ở bên nhà qua không thấy Thúy tưởng Thúy dọn dẹp trên lầu liền nói với bà Hà:

- Cháu nghi lắm, dì ạ.

- Nghi việc gì?

- Cái chị Hai này chắc có chồng sang trọng và là con nhà tử tế. Hoặc chị ta cờ bạc thua hết tiền, thêm nợ nần mới đến đây xin việc làm và trốn

tránh luôn thể. Cháu sợ rồi chồng chị cũng đến đây bắt về như chị Ba ngày nọ.

- Thì cũng không sao. Mình cho người ta ở được ngày nào hay ngày nấy.

- Chị Hai khéo như vậy, lẽ nào lại bị chồng bỏ?

Bà Hà rầy:

- Cháu đừng tò mò về chuyện chị Hai.

- Mẹ cháu cứ thắc mắc tại sao một người như chị Hai lại đi ở...

Bà Hà rầy:

- Cháu đừng tò mò về chuyện chị Hai.

- Mẹ cháu cứ thắc mắc tại sao một người như chị Hai lại đi ở...

Bà Hà cắt ngang:

- Thì về nói với mẹ cháu, đừng thắc mắc nữa. Không việc gì đến mẹ cháu mà thắc mắc.

Tối hôm đó, khi bé Lộc đã ngủ, Thúy ra đọc báo cho bà Hà nghe. Và cũng như mọi khi, đúng mười giờ, Thúy về phòng để ngủ. Nhưng đêm ấy bà Hà giữ Thúy lại để nói chuyện.

- Cháu đến đây được hai tuần rồi. Lúc nào tôi cũng thấy cháu buồn bã, u sầu, tôi không biết làm sao để cháu khuây khỏa, tôi ngại quá.

Thúy lễ phép thưa:

- Xin bà đừng quan tâm đến chuyện ấy, cháu chỉ sợ không làm vừa ý của bà.

- Tại sao tôi dặn cháu gọi tôi bằng dì, cháu lại không chịu?

- Cháu hay quên quá, không quen miệng. Để cháu tập.

Bà Hà lại hỏi:

- Con Phương có làm gì cho cháu buồn không? Nó khờ dại lại vô học, cháu đừng chấp làm gì.

- Cô Phương vui vẻ và dễ thương lắm.

- Khi nào cháu cần đi đâu thì cứ nói với tôi, tôi sẽ để cho cháu đi.

- Cháu không đi đâu hết.

Sau đó bà Hà nói với Phương:

- Con Hai là người có tư cách.

- Chị ấy đâu phải tên Hai. Chị ấy không chịu nói tên thật. Chị ấy che đậy, giấu giếm một chuyện gì. Rủi chị này làm chính trị thì sao? Hay chị ấy đang bị lòng bắt nên phải ẩn thân?

- Làm chính trị gì mà suốt ngày ru rú trong nhà không ra khỏi cửa? Và nếu ẩn thân thì đến đây làm gì?

- Đến đây để không ai biết mà tìm.

Bà Hà ngày nào cũng nghe Phương gièm pha về Thúy thì không khỏi bực mình. Bà cũng biết mẹ của Phương thấy bà Hà quý mến Thúy và bé Lộc thì không bằng lòng nên xúi đâm thọc để bà Hà ngờ vực Thúy và cho Thúy nghỉ.

Phương ganh tị với Thúy vì Thúy biết may thêu, biết nấu nướng và rất khéo tay, tài giỏi. Phương dù có học đến năm, mười năm cũng chưa bằng

Thúy.

Mỗi khi có chuyện xung đột với Phương mà chính Phương khiêu chiến trước, Thúy không khỏi bực mình và tủi thân. Nhưng lúc ấy Thúy chỉ vào phòng, ngồi khóc âm thầm.

Bà Hà có lần rầy la Phương sao cứ kiếm chuyện với Thúy và bà cấm cửa khéo Phương đừng lui tới để bà khỏi phải bực mình, làm Phương càng thù ghét Thúy hơn.

Vì Phương gây cho bà Hà một mối ngờ vực nên Thúy một hôm, Thúy thấy cần phải nói rõ để bà Hà hiểu. Dù sao thì bà Hà cũng lớn tuổi, đáng mẹ của Thúy, Thúy không việc gì phải giấu giếm.

Tối hôm ấy, nhân lúc bà Hà vui vẻ, Thúy liền nói:

- Cháu định hôm nay kể dì nghe về chuyện của cháu. Tại sao cháu đến đây nương náu với dì, mấy lúc nay cháu không nói vì sợ gây thêm cho Dì những bâng khuân, lo nghĩ... Tại cô Phương nghi ngờ cháu là kẻ trốn chồng vì thua bạc, hay là kẻ làm chính trị bị truy nã phải lẩn trốn, nên buộc lòng cháu phải nói sự thật.

- Dì không nghi ngờ gì cháu hết. Ngọc Hoa có giới thiệu, dì nghĩ cháu không thể như con Phương nghĩ. Nhưng dì cũng thấy cháu có một điều gì khó xử, một việc gì chưa giải quyết được.

- Cháu đã xem dì như dì ruột thì cháu xin kể hết dì nghe về cuộc đời đau khổ của cháu, cháu chỉ mong sao dì giữ kín đừng nói lại cho ai biết, dù người đó là cô Ngọc Hoa.

- Cháu hãy tin ở dì, dì không bao giờ nói lại cho ai biết về chuyện của cháu.

Thúy liền kể hết cho bà Hà. Nghe xong bà Hà cầm tay Thúy và nói:

- Tội nghiệp cháu thật! Cuộc đời cháu sao lao đao lận đận như thế này! Nhưng theo dì nghĩ, việc này không kéo dài lâu đâu. Rồi đây thế nào chồng cháu cũng tìm ra cháu và vợ chồng sẽ đoàn tụ vui vẻ, dì nhận thấy cháu ra đi như vậy rất hay. Phải để cho chồng cháu sống một thời gian xa cháu thì mới cảm thấy một cách thấm thía khi thiếu cháu là cuộc đời vô vị.

- Nếu được như lời dì nói càng tốt, còn không vậy thì cháu cứ đi làm nuôi bé Lộc. Quyết định của cháu dì thấy thế nào? Cháu không thể xa bé Lộc và giao trả nó cho ông Châm. Cháu làm như vậy có đáng trách không?

- Nếu dì ở địa vị của cháu dì cũng không thể làm cách gì khác, dì cũng không thể bỏ bé Lộc. Tấn có thể thay đổi, chớ con của mình thì nó luôn luôn là con của mình, nó không thể bỏ mình được.

- Cháu cũng nghĩ như vậy, huống chi theo lời bác sĩ thì cháu không hy vọng sanh đẻ nữa. Cháu không thể mất bé Lộc. Thằng bé dễ thương như thế kia.

- Qua lời cháu nói thì Tấn không đến nỗi là người xấu, nhưng vì câu chuyện xảy ra quá đột ngột, nên Tấn có thái độ kỳ lạ như vậy. Cháu cứ yên lòng ở đây, đừng đi đâu hết. Dì không cho ai biết cháu ở đây. Phải để Tấn ăn năn thật nhiều, không phải dễ tìm được một người vợ như cháu đâu.

- Cám ơn những lời dì vừa dặn cháu.

Từ khi biết chuyện của Thúy, bà Hà đối xử với Thúy vô cùng tử tế và yêu thương bé Lộc lắm. Bà nói với Thúy:

- Nếu cậu Sơn về đây thì cứ để cậu ở đây với tôi.

Mỗi tuần đều đặn, Thúy đều nhận được thư của Sơn, Sơn đang lo giấy tờ về thăm nhà và đang chuẩn bị một số tiền đem về cho Thúy và bé Lộc.

Trong khi ấy, Tấn như điên như dại, ngày nào cũng đến nhà Ngọc hỏi thăm tin tức của Thúy.

Lần nào Ngọc cũng nói:

- Tôi không thấy Thúy đến đây.

Hai tuần như vậy, một hôm Tấn bực tức gây với Ngọc:

- Tôi biết chị không chịu nói thật cho tôi tìm ra chỗ ở của Thúy, chị muốn làm khổ tôi. Chị biết chỗ ở của Thúy mà.

Ngọc cãi lại:

- Tôi không biết chỗ ở của Thúy. Mà dù có biết tôi cũng không chỉ cho anh đâu. Thúy không muốn anh tìm ra chỗ ở của Thúy.

Tấn ứa nước mắt:

- Chị không thấy tôi khổ sở như thế này sao? Chị bảo chị là bạn thân của Thúy, bạn thân cái kiểu gì lạ vậy?

- Chớ tôi biết làm sao? Cũng tại anh tất cả. Anh không thương bé Lộc, anh xem nó là cái gai trước mắt, anh muốn đuổi nó đi.

- Mấy hôm nay tôi nhớ thằng bé quá, tôi không làm ăn gì được chắc tôi điên mất chị ạ!

Ngọc cười và nói:

- Thì anh cưới vợ khác đi. Việc gì phải khổ.

Mỗi lần đến tìm Ngọc để than thở thì Ngọc lại nói cay nói chua như vậy, còn về đến nhà thì Tấn lại bị chị bếp phiền trách đủ điều về chuyện Thúy ra đi.

Chị bếp đứng đâu cũng lăm bẫm:

- Nhà rộng thênh thang mà không ai ở trông như cái chùa bà Đanh. Tôi nhớ em Lộc quá, thằng nhỏ dễ thương làm sao. Phải có vợ ở nhà thì cậu đâu phải thất tha thất thểu như vậy.

Và hề thấy Tấn về là chị bếp hỏi:

- Cậu gặp vợ chưa? Cậu không đến nhà cô Ngọc để hỏi thăm tin tức của vợ sao?

Tấn thở dài:

- Tìm đâu cũng không ra... Bây giờ chỉ còn cách viết thư năn nỉ cậu Sơn bên Úc. Chắc cậu ấy biết chỗ ở của vợ.

Chị bếp nói:

- Phải rồi, chắc cậu Sơn biết chỗ của vợ.

Đêm ấy, Tấn viết thư cho Sơn kể lể phân trần và nhờ Sơn viết thư nói giùm với Thúy.

Trong khi ấy, Thúy nhận được thư Sơn báo tin đến cuối tháng sẽ về Sài Gòn và hỏi Thúy là Sơn có thể đến ở nhà bà Hà không?

Được thư của Sơn, Thúy mừng lắm, liền hỏi bà Hà:

- Dì có cho phép em Sơn ở đây tạm vài tuần trong thời gian về đây thăm gia đình không?

Bà Hà nói:

- Dì rất mừng được cháu Sơn về đây sống dưới mái nhà của dì. Cháu hãy yên lòng cứ xem nhà này như nhà của cháu.

Thúy giờ đây chỉ còn chờ ngày Sơn về. Bà Hà bảo Thúy dọn căn phòng bên phải để Sơn về thì ở tại đó.

Thúy bận rộn về chuyện dọn phòng, chuyện đón tiếp Sơn.

Cả ngày, lúc nào rảnh, Thúy ôm bé Lộc vào lòng và nói:

- Cậu Sơn sắp về rồi.

Bé Lộc nói lại:

- Cậu Sơn sắp về rồi.

Và thấy mẹ vui vẻ hơn hờ, nó cũng vui vẻ hơn hờ.

Một hôm bà Hà hỏi Thúy:

- Theo dì nghĩ, mấy lúc này chắc cậu Tấn đi tìm cháu dữ lắm. Nếu cháu không ở đây mà về với cậu Tấn, chắc dì buồn lắm. Nhưng dì đâu được phép ích kỷ như vậy, dì rất muốn vợ chồng cháu sum họp, đoàn tụ và hạnh phúc như trước.

- Cháu cũng nghĩ Tấn sẽ đi tìm cháu vì Tấn yêu cháu. Nhưng cháu không thể ra mặt lúc này. Ít lắm cũng năm, sáu tháng hay một năm. Cái thời gian thử thách phải như vậy. Một là cháu còn Tấn vĩnh viễn, hai là cháu mất luôn Tấn.

- Cầu mong cho Tấn biết ăn năn và đi tìm cháu.

---&---

Sơn đã về đến Sài Gòn. Thúy không dám ẵm bé Lộc đi đón Sơn. Bà Hà đi đón Sơn về cùng với Phương. Từ khi Thúy kể cho bà Hà biết về chuyện của Thúy, bà Hà đối xử với Thúy như ruột thịt thì mẹ con của Phương cũng không dám nói ra nói vào gì nữa.

Bây giờ nghe Thúy nói có một người em học bên Úc sắp về nghỉ hè thì Phương tỏ ra chịu đựng Thúy thấy rõ và hôm nay Phương xin phép đi theo bà Hà để cho biết phi trường và thấy những chiếc máy bay lớn.

Trước đó một ngày, Thúy thấy Phương đi làm lại mái tóc thì không khỏi tự hỏi:

- Phương hy vọng gì đây?

Phương đi chợ về đem cho Thúy mấy chục hột gà và nói:

- Để chị làm bánh cho anh Sơn. Nếu chị bận thì chị dạy em làm. Em cũng biết làm chút ít chứ chị.

Để gây cảm tình với Phương vì biết mình còn ở đây lâu, Thúy nói:

- Được, đến tối em qua đây rồi chị em mình cùng làm vài ổ bánh.

Vì vậy hôm nay trong tủ lạnh có hai ổ bánh bông lan, một ổ bánh gan.

Trên xe từ phi trường về, mặt Phương hớn hở, tươi như hoa. Phương lăn xả xách giùm mấy chiếc va-li của Sơn vào nhà. Thúy ãm bé Lộc chạy ra mừng Sơn và hai chị em cùng ứa nước mắt.

Bà Hà hối Phương đi làm nước cam, dọn bánh và Sơn đã dùng tiệc trà đãi đãi Sơn tại nhà bà Hà ngay lúc ấy...

Khi hai chị em vào phòng của Sơn, lúc ấy Sơn mới kể Thúy nghe là Sơn nhận được thư của Tấn cách đó vài tuần.

Thúy hỏi:

- Anh Tấn viết gì?

- Anh Tấn nói là anh đã đi tìm chị cả tháng nay và nhớ bé Lộc lắm. Anh nghĩ rằng em biết địa chỉ của chị.

Thúy thở dài:

- Rồi em trả lời anh ấy thế nào?

- Em đã suy nghĩ kỹ về chuyện này. Em không thể nói dối anh Tấn.

Thúy kêu lên:

- Nghĩa là em đã cho địa chỉ của chị cho anh Tấn?

- Em đâu có khờ dại như vậy. Em nói chị về quê ở với người dì. Em biết chỗ nhưng không thể chỉ vì chị không cho phép. Em có nói khi nào em về, em sẽ đến thăm anh Tấn.

Thúy làm thinh. Thì Sơn nói tiếp:

- Anh Tấn biết em sắp về. Lúc này em thoáng thấy ai ở phi trường như anh Tấn.

- Không lẽ.

- Em nói hai tháng nữa em mới về. Nhưng em đã về đây thì phải đến thăm anh Tấn.

- Và chị Ngọc nữa ... Em phải đến thăm chị Ngọc trước.

- Tại sao?

Thúy ngập ngừng một chút đoạn nói:

- Để nghe tin tức bên ngoài. Xem thư anh Tấn có đến đấy không? Nhưng em phải giữ kỹ đừng cho chị Ngọc biết địa chỉ của chị.

Sơn nói:

- Em sẽ làm theo ý chị ... Ngày mai em sẽ đi thăm chị ngọc trước.

Thúy gật đầu, Sơn nói:

- Em thấy chị ở đây là yên tâm lắm. Nhưng mong sao anh Tấn hiểu chị để chị về sống với anh Tấn, chớ ở đây đâu được. Dù bà Hà chắc mển chị lắm.

- Bà Hà xem chị như con cháu, nếu chị ở đây luôn với bà thì bà mừng lắm. Bà nói với chị như vậy. Nhưng sau đó bà cũng lại nói như em, bà không thể vì bà mà để chị phải sống cái cảnh tạm bợ này mãi. Khi chị mới đến đây cô Phương đã làm chị chán nản ghê đi.

- Cô Phương coi bộ quý mển chị quá mà?

Thúy cười và nói:

- Bây giờ thì khác.

- Tại sao?

- Vì đã có em chở che cho chị.

- Chị nói gì em không hiểu?

Thúy cười và nói tiếp:

- Cô Phương chưa có chồng và đang nuôi ảo mộng làm bà kỹ sư.

Sơn cười lớn:

- Vậy thì hay lắm, cứ để cô ta hy vọng để chị được yên thân.

Sơn hạ thấp giọng:

- Cô Phương thì em làm sao thương nổi?

- Cô ấy cũng dễ thương đấy chứ. Nhưng em có người yêu rồi, em đâu có thèm để ý.

Sơn hỏi lại:

- Bộ chị thích cô Phương lắm sao? Nếu chị thích thì em thích liền.

Thúy lấy tay chỉ vào trán em:

- Em tôi xạo quá! Cậu biết tôi không thích cô ấy. Hãy nói về cô Ngọc Hoa của em cho chị nghe đi.

Sơn vui hẳn lên:

- Ngọc Hoa của em thì không chỗ nào chê được, khéo tay, thông minh, duyên dáng.

Hai chị em nói chuyện thật vui vẻ và Thúy cũng quên đi chuyện bực mình. Sơn nói:

- Em về đây mà không đưa được chị và cháu Lộc đi chơi thật uổng. Vì vậy em không biết đi chơi với ai.

- Thì đã có cô Phương.

- Đâu được! Lúc này em nói đùa thôi, chớ mình để người ta nuôi hy vọng là mình có lỗi lắm đấy.

Ngày hôm sau, Sơn đến thăm Ngọc. Vừa thấy Sơn, Ngọc liền reo lên:

- Kìa em Sơn, em ở Úc về đó à? Trông em khác hẳn.

Rồi ghé vào tai Sơn hỏi:

- Chị Thúy ở đâu? Em có thể cho chị biết không?

Sơn nói:

- Chị ấy không cho em chỉ chỗ chị ấy.

Ngọc thở dài:

- Không tin cả chị nữa à?

- Không phải vậy. Mà chị Thúy sợ chị thăm viếng, anh Tấn sẽ theo dõi và biết chỗ thì nguy lắm.

Ngọc gật đầu:

- Chị hiểu. Nhưng chị Thúy ở đâu, có vui vẻ không? Bé Lộc ra sao?

- Chị ấy ở với một bà cô của bạn em. Bà này giàu lắm. Kể ra thì chị Thúy may mắn lắm đấy. Em nghe nói chị có thai, nhưng sanh xong trông chị khoẻ quá, không phải như chị Thúy dạo ấy.

- Chị cầu xin được có thai, vì vậy khi có thai chị vui. Còn chị Thúy của em hồi đó bất đắc dĩ mà có thai, vì vậy chị em buồn và sanh bệnh...

Sơn nói:

- Bé Lộc dễ thương lắm.

- Tội nghiệp thằng bé, thật là không may... Nhưng theo chị thấy thì rồi đây mọi việc sẽ yên vui và đẹp đẽ lại.

- Dựa vào đâu mà chị tin như vậy?

- Cả mấy tuần nay, ngày nào anh Tấn cũng đến đây hỏi tin tức của Thúy. Anh Tấn thấy chị cũng không biết chỗ ở của Thúy, thì nói rằng sẽ viết thư cho em nhưng chắc em cũng không chỉ phải không?

- Em vừa nhận được thư anh Tấn, giấy tờ em đã xin trước rồi, vì vậy chưa trả lời cho anh ấy được. Em định ngày mai em sẽ đến thăm anh ấy. Anh Tấn đến đây đã nói gì với chị.

- Anh Tấn tỏ ra rất ăn năn. Anh nói nhớ bé Lộc quá...

Sơn nhún vai:

- Nhớ bé Lộc! Theo lời chị Thúy nói, sau này anh Tấn không thèm ngó ngang gì đến bé Lộc hết. Vì vậy mà chị Thúy mới buồn mà ra đi. Chị nói thà anh Tấn đánh đập, hắt hủi chị, nhưng đừng đối xử lạnh nhạt và có vẻ thù ghét bé Lộc như vậy.

- Kể ra thì anh Tấn cũng vô lý thật đấy, chị cũng không chịu được thái độ ấy. Đàn ông ích kỷ lắm. Nhưng em à, bây giờ em đã về đây thì phải làm sao dàn xếp việc này, không thể để chị Thúy và anh Tấn phải sống xa nhau như thế này mãi mãi.

Ngọc nói xong đứng lên đi lấy trái cây mời và hỏi thăm Sơn về chuyện học hành, rồi Ngọc vừa cười vừa nói tiếp:

- Đã gặp người nào vừa ý chưa?

Sơn hỏi:

- Chị Thúy kể cho chị nghe rồi chứ gì?

- Cô Ngọc Hoa nào đó phải không?

- Dạ phải, và nhờ cô Ngọc Hoa này mà em mới tìm cho chị Thúy chỗ ở hiện giờ.

- Dù ở đâu có đầy đủ tiện nghi, ăn sung mặc sướng thì cũng không bằng nhà mình. Em nên đến thăm anh Tấn là vì những ân nghĩa ngày trước,

về đây mà không đến thăm anh là không được. Nhưng em có thể thuyết phục anh Tấn được, anh ấy đang ăn năn.

- Mới có một tháng xa chị Thúy thì thăm thía gì. Phải chờ một thời gian lâu hơn nữa. Chị NGọc có thấy như vậy không? Em đã nghĩ kỹ về chuyện này. Nếu anh Tấn có vợ khác thì em và Ngọc Hoa khi học xong ở luôn bên Úc làm ăn, và sẽ đưa cả chị Thúy và bé Lộc qua bên ấy.

Ngọc kêu lên:

- Em dám nghĩ như vậy sao? Các em đi học thành tài rồi không về quê hương phụng sự cho đất nước mà lại tính chuyện lưu vong là nghĩa làm sao? Ai cũng nghĩ như em thì đất nước này sẽ ra sao?

- Tình thế bắt buộc mà chị.

Ngọc không bằng lòng:

- Không, học thành tài em phải về nước để sống chết với mảnh đất đau thương đang quần quại vì chiến tranh này. Chị không muốn thấy em bỏ nước như vậy.

Sơn cười:

- Chị không muốn thì em về chớ có gì mà chị rầy quá vậy.

Ngọc nghiêm nét mặt:

- Em đừng nói đùa, đừng tưởng chị đùa. Chị nói thật đấy, chị rất ghét cái bọn nhà giàu, cái bọn có địa vị chút ít khi đất nước yên ổn làm ăn được, kiếm chác được thì lo làm tiền, tạo địa vị, nói chuyện thương nước, thương nhà, vỗ ngực dám sống chết vì tổ quốc. Nhưng đến khi có chiến tranh hay thấy sự nghiệp, địa vị của họ bị hăm dọa thì họ vội vàng ba chân bốn cẳng

ra nước ngoài. Để rồi ở xứ lạ quê người lên tiếng tuyên bố điều này điều nọ ... đúng là đáng ghét.

Sơn nhìn Ngọc đoạn nghĩ:

- Chị này mà cũng có được những tư tưởng khá đầy chứ.

Sơn nói:

- Em lỡ nói dại, chị tha lỗi cho em.

Ngọc dịu dàng nói:

- Em không chỉ chỗ ở của chị Thúy như vậy chị có muốn thăm em để đáp lễ cũng không làm sao thăm được. Vậy trước khi em trở qua bên Úc để tiếp tục việc học, em hãy đến đây dùng cơm với anh chị rồi đi xem hát với anh chị luôn em nhé.

Sơn hứa:

- Trước khi đi, em sẽ đến đây thăm chị, để từ giả anh chị chứ.

Và Sơn lấy ở cặp ra một cái gói nhỏ đưa cho Ngọc:

- Chút ít quà mọn em đem về tặng chị.

Ngọc cảm động:

- Cậu cũng biết nghĩ đến chị sao? Nội cái việc em không quên chị cũng đủ quý lắm rồi. Nào em mua gì cho chị đó.

- Những thứ cần dùng cho đàn bà, những thứ để làm đẹp.

Ngọc mừng rỡ nói:

- Vậy thì em giỏi lắm, chị hết những thứ ấy cả tuần nay, nhưng làm biếng chưa đi mua.

Khi đưa Sơn ra cửa, Ngọc nhìn lại:

- Anh Tấn vẫn đến đây mỗi ngày để hỏi thăm tin tức chị Thúy. Nếu lát nữa anh ấy đến, chị phải nói thế nào?

- Chị cứ nói ngày mai em sẽ đến thăm anh Tấn.

Sơn ra về, trong lòng tự nhiên cảm thấy vui vẻ như sắp có một tin vui.

Thúy thấy Sơn về mặt mày hớn hởi thì hỏi:

- Em gặp chị Ngọc chưa?

- Gặp rồi và bị chị ấy xài xể dũ quá...

Thúy kinh ngạc nhìn em và hỏi:

- Tại sao lại bị xài xể? Em đi xa về đến thăm chị mà lại bị chị xài xể sao?

Sơn liền kể chị nghe lý do vì sao mà Ngọc rầy Sơn, Thúy nghe xong hỏi:

- Chớ ai bảo em nói bậy làm gì? Bộ em tưởng chị thích qua bên Úc lắm sao? Chị mà đi như vậy không khéo anh Tấn lại tưởng chị đi theo ông Châm thì sao?

- Bộ ông Châm ở Úc à? Sao nói ông ấy ở Tân Tây Lan?

- Đố ai biết ông ở đâu? Nhưng ở đâu thì mặc ông ta, biết rõ mà làm gì. Anh Tấn có đến nhà chị Ngọc thường không? Em không cho chị ấy địa chỉ, chị có giận không?

- Em giải thích cho chị hiểu thì chị đâu có giận. Như vậy thì anh Tấn vẫn còn yêu thương chị. Ngày mai, em đến thăm anh Tấn, rùi anh ấy năn nỉ em chỉ chỗ ở của chị thì em phải làm sao?

Thúy gắt:

- Em không được chỉ.

Sơn cúi đầu làm thinh một lát rồi nói:

- Hay là ngày mai em em lấy ít quần áo đến ở với anh Tấn một tuần, nếu anh ấy vẫn còn thương yêu em. Như vậy chị thấy có gì trở ngại không?

Thúy nói lầy:

- Việc ấy tùy em...

Hôm ấy, khi Sơn vừa ra khỏi nhà của Ngọc độ nửa giờ thì Tấn đến, Ngọc đang ngồi xem mấy món quà của Sơn tặng. Tấn hỏi:

- Quà ai cho chị vậy? Có ai ở ngoại quốc về à?

Ngọc nói:

- Anh đoán giỏi lắm... Nhưng thử đoán đi, xem thử người ấy là ai?

Tấn nhìn Ngọc một lúc lâu rồi hỏi:

- Hay là cậu Sơn về?

- Vậy là anh thông minh lắm! Sơn vừa về đến và ghé thăm tôi.

Tấn thở dài rồi nói nhỏ:

- Vậy thì cậu ấy tệ thật!

Ngọc hiểu ý Tấn liền nói:

- Sơn thương anh lắm, Sơn nói khi vừa đặt chân lên mảnh đất thân yêu này Sơn đã nghĩ ngay đến anh và định đến thăm anh, chớ đâu phải là đến thăm tôi trước.

- Thế tại sao Sơn lại tới thăm chị trước.

- Vì Thúy muốn như vậy. Và Thúy còn cấm Sơn không được cho tôi hay anh biết chỗ ở của Thúy. Tôi trách Sơn tại sao Thúy không cho tôi biết thì Sơn nói vì Thúy sợ tôi đã biết thì rồi anh cũng sẽ biết.

- Sơn đến đây hồi nào?

- Vừa được nửa giờ thì anh đến.

- Nếu tôi đến sớm một chút thì gặp Sơn rồi.

- Theo tôi thấy Sơn rất buồn về chuyện anh và Thúy. Sơn không muốn anh chị phải xa nhau.

- Tôi hy vọng Sơn sẽ giúp tôi tìm lại yên vui như ngày trước. Nếu như lời chị nói Sơn không giận tôi thì tôi có thể có hy vọng phải không chị?

- Tôi cũng nghĩ vậy. Hiện giờ Sơn nói Thúy ở với một goá phụ rất giàu, không con cái bên mình, vì vậy bà này rất quý Thúy và cưng yêu bé Lộc. Đã vậy Thúy đến làm quản gia cho bà, Thúy khéo léo như vậy làm sao bà không muốn giữ Thúy. Nhưng dù Thúy ở đây có sung sướng mấy thì cũng không làm chủ, mà phải làm công cho người ta.

Tấn thở ra:

- Tội nghiệp Thúy quá. Tôi phải làm sao bây giờ?

- Bây giờ đã có Sơn thì anh nên nhờ Sơn. Nhưng tôi chỉ sợ xa Thúy anh buồn, chớ một khi gần Thúy, có Thúy một bên rồi thì anh lại hắt hủi Thúy.

- Không, làm gì có chuyện ấy. Chị không tin tôi khổ đến bực nào rồi chẳng?

- Tôi nghe nói không sao lấy thước mà đo lòng người được.

- Tôi phải nói thật cho chị biết điều này. Khi Thúy đi một tuần thì chú Tư của tôi, tức cái ông Châm của của chị và Thúy đến thăm tôi.

Ngọc cười:

- Ông ấy tên là ông Châm, chớ tại sao là ông Châm của Thúy hay của tôi, anh ăn nói mà nghe được à?

- Tôi muốn nói chị và Thúy gọi ông là ông Châm.

- Vì ông ấy tên Châm, nhưng hãy kể tiếp đi.

- Chú Tư đến thăm tôi, vừa thấy chú tôi tức giận đuổi chú ra khỏi nhà. Chú không chút giận dữ trước thái độ hung hăng của tôi, cứ để tôi mắng nhiếc chú đã nư, rồi mới ôn tồn nói rằng định mệnh này quá cay nghiệt nên mới đặt chú và tôi trên một con đường đầy khúc khuỷu như vậy.

Không phải lỗi tại chú nếu chú yêu Thúy ...Lúc ấy tôi tức giận mắng nhiếc tàn nhẫn về chuyện chú đã cưỡng bách Thúy... Chú Tư vẫn làm thinh, tôi liền nói tiếp: Lẽ ra chú biết Thúy hiện giờ là vợ tôi thì chú nên lánh đi xa. Chú Tư nói rằng chú lầm tưởng bé Lộc là con của chú nên mới đến dò la. Nay chú đã rõ bé Lộc không phải con của chú, chú sẽ không đến phá rầy tôi và Thúy nữa. Thái độ của chú lúc ấy thật tội nghiệt. Nhưng tôi vì buồn bực chuyện Thúy ra đi, nên tôi vẫn không chịu buông tha chú ra, tôi đã si

vả mắng nhiếc chú thậm tệ, sau đó vì giận mất khôn, tôi đã tiết lộ cho chú biết tôi đã làm khổ Thúy, nghi ngờ Thúy nên Thúy ẵm bé Lộc ra đi rồi.

Vừa nghe tôi nói vậy, chú hốt hoảng đứng lên, nhìn tôi và nói:

- Có thật Thúy ra đi rồi không? Tôi vừa gãi: Ai nói dối chú làm gì? Tức thì, chú mắng nhiếc tôi thậm tệ, chú nói rằng tôi đang cầm trong tay một viên ngọc đắt tiền, hiếm có trên đời này mà không biết quý thì tôi là thằng ngu. Chú phải đánh tôi một trận mới được.

Lúc ấy tôi không dám nói gì nữa. Cúi đầu nghe chú mắng nhiếc. Được thế chú làm dữ lắm, chú nói tại sao tôi lại để Thúy ra đi, Thúy không hề yêu chú, Thúy đã yêu tôi. Chú Tư làm tôi đã ăn năn lại càng ăn năn hơn nữa.

Ngọc nghe Tấn kể, liền nói:

- Thì ra chú Tư của anh đờ' hay biết chuyện Thúy ra đi.

- Chú ấy đến thăm là để từ giả chúng tôi để về bên Tân Tây Lan. Nguyên chú có một người cộng sự làm tùy viên ở tòa đại sứ Tân Tây Lan. Hôm chú đến chú đã ghi vé máy bay trở qua bên ấy, chú có đưa cho tôi xem và nói rằng chú không bao giờ muốn dẫm trên chuyện tình cảm đẹp đẽ của chúng tôi. Vì chú lầm tưởng bé Lộc là con của chú. Lại nữa cho dù thằng bé ấy có là con của chú đi nữa thì chú cũng không có quyền nhìn nhận; chú không thể làm bốn phận một người cha trong trường hợp này... chú nói nhiều lắm chị ạ ...

- Đó, anh thấy chưa? Ông Châm là người xấu xa, hèn hạ như vậy mà bây giờ cũng phải khâm phục trước tấm lòng kiên trì và cứng rắn của Thúy, không dám mơ ước chuyện hảo huyền nữa, thì anh cũng hiểu lòng dạ của Thúy đối với anh như thế nào rồi.

- Tôi biết Thúy yêu tôi... Nhưng vì tôi quá ngu ngốc, kém suy nghĩ... Bây giờ tôi ăn năn rồi...

- Vậy thì anh yên tâm về nhà đi, ngày mai Sơn đến thăm anh.

- Nhưng cũng nhờ chị nói giùm, ông chú của tôi nói rằng chị đã làm ông ấy hết mê muội và ông cảm ơn chị lắm đấy.

- Hôm ấy tôi đã hăm dọa ông Châm. Tôi bảo nếu ông còn theo làm khổ Thúy thì tôi sẽ viết thư cho bà Châm.

- Thảo nào mà bây giờ chú ấy không dám động gì đến bé Lộc nữa. Nhưng chưa hẳn chú ấy tin bé Lộc là con tôi. Chú đã nói “cho rằng nó là con chú đi nữa, bây giờ được cháu nuôi thì chú còn yên lòng hơn là chính chú nuôi. Vì chú có đem nó về nuôi thì cũng không dám công khai nhìn nhận nó. Nhưng chú chỉ nói ví dụ như vậy. Chú đã điều tra và biết không phải là con chú”.

Ngọc nói:

- Thôi anh về để đón em Sơn đi. Nhưng anh không dứt khoát tư tưởng

...

Tấn nói:

- Lần này thì tôi không dại gì để mất Thúy nữa.

Tấn ra về, lòng nghe nhẹ bớt sự đau khổ và lo lắng.

Chiều hôm ấy, Sơn đến thăm Tấn. Đứng trước ngôi nhà mới, đẹp đẽ, sang trọng, Sơn không khỏi bùi ngùi nghĩ:

- Nhà cửa thế này mà vợ chồng không hòa thuận, kẻ ở đây, người ở chỗ khác, thật đáng buồn.

Sơn vừa bấm chuông là Tấn đã chạy ra và hai anh em ôm nhau vô cùng cảm động. Sơn nói:

- Anh Tấn! Em đến đây ở với anh...

Tấn thấy Sơn xách chiếc cặp da lớn thì vừa mừng vừa cảm động:

- Cậu đến đây ở với anh?

- Em đến đây ở với anh.. Vì lúc nào anh cũng vẫn là anh của em. Tình nghĩa anh em chúng ta không thể nào phai nhạt được.

- Cậu không giận anh sao?

- Anh đã làm gì để em giận? Chuyện chị Thúy à? Chuyện ấy là chuyện của anh chị, em là em.

Tấn đỡ lấy cái cặp ở tay Sơn:

- Những lời em nói đã làm anh vui mừng đến đâu em có biết không? Em vào đây.

Tấn đưa Sơn đến trước một căn phòng:

- Khi mua căn nhà này thì cậu ở bên Úc, nhưng anh và chị Thúy dọn căn phòng này là dành cho cậu đó. Cậu xem thử có đủ tiện nghi không?

Sơn bước vào phòng và không khỏi cảm động:

- Anh Tấn lúc nào cũng nghĩ đến em.

Sơn ngồi lên chiếc ghế trong khi Tấn để cái cặp vào tủ. Sơn chợt nhớ ra nói:

- Anh cho em cái cặp. Em lấy món quà mà em đã mua cho anh.

Rồi Sơn lấy ra mấy cái hộp:

- Em mua cho anh ba cái cà vạt và ba bộ nút áo măng-sét. Anh thử xem em chọn màu sắc có vừa ý anh không?

Tấn mở ra xem:

- Em thật có đầu óc thẩm mỹ. Cảm ơn em nghĩ đến anh, mặc dù đã biết những gì anh gây ra cho chị Thúy.

Một lúc sau, Tấn cầm tay Sơn dắt ra ngoài phòng khách và nói:

- Anh em mình ra ngoài này nói chuyện.

Chị bếp chạy ra mừng Sơn và ứa nước mắt:

- Mợ Thúy bây giờ ở đâu cậu?

Sơn cười nói:

- Chị nhớ chị hai của tôi lắm phải không?

- Nhớ cả bé Lộc nữa... Cậu làm sao để mợ Thúy về đây chứ!

Sơn an ủi chị:

- Chị cứ yên lòng. Việc này còn tùy ở anh Tấn nữa.

Tấn bảo chị bếp làm nước cam và dặn:

- Cậu Sơn ở đây phải lo làm cơm nước cho đảng hoàng. Hỏi cậu Sơn thích ăn món gì thì nấu cho cậu ấy ăn, vài tuần nữa cậu lại trở qua Úc.

Chị bếp nghe vậy mừng rỡ nói:

- Cậu Sơn ở đây à? Nếu vậy còn gì hay bằng?

Khi chị bếp đem nước cam và trái cây ra thì Sơn nói:

- Ở bên ấy thềm các món ăn Việt hết sức. Cô bạn gái của em thỉnh thoảng cũng làm một vài món ăn Việt nhưng cô bảo thiếu các thứ gia vị nên không ngon.

Tấn do dự một chút, rồi nói với Sơn:

- Chắc Thúy vẫn không cho em chỉ chỗ ở của Thúy chứ gì?

- Đúng vậy. Nhưng khi đến đây em có nói sẽ ở chơi với anh một tuần. Chị Thúy không nói gì hết.

- Chị Thúy vẫn mạnh giỏi chứ? Còn bé Lộc?

- Vẫn mạnh, có điều anh cũng hiểu chị Thúy buồn lắm. Làm sao vui được. Nhà cửa như thế này mà không ở. Tại sao phải đi ở nhờ nhà người khác. Mặc dù bà chủ nhà yêu thương và xem chị như con.

- Mọi việc cũng tại anh hết. Chị Thúy giận anh là phải.

- Cũng không phải lỗi tại anh. Sự việc xảy ra một cách quá đột ngột, quá khó xử, anh làm sao không bực mình? Nhưng hãy để yên chuyện ấy đã. Anh em chúng ta hãy nói sang chuyện khác. Mấy lúc này công việc làm ăn của anh như thế nào?

- Cả ba tháng nay anh chẳng làm gì ra một đồng, anh buồn quá. Tiêu xài luôn tiền dành dụm mấy lúc nay. Phải chị Thúy chịu nói thật từ lúc đầu thì làm gì nên nổi... Khi Thúy hay tin ông Châm về SaiGon tìm Thúy. Thúy khổ sở, mất ăn mất ngủ và đau yếu liên miên. Khiến anh lo lắng.

- Em thấy chị Thúy có lỗi ở cái chỗ không chịu nói thật với anh. Nhưng chị đâu có ngờ ông Châm lại là chú của anh.

Hai anh em dùng cơm tối và Tấn kể Sơn nghe về tài bói bài của người bạn, đoạn nói:

- Theo lời người bạn ấy thì anh chị phải xa nhau một thời gian.
- Xa nhau một thời gian nhưng sau đó có hợp lại không?
- Theo lời ông ta, có lẽ hợp lại

Tấn nói xong nhìn lên và nói:

- Nếu cậu chịu giúp tôi. Hôm qua tôi có đến thăm chị Ngọc vừa lúc cậu mới ra về nhờ vậy tôi biết hôm nay thế nào cậu cũng đến thăm tôi. Chị Ngọc đã hứa giúp tôi, nếu bây giờ cậu cũng sẵn lòng giúp thì...

- Em lúc nào cũng sẵn sàng giúp anh, em biết anh là người tốt... Nhưng chị em đã muốn vậy thì phận làm em không dám làm trái ý chị. Lại nữa chị Thúy ra đi như vậy rất phải, rất hay để anh có thì giờ suy nghĩ kỹ lại. Chị Thúy nói chỉ vì yêu anh mà ra như vậy. Vì chị không thể có con được nữa. Chị không muốn anh bị thiệt thòi.

- Những chuyện ấy đều vô lý, anh cũng vô lý nữa. Anh cần gặp Thúy để xin lỗi và nói cho Thúy hiểu anh đã ăn năn nhiều rồi.

Hôm ấy Sơn được ăn canh chua cá lóc, cá chẻm chưng chua ngọt, chèm chếp xào thơm. Những món vừa miệng và có mùi vị quê hương. Chị bếp hứa ngày mai sẽ làm chả giò và nấu cháo gà cho Sơn ăn.

Cơm nước xong, Tấn đưa Sơn đi xem hát. Tấn nói:

- Đã lâu lắm hôm nay anh mới cảm thấy một chút vui vẻ. Em đến đây ở với anh là em thể cất thân tình lắm đấy. Nếu em về đây mà không thăm anh thì anh sẽ khổ sở và xem đấy là một hình phạt lớn đối với anh. Nhưng em đã đến, tức đã hiểu anh. Như thế cũng an ủi cho anh nhiều lắm.

Đêm hôm ấy, Tấn và Sơn chuyện trò suốt đêm và Sơn đã khuyên Tấn:

- Anh phải lo làm lụng lại như trước.

- Anh chỉ làm lụng được khi nào chị Thúy hết giận trở về với anh. Anh van em, hãy chỉ chỗ của Thúy để anh đến đó...

- Anh hãy yên lòng, để em dần xếp. Nhưng anh đã thật sự tỉnh ngộ chưa? Anh có thể yêu thương bé Lộc như trước không? Có cần chờ thêm một thời gian nữa không?

- Có phải Thúy còn giận anh không?

- Chị Thúy còn sợ anh chưa nguôi hẳn buồn phiền. Chị xem thời gian phải xa anh là thời gian cho anh suy nghiệm kỹ và định đoạt chuyện tương lai. Nếu anh thấy anh không thể tìm lại hạnh phúc bên chị thì anh cứ xem em và chị Thúy như đứa em. Rồi nếu anh có gặp được người nào vừa ý thì anh cưới và chúng em xem người ấy như chị dâu. Như vậy anh sẽ có con và sẽ có hạnh phúc... Em thấy giải pháp này hay hơn cả.

- Anh không bao giờ nghĩ vậy và cũng không hề trù tính việc gì khác... Anh chỉ buồn vì đời anh sao không may mắn chút nào... Tại sao anh phải đương đầu với một chuyện khó xử.

Sơn nói:

- Anh buồn như vậy rất phải.

Sơn ở với Tấn cả tuần không về nhà. Điều này làm Tấn không khỏi ngạc nhiên nói với Sơn.

- Mỗi ngày em phải về thăm chị Thúy và cháu Lộc một lần. Tại sao em không về nhà, hay là em sợ để lộ chỗ ở của chị Thúy? Không, anh lấy

danh dự mà thề với em rằng chị Thúy đã không muốn cho anh gặp thì anh không bao giờ dám làm phiền chị.

Sơn thì khuyên Tấn phải làm việc lại, không nên bỏ bê công việc. Tấn hứa sẽ nghe lời Sơn.

Tấn thấy Sơn yêu chàng thật và xem chàng như một người anh. Điều này làm Tấn vô cùng cảm động và chàng hy vọng là Thúy sẽ không giận chàng lâu được nữa.

Thấy Thúy ra đi và Tấn buồn phiền, nhiều người bạn của Tấn đã giới thiệu cho Tấn nhiều thiếu nữ xinh đẹp, con nhà tử tế, cốt để Tấn quên Thúy và chọn một trong những cô này để chung sống. Nhưng Tấn tiếp đón họ quá lạnh nhạt, khiến họ không muốn gần Tấn nữa.

Các bạn của Tấn nói với nhau:

- Không hiểu tại sao chị Tấn lại ra đi. Hỏi anh Tấn thì anh cứ bảo lỗi tại anh... Nhưng Tấn không hề chơi bời lêu lổng thì làm sao có chuyện chị Tấn giận? Vậy thì chuyện gì?

Từ khi có Sơn về thì các bạn thấy Tấn vui vẻ hăng hái lại như trước thì lại tưởng Thúy đã về, họ đòi Tấn đãi một bữa cơm.

- Phải bắt chị Tấn đãi tụi này một bữa cơm Tây.

Tấn nói:

- Vài tháng nữa. Bây giờ nhà tôi chưa về.

Một tuần rồi cũng trôi qua nhanh chóng. Sơn nói với Tấn:

- Bây giờ em phải về nhà ở chơi với chị Thúy ít hôm. Trước khi đi Úc, sẽ ghé lại đây ở với anh một ngày.

- Em cần gì cứ nói để anh sắm cho, hoặc có cần mua quà tặng cô bạn gái thì nói anh biết.

- Em có tiền đủ xài, anh khỏi phải lo cho em.

- Phải để anh làm bốn phận người anh chớ. Em ráng thuyết phục chị Thúy cho anh gặp và thăm bé Lộc.

- Anh hãy yên lòng, em sẽ thuyết phục chị Thúy. Nhưng em dại quá. Đêm qua, nằm suy nghĩ để tìm cách nói với chị Thúy, em bỗng lo sợ một điều.

- Điều gì vậy em?

- Tại sao đến đây ở với anh một tuần, trong khi chị Thúy ra đi và không muốn cho ai biết chỗ ở của chị. Trước khi đến đây em có bàn với chị. Chị làm thinh không nói gì. Em sợ chị phản đối liền nói. Chuyện anh chị như thế nào em không cần biết, em chỉ biết em mang ơn anh Tấn, em đã về đây thì phải đến thăm anh.

- Em làm như vậy rất phải.

- Nhưng chị Thúy vốn nhiều tự ái, chị có thể cho rằng nếu nay mai chị trở về với anh thì anh sẽ nghĩ chính chị em saie m đến đây để gây lại cảm tình với anh.

- Điều đó em khỏi phải lo. Lúc này không phải là lúc để cho tự ái giết chết hạnh phúc.

Sơn về nhà thấy Thúy đang ngồi may và bé Lộc đang chơi với con gấu Sơn mua ở Úc, liền hỏi:

- Bà Hà đâu rồi chị?

- Bà Hà vừa đi lễ chùa.

- Còn cô Phương?

- Cô ấy cả tuần nay ngày nào cũng qua đây hỏi thăm em, chị phải nói dối em đi Vũng Tàu với mấy người bạn. Em lại tủ lạnh mà xem, trái cây cô ấy mua cho em đầy tủ, chưa ai ăn.

Bé Lộc ôm lấy Sơn và reo ầm lên:

- Cậu Sơn! Cậu Sơn!

Thằng bé chỉ trông có người đùa giỡn. Sơn ẵm nó lên hôn rồi đi lại mở tủ lạnh lấy cam cho nó ăn.

Sơn biết chị đang nóng ruột về chuyện của Tấn nhưng chần chừ không nói, để cho Thúy chờ đợi hồi hộp. Một lát sau, khi bé Lộc chịu ngồi yên chơi. Sơn mới nói:

- Chị thấy em mập hơn khi mới về không? Chị bếp bên ấy cho em ăn những món em thích. Chị ấy thật dễ thương, hỏi thăm chị và cứ kêu nhớ bé Lộc. Anh Tấn nói ngày nào chị ấy cũng gây với anh, bắt anh phải đi tìm cho ra chị và bé.

Thúy cảm động ứa nước mắt. Sơn làm bộ không thấy cứ nói tiếp:

- Chị bếp nấu canh chua cá lóc cho em ăn, làm chả giò, làm bì cuốn, những món mà từ khi qua Úc đến giờ em chưa được ăn. Chị ấy thương em quá, làm em cảm động ghê đi. Cũng may em nhớ đem cho chị một sấp hàng để may áo.

- Vậy à? Vậy thì em chu đáo và tế nhị quá.

- Còn anh Tấn, anh ấy thật tội nghiệp, gầy hăn đi và đôi mắt sâu hoắm vì không ngủ được. Chị biết em đã tặng quà gì cho anh Tấn không?

Thúy lắc đầu. Sơn nói:

- Em đâu có nói cho chị biết điều này.

- Em tặng cho anh mấy cái nút măng sét. Anh Tấn mừng lắm, không phải vì món quà mà vì tấm lòng em. Coi bộ anh ấy khổ quá rồi chị. Anh bị ông Châm mắng nhiếc thậm tệ, anh kể hết cho em nghe. Đêm nào anh cũng tâm sự với em đến khuya.

Thúy làm thinh cúi đầu, cố ngăn những giọt nước mắt sắp trào ra. Sơn nói:

- Anh thấy em đến ở với anh một tuần, anh mừng quá vì ngoài sức tưởng tượng của anh. Anh sợ em giận anh vì anh đã làm chị khổ. Em đã nói rõ cho anh biết là chị không cho em chỉ chỗ chị đang ở.

Thúy thở dài.

- Rồi anh Tấn nói sao?

- Anh nói rằng, anh có biết cũng không dám đến, nếu chị không cho phép. Anh chỉ đến khi chị hết giận và cho phép anh gặp.

- Anh Tấn nói như vậy sao?

- Vì anh Tấn không muốn làm trái ý chị.

Thúy thở dài. Sơn nói:

- Anh Tấn ăn năn nhiều lắm. Em đã khuyên anh hãy suy nghĩ kỹ. Chị có thể hy sinh tất cả để anh tìm thấy hạnh phúc. Anh muốn cưới ai, chị cũng bằng lòng.

Thúy hỏi:

- Tại sao em lại nói vậy?

- Vì ý chị như vậy mà? Nhưng anh Tấn không bao giờ cưới ai đâu, anh ấy thương chị lắm mà. Em nói cho anh ấy biết dù anh cưới ai khác em cũng vẫn đến thăm anh vì em xem anh như ruột của em. Em luôn luôn nhớ ơn anh...

Thúy khen:

- Em nói như vậy rất phải...

- Nhưng em thấy chị không nên kéo dài tình trạng này nữa. Chị nên về với anh Tấn.

- Em lấy gì làm chắc mà khuyên chị như vậy?

- Em thấy anh Tấn ăn năn nhiều rồi.

- Chưa chắc.

- Chị đợi đến bao giờ?

- Vài tháng nữa.

- Việc ấy tùy chị. Nhưng em xin nói để chị hiểu. Anh Tấn đã hối hận rồi, chị đi rồi, căn phòng của chị mỗi ngày vẫn có hoa tươi và được dọn dẹp tử tế như khi chị còn ở nhà. Anh Tấn không làm gì, cả ngày ngồi trong phòng và nhìn ảnh của chị. Em bắt anh hứa với em sẽ làm việc lại. Mấy hôm em ở đó anh đến sờ tiến hành các công việc đang dang dở.

- Thật là khó xử, chị mới ra đi có ba tháng.

- Chuyện ấy đâu có sao! Chị cứ trở về, hay là để anh Tấn đến đây xin phép bà Hà đón chị về. Hoặc em đi tìm chị Ngọc.

Thúy lắc đầu:

- Khoan đã.

- Em nghĩ rằng nhân lúc em ở đây mà chị về thì vui biết mấy.

- Chị cần phải suy nghĩ kỹ lại đã.

- Thì chị cứ suy nghĩ đi ... Tội nghiệp chị bếp, lúc này em về, chị ấy năn nỉ cho chị biết chỗ ở của chị, để chị đến thăm. Chỉ hứa sẽ không cho anh Tấn biết, nhưng em không chỉ.

- Chị ấy thật dễ thương.

Và Thúy lấy khăn chặm nước mắt. Sơn đứng lên đi về phòng. Thúy cũng đứng lên đi làm cơm. Lòng Thúy lúc ấy rộn rịp lạ. Thúy thấy trước mắt là Tấn và Thúy sẽ sum họp lại. Có lẽ người bạn của Tấn đã đoán đúng. Hai người có chuyện buồn không thể giải quyết cách nào khác hơn là xa nhau một thời gian.

Bé Lộc đang chơi, chạy xuống bếp ôm Thúy và hỏi:

- Cậu Sơn đâu.

- Ở trong phòng của cậu. Con lên chơi với cậu đi.

Lộc lại ôm gấu đi tìm Sơn. Thúy làm cơm mà đầu óc để tận đâu đâu. Bỗng có tiếng dép, Thúy quay lại nhìn thấy Phương. Phương hỏi:

- Bây giờ chị mới làm cơm à? Để em phụ với chị. Anh Sơn vừa mới về không chị?

- Phải, sao em hay vậy?

- Em đứng bên nhà, thấy anh ấy về.

- Thế em không đi chợ sao?

- Em không đi chị ạ ...Chị định làm món gì mà có gà.
- Chị định xào gà với bún tàu và bột cà ri.
- Chị để em làm cho, chị đã dạy em món này rồi mà.

Và Phương làm cho Thúy, trong khi Thúy ngồi ở chiếc ghế gần đó, tâm trí bận rộn với những gì Sơn nói lúc nãy.

Phương vừa làm vừa nhìn Thúy, bỗng Phương hỏi:

- Sao em thấy chị đẹp ghê đi? Tại sao vậy chị? Hay là chị có tin mừng?
- Đâu có tin gì mừng đâu em. Hay tại Sơn mới về.
- Anh ấy đi Cấp phải không chị.
- Về dưới quê thăm bên ngoại. Lúc đầu nói đi Cấp nhưng mấy người bạn đến giờ chót thay đổi chương trình.

Thúy nghĩ rằng không thể nói dối Phương vì Sơn không đen vì nắng, như những người đi Cấp về.

Phương đề nghị:

- Em làm thêm một món ăn nữa, chị nhé. Trong tủ lạnh em thấy có thịt nạc.
- Tùy em.

Thúy nghĩ:

- Phương muốn trở tài nấu nướng với Sơn. Tội nghiệp con bé. Nó sẽ thất vọng. Nhưng vài tháng nữa ta đã rời khỏi nơi này rồi.

Thúy hỏi:

- Em định làm món gì vậy?

Phương cười:

- Chị đoán thử đi.

- Chị đâu có biết.

- Em làm món bánh mì chiên.

- Vậy thì ngon lắm. Nhưng em làm ít thôi vì trời nắng ăn bánh mì chiên ngán lắm.

Thúy đi lên nhà trên và nói nhỏ vào tai Sơn:

- Phương đang trở tài làm bếp để chinh phục em đấy.

Sơn nhún vai:

- Nuôi hy vọng làm gì? Chị không nói cho Phương biết sao?

- Chị nghĩ khi nào em đi rồi sẽ hay.

- Chị phải tính gấp trước khi em đi.

- Tính gấp việc gì?

- Việc trở về với anh Tấn... Không nên đùa dai. Đến một mức nào rồi thôi chứ.

- Để chị nghĩ lại đã.

Sơn cười và nói:

- Có nghĩ thì nghĩ gấp đi.

Phương làm cơm rồi bày bàn. Bà Hà thấy Phương lảng xãng giúp Thúy thì nói:

- Cháu cũng phải ở lại đây dùng cơm cho vui.

Thúy thêm vào:

- Em Phương phải ở lại đây.

Phương thẹn thùng:

- Em thấy chị bận nói chuyện với anh Sơn nên ở lại giúp chị, chớ em phải về nhà dùng cơm với mẹ em.

Bà Hà hỏi:

- Cậu Sơn về rồi à?

Sơn nghe hỏi, chạy ra chào bà Hà. Bà Hà hỏi:

- Cậu đi đâu mà lâu quá vậy? Mới về nước, chị em muốn chuyện trò vài hôm cậu lại đi.

- Cháu về quê thăm nhà.

- Và tuần sau thì cậu đã đi Úc rồi phải không?

- Dạ.

Bà Hà nhìn Phương và nói:

- Cháu về nhà dùng cơm kéo mẹ cháu đợi.

Phương nhìn bà Hà với đôi mắt giận dữ vì bà vừa mời Phương ở lại, giờ lại đuổi Phương về vì thấy Sơn đã về.

Thúy nói:

- Dì cho phép em Phương ở lại dùng cơm cho vui.

Nhưng bà Hà nhất định nói:

- Mỗi lần Phương ở bên này dùng cơm thì mẹ nó không bằng lòng. Cháu cũng thấy chớ, từ ngày cháu về đây, Phương có bao giờ ở lại đây dùng cơm với dì đâu.

Phương giận bỏ ra về, Thúy nhìn theo không khỏi ái ngại.

Khi ngồi vào bàn, bà Hà nói:

- Phải để nó về nhà vì mẹ nó khó tính lắm. Gần đây có một công chức xin cưới nó, kể ra cái đám này so với nó cũng được lắm, nhưng nó lại không bằng lòng. Nó nuôi cao vọng có chồng giàu sang, địa vị, trong khi mẹ nó mang ơn người này nhiều lắm. Vì vậy mẹ nó sợ nó ở đây tôi xúi biếu hoặc nó thấy nếp sống của tôi mà nhiễm rồi quên cái cảnh ngộ của nó. Gần đây thấy cháu Sơn về thăm nhà, tôi không hiểu nó nghĩ gì mà cứ lân la qua đây, giành làm bếp, dọn dẹp. Tôi hiểu nó lắm, tôi không muốn nó nuôi ảo vọng. Vì tôi biết cháu Sơn đã có ý trung nhân rồi, mà dù chưa có nữa thì ý trung nhân đi nữa thì ý trung nhân của cậu Sơn cũng khó có thể là Phương được. Không nên để nó hy vọng hão huyền, phải dập tắt ngay từ đầu.

Sơn đưa mắt nhìn chị. Thúy nói:

- Cháu không thấy Phương có ý gì...

- Cháu không muốn thấy đó thôi. Và lại hôm nay dì muốn nói riêng với hai cháu một chuyện.

Thúy lo ngại hỏi:

- Việc gì vậy dì?

Bà Hà nói:

- Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Khi ăn đến món bánh mì chiên, bà Hà nói:

- Làm bếp như thế này cũng đòi trở tài. Nhân thịt để chiên bánh mì mặn quá, nước mắm chấm lại không ngọt và chua.

Thúy nói:

- Em Phương không phải vụng, nhưng em có tánh rồi rằm, mất hình thức, nên làm việc gì cũng hay hư, phải sửa đi sửa lại.

Bà Hà khen:

- Cháu nói phải đó. Cái tánh ấy không thể làm một mệnh phụ được, chỉ có thể làm vợ một công chức thường thôi.

Thúy nói:

- Nhưng Phương cũng dễ thương lắm.

Bà Hà nói:

- Không dễ thương lắm đâu. Mà thôi, chúng ta hãy nói sang chuyện khác. Dì đã nghĩ kỹ.

- Dì đã nghĩ kỹ về chuyện gì vậy?

- Nhân cậu Sơn về đây, hãy để cậu Sơn dàn xếp chuyện cháu và chồng cháu. Dì không muốn cháu phải sống cô đơn như thế này, cháu còn trẻ quá.

Lại nữa chuyện giận hờn, nghi kỵ ấy thật vô lý. Mấy hôm nay cháu Sơn đi đâu vậy?

Sơn nói thật:

- Cháu đến ở với anh Tấn của cháu.

Rồi Sơn kể cho bà Hà nghe về cái ơn của Tấn đối với chị em mình. Sơn nói tiếp:

Dù anh Tấn và chị không còn là vợ chồng thì cũng còn là chỗ ân nghĩa, cháu vẫn xem anh Tấn như anh ruột của cháu.

Bà Hà khen:

- Như vậy là cháu biết điều lắm. Mấy ngày nay Tấn đối xử với cháu như thế nào?

Sơn kể hết cho bà Hà nghe và nói:

- Cháu thấy anh Tấn đã ăn năn nhiều. Anh ấy sẽ thấm thía vì thiếu sự chăm sóc, chịu đựng của chị cháu. Anh nhờ cháu đứng ra dàn xếp nhưng cháu thấy chị Thúy chưa tin anh Tấn.

Bà Hà nhìn Thúy:

- Cháu đợi đến bao giờ?

- Dạ, vài tháng nữa.

- Không nên cháu ạ. Hay là thế này, cứ cho Tấn đến đây thăm cháu, cháu muốn không?

- Xin dì cho cháu nghĩ lại đã.

Thúy đã cảm thấy xiêu lòng, tuy vậy vẫn chưa chịu nhận lời.

Sơn nói:

- Chị nên nghe lời dì Hà, cứ để em đưa anh Tấn về đây thăm chị. Rồi chuyện về với anh hay ở đây với dì Hà, chị tính sau. Chị cứ xem anh ấy như một người anh cả. Trước kia mình cũng xem anh ấy như vậy rồi

- Cậu Sơn nói phải đấy. Dì muốn biết người cháu rể của dì và các cháu của dì có thêm những người thân... như vậy tuổi già của dì cũng đỡ hiu quạnh.

Bữa cơm hôm ấy tuy không ngon nhưng thật vui vẻ. Phương không có tài làm bếp, mặc dù muốn trở tài với Sơn, Thúy đã bị Sơn thuyết phục chấp nhận để Tấn đến thăm bà Hà và Thúy.

ĐỊNH MỆNH

Bà Tùng Long
www.dtv-ebook.com

Chương 8

TẤN THEO SƠN VỀ NHÀ BÀ HÀ, lòng xôn xao rạo rức như lần đầu đến thăm Thúy ở xóm lao động. Bà Hà tránh đi để cho Tấn và Thúy dễ nói chuyện, sau khi hỏi han Tấn mấy câu xã giao.

Bé Lộc vừa thấy Tấn đã chạy lại ôm chầm lấy Tấn và khóc òa lên làm Tấn cảm động đến ứa nước mắt. Rồi Lộc nhất định quấn quýt bên Tấn, không chịu rời ra nữa.

Sơn thấy vậy nói:

- Đó, anh chị thấy không? Thằng bé không biết diễn tả sự nhớ thương của nó, khi sống xa anh Tấn. Bây giờ gặp lại anh, nó mừng mừng cảm cảm như vậy cũng đủ cho anh chị dẹp bỏ tự ái.

Xoay lại Tấn, Sơn nói:

- Như vậy mà anh còn tìm hiểu ai là cha nó làm gì?

Tấn nói:

- Anh ăn năn nhiều rồi.

Sơn nói với chị:

- Còn chị, chị nữ lòng nào giận anh Tấn để bé Lộc phải sống thiếu tình thương của người cha.

Tấn nói với Thúy những lời chân thật.

- Anh ăn năn nhiều rồi. Nếu em còn giận, chưa muốn về sống với anh cũng không sao, anh không nài ép em. Có điều em cho phép anh đến đây mỗi ngày thăm em và bé Lộc, khi nào em thật sự tha lỗi cho anh, lúc ấy sẽ hay.

Thúy nói:

- Em chấp nhận điều ấy. Thật ra em đâu muốn làm khổ anh. Nhưng em làm sao sống bên anh khi anh kinh tởm và khinh khi em.

Khi bà Hà trở lại thì Thúy và Tấn đã vui vẻ. Tấn mời bà Hà đi dùng cơm với Tấn và Thúy ở Chợ Lớn, bà nhận lời ngay.

Tấn nói với bà Hà:

- Thúy được ở đây với bà, cháu yên lòng lắm.

Bà Hà hỏi:

- Vậy Thúy chưa định về nhà sao? Thúy ở đây thì sung sướng lắm, nhưng dì thật không muốn thấy hai cháu phải xa nhau.

Tấn nói:

- Thúy chưa muốn xa dì. Nhưng không sao, mỗi ngày cháu sẽ đến đây thăm dì.

Bữa cơm hôm ấy thật vui vẻ. Khi ăn xong, Tấn xin phép mời bà Hà đến thăm qua căn nhà của chàng và cũng muốn Thúy thấy lại khung cảnh quen thuộc, thân yêu ngày nào.

Nghe Tấn mời bà Hà, Thúy muốn bà từ chối nhưng bà Hà đã nhận lời ngay:

- Để dì xem qua cho biết chỗ ở của cháu và Thúy.

Trở về ngôi nhà cũ, Thúy cảm thấy thương mến lạ.

Cái gì trong nhà cũng nhắc cho Thúy nhớ lại những kỷ niệm êm đềm. Thúy ngồi ở chiếc ghế dựa trong phòng khách, không đủ can đảm theo bà Hà và Tấn đi khắp các phòng.

Đầu óc Thúy lúc ấy rối như tơ vò. Thúy không còn can đảm để sống xa nơi quen thuộc đầy kỷ niệm này nữa.

- Ngôi nhà này là của ta, tại sao lại đi ở nơi khác? Ta đã tốn bao nhiêu công phu để tạo cho được cái tổ ấm này?

Thúy cảm động quá ứa nước mắt. Chị bếp ở đâu ngoài đường chạy vào thấy Thúy, ôm chầm lấy Thúy, vừa khóc vừa nói:

- Mợ đi đâu mấy lúc nay? Bé Lộc đâu rồi?

- Bé Lộc ở nhà. Chị đi đâu về đó?

- Tôi qua nhà bên cạnh xem nhờ tivi. Khi thấy bên này đèn sáng biết cậu đã về tôi mới chạy về. Mợ đừng đi nữa nghe mợ, mợ về đây với cậu đi.

Chị bếp kể lẽ dong dài và chị cầm lấy tay Thúy nói:

- Mợ không về thì tôi cũng xin nghỉ.

- Kìa, chị ở đây giúp cho cậu chớ.

Thúy và chị bếp đang chuyện trò thì bà Hà và Tấn đã trở lại. Bà Hà nói:

- Thấy căn bếp của cháu tôi thèm quá. Đầy đủ tiện nghi...

Thúy nói với chị bếp:

- Chị đi lấy nước mời bà dì của tôi đi.

Tấn đi theo chị bếp và dặn chị làm nước cam. Chị bếp nói:

- Cam đâu mà làm. Để tôi đi mua nước ngọt.

Tấn nói với bà Hà, giọng đượm buồn:

- Từ khi nhà cháu đi, tủ lạnh trống trơn, không có trái cây. Mấy hôm cậu Sơn lại đây chị bếp mua đủ ăn thôi.

Rồi Tấn nói với Thúy:

- Em thấy đó, mọi vật đều nguyên vẹn, không có gì thay đổi từ khi em đi vắng. Em lên lầu mà xem, chị bếp mỗi ngày đều lên dọn dẹp sạch sẽ. Từ khi em đi rồi thì anh ở nhà, không đi đâu cả.

Bà Hà nói:

- Dì không ngờ cháu đang sống đầy đủ và hạnh phúc như thế này lại có đủ can đảm đến giúp việc cho dì.

Thúy nói:

- Bây giờ mình về chờ dì, cháu Lộc ở nhà chắc đang đợi cháu.

Tấn hỏi:

- Em không lên lầu sao?

Thúy lắc đầu, mắt đẫm lệ:

- Anh cho em về nhà dì Hà.

Sơn đưa mắt nhìn Tấn, tỏ ý bảo Tấn để cho Thúy về. Sơn nói nhỏ vào tai Tấn khi ra cửa.

- Chị em có vẻ cảm động khi thấy khung cảnh quen thuộc này. Em hy vọng mọi việc sẽ tốt đẹp trong một ngày gần đây. Anh cứ yên tâm.

Tấn đưa bà Hà và chị em Thúy về nhà. Lúc ấy đã mười một giờ khuya, nhưng bé Lộc còn thức đợi mẹ. Nghe tiếng xe và chờ chị bếp mở cửa. Nó chạy ra định ôm lấy mẹ nhưng khi thấy Tấn thì lại ngã vào lòng Tấn:

- Cha mẹ đi lâu quá à.

Bà Hà nói với Thúy:

- Đó, cháu thấy chưa? Cháu nữ lòng nào giận Tấn được nữa, thằng bé cần một người cha.

Thúy cúi đầu mà hai dòng nước mắt chảy dài.

Tấn còn đùa với bé Lộc một lát mới cáo từ ra về. Thúy nhìn theo Tấn, tay ấm bé Lộc không nói gì. Bé Lộc hỏi mẹ:

- Sao mẹ không về với cha?

Tấn nghe bé Lộc nói quay lại vỗ bé Lộc và thằng bé ngã chồm về phía trước như muốn đi theo Tấn.

Thúy ấm bé Lộc về phòng để dỗ nó ngủ, thằng bé khóc ầm ì ì đi với Tấn, Thúy phải nói dối với nó:

- Ngủ đi ngày mai mẹ ấm con về.

Bên ngoài, bà Hà nói với Sơn:

- Bé Lộc thương cậu Tấn quá. Như vậy cậu ấy làm sao không quý nó được. Ở cái tuổi ấy mà chưa có con, không chừng bé Lộc thế nào được. Cháu phải làm sao khuyên chị cháu trở về với chồng. Dì đã thấy căn nhà

của vợ chồng Tấn rồi thì dì không nỡ lòng nào để Thúy ở đây, chia rẽ vợ chồng Tấn. Thúy phải hưởng hạnh phúc, phải được sống trong nhung lụa, chớ đâu được sống nhà người khác. Dù dì tử tế mấy đi nữa thì cũng không làm sao bằng Thúy ở với Tấn.

- Chị Thúy khi này đã cảm động nhiều và khi lên xe khóc thầm. Cháu hy vọng chị cháu sẽ không còn giận anh Tấn lâu nữa.

Nói đến đây, Sơn lại nói:

- Thừa dì thật ra chị cháu đâu có giận anh Tấn, chị không muốn thấy sự lạnh nhạt của anh ấy, chị Thúy của cháu thương anh Tấn lắm.

Suốt đêm hôm ấy, Thúy thao thức tự hỏi:

- Có thật Tấn đã ăn năn không? Rồi đây khi ta chịu trở về với Tấn liệu Tấn có quên hết chuyện cũ không?

Sáng lại, thấy đôi mắt của Thúy mệt mỏi quần thâm, bà Hà hỏi:

- Đêm qua cháu không ngủ được?

- Cháu Lộc phá rầy cả đêm, không cho cháu ngủ. Nó mớ và đập tay đập chân luôn...

- Nó đòi đi theo cháu Tấn chớ gì. Cháu nghĩ lại chưa?

Thúy nhìn bà Hà:

- Dì đuổi không cho cháu ở đây nữa phải không?

- Cháu hiểu dì lắm, tại sao lại nói như vậy. Cháu mà không ở đây nữa thì dì sẽ hiu quạnh, buồn bã. Còn đâu chuỗi ngày vui vẻ như mấy lúc này. Ai làm bánh cho dì ăn, ai may áo quần cho dì? Nhưng một khi dì đã thấy tổ ấm của cháu và Tấn rồi thì dì không có quyền giữ cháu ở đây. Dì không có

quyền chia tở rẻ tâm. Tấn đã khổ nhiều. Cháu không thấy sao? Mà bé Lộc thì cần một người cha. Dì cũng biết cháu không phải giận hờn Tấn, nhưng vì tình thế không thể ở chung được, cháu phải tạm ra đi một thời gian, mong Tấn nghĩ lại.

Thúy cầm lấy bàn tay mềm mại của bà Hà và đưa lên môi hôn:

- Cảm ơn dì đã thương và hiểu cháu.

Bà Hà thúc hối:

- Cháu nên nhân lúc cháu Sơn còn ở đây mà trở về nhà, để vợ chồng, con cái, chị em được sum họp.

Thúy làm thinh. Bà Hà biết Thúy đã xiêu lòng nên nói:

- Cháu phải quyết định gấp đi, đừng bỏ trôi một cơ hội tốt.

Thúy vẫn làm thinh, đôi mắt ướm lệ. Bà Hà liền thuyết phục Thúy bằng những lời lẽ thật cảm động:

- Cháu nên dẹp bỏ tự ái, nên nghĩ đến tương lai và hạnh phúc của bé Lộc.

- Điều cháu do dự là cháu không thể sanh đẻ nữa và không cho Tấn cái hạnh phúc làm cha thật sự. Một đứa con có dòng máu của Tấn.

Bà Hà ngạc nhiên:

- Tại sao cháu không thể sanh đẻ nữa?

- Cháu nghe mấy bà bác sĩ khi hộ sanh cho cháu đã nói như vậy, nhưng họ chỉ nghi ngờ thôi. Vì vậy cháu muốn nhân dịp này tự động rút lui trả tự do cho anh Tấn để anh cưới vợ khác.

Bà Hà hỏi:

- Và Tấn có hay biết việc này không?

- Cháu đã nói cho anh Tấn biết khi anh ấy sống chung, lập gia đình với cháu...

- Thế mà Tấn vẫn chấp thuận?

- Dạ, anh Tấn đã khai sanh cho bé Lộc và hứa sẽ yêu thương nó.

Bà Hà nghĩ ngợi một chút rồi nói:

- Lạ quá. Tại sao cháu lại không sanh đẻ được? Có bị giải phẫu khi sanh không? Cháu sanh khó phải không?

- Cháu sanh khó lắm. Lúc ấy nếu không có anh Tấn thì chưa chắc cháu và bé Lộc đã sống được.

- Vậy thì cái ơn của Tấn lớn lắm. Tấn có nhiều công lao khó nhọc với cháu nên Tấn yêu thương bé Lộc, tình đời thường như vậy đó. Mình đã tốn công tốn của nhiều với người nào, lẽ dĩ nhiên phải có nhiều cảm tình với người ấy. Đứa con nào cha mẹ phải lo lắng nhiều thường được thương yêu nhiều, cháu có nghĩ vậy không?

- Dì có nhiều kinh nghiệm sống, điều nào dì dạy đều phải hết. Thật ra đời cháu không hẳn hoàn toàn gặp chuyện rủi ro. Nhiều đêm cháu suy nghĩ ra không khỏi thương cảm? Mồ côi cha sớm, phải bỏ học để đi làm giúp đỡ cha mẹ trong cơn yếu đau... Đó cũng là một chuyện rủi ro phải không dì. Nhưng cháu tự an ủi, cháu được may mắn có mẹ, người thân nhất của đời cháu. Nhưng rồi người thân yêu, cái lẽ sống duy nhất của đời cháu cũng không còn nữa. Mất một người Mẹ là mất tất cả, đây là sự rủi ro lớn nhất trong đời con người, nhất là hoàn cảnh của cháu và em Sơn của cháu.

Thúy kể đến đây như bị cái kỷ niệm đau buồn lôi cuốn, xúc động rưng rưng nước mắt. Thúy lấy khăn chặm nước mắt và kể tiếp:

- Hai chị em vừa tìm được một chút yên vui sau khi sắp đặt được chỗ ăn, chỗ ở và tìm được một việc làm khá tiền thì ông Châm đã hại đời cháu và làm cho cháu phải mang thai. Lúc ấy không biết bao nhiêu lần cháu đã nghĩ đến cái chết, nhưng cháu thương Sơn, và không đủ can đảm hủy hoại một giọt máu vô tội, nên cháu nhìn nhục sống. Vậy mà định mệnh vẫn khắc khe ... hết tai nạn này, đến tai nạn khác, sự rủi ro buồn phiền cứ đeo đuổi chị em cháu.

Cổ đề bẹp hai cuộc đời ngây thơ và dìm tụi cháu xuống tận cùng của sự tuyệt vọng. Sơn bị tai nạn xe cộ. Cháu cứ tưởng tai nạn này đã kết thúc chương trình rèn luyện chúng cháu nên người biết chịu đựng, cho cháu gặp anh Tấn và gặp toàn chuyện may mắn, để đền bù lại bao nhiêu ngày vất vả khổ tâm. Anh Tấn săn sóc Sơn khỏi bệnh tật, lo cho Sơn học cho kịp, giúp đỡ cháu sanh đẻ bình yên, đầy đủ thuốc men và sau đó cho mái gia đình, một hạnh phúc vô biên.

Nói đến đây, đôi mắt Thúy chớp lia, chớp lia và Thúy nói tiếp:

- Nhưng ông Châm ở đâu lù lù hiện ra như một ác quỷ và làm xáo trộn cuộc đời yên vui của cháu, gây rắc rối cho một đứa trẻ ngây thơ vô tội không biết đời xấu xa và độc ác như thế nào. Đời cháu thật là lạ, rủi may, may rủi, cứ như vậy mà làm khổ cháu, cho đến ngày nay.

- Bà Hà Nói:

- Dì mong từ nay cháu sẽ không còn gặp phiền muộn nữa. Những ngày đen tối đã qua, cháu nên vững niềm tin. À, dì có quen một vị lương y giỏi lắm, ông ta có thể chữa trị cho cháu và biết đâu cháu lại có con?

- Khi cháu và Tấn còn vui vẻ, cháu có nghe lời chị bạn đến nhà một nữ bác sĩ ở bảo sanh viện Hùng Vương chữa để may ra cháu có được một đứa

con. Nhưng bao tháng chữa trị thì vợ chồng lại xa nhau, không biết cách chữa trị của bà bác sĩ ấy có kết quả không? Cháu không dám hy vọng bà bác sĩ ấy nói rằng cháu có hy vọng có con nữa.

- Vậy thì cháu cầu Trời Phật cho cháu còn có thể sanh đẻ.

Thúy thở dài:

- Nhưng liệu anh Tấn có thể quên đi cái chuyện rủi ro vô lý ấy không đi? Đàn ông mỗi khi họ in trí một việc gì thì dù trời long đất lở, họ cũng không chịu xóa bỏ cái tư tưởng sai lầm của họ. Bây giờ anh Tấn đang sống xa cháu, anh ấy nhớ thương và thấy cần đến cháu, nhưng khi cháu về sống gần anh rồi, thì anh lại nhớ cái chuyện bé Lộc là con của ông Châm.

Hồi đó anh không biết ông Châm là ai thì không nói gì, nhưng bây giờ anh biết ông Châm là chú Tư của anh, thì thật tai hại vô cùng.

Bà Hà đã khuyên lơn, dỗ dành Thúy và chiều hôm ấy, khi Tấn đến thăm Thúy, bà Hà kiếm cớ đi khui bụi, bà tránh để Tấn và Thúy nói chuyện. Còn Sơn thì lúc ấy không có ở nhà, đến nhà của Ngọc Hoa để nhận đồ đạc của chị Ngọc Hoa nhờ gửi qua Úc.

Bé Lộc vừa thấy Tấn đã chạy ra ôm chầm lấy chàng:

- Cha đến rước mẹ và con về phải không?

Thúy nghe vậy liền rầy nó:

- Đừng nói bậy.

Thằng bé liền cãi lại:

- Hồi hôm mẹ nói vậy kia mà.

Tấn nói:

- Nếu mẹ cho phép thì cha đưa con về.

Lộc hỏi mẹ:

- Con về với cha nghe mẹ?

Thúy nói:

- Vô trong nhà chơi với chị bếp.

Bé Lộc nhất định không đi, ôm cứng lấy Tấn, vừa khóc vừa nói:

- Không, con không đi xuống bếp.

Tấn ôm nó đặt ngồi trên hai đùi và nói:

- Để cha xin mẹ cho, đừng khóc cha giận.

Thúy nói với bé Lộc:

- Hãy ngồi im!

Bé Lộc áp đầu vào ngực Tấn, im thín thít. Tấn hỏi:

- Em vẫn còn giận anh sao?

Thúy nói gần từng tiếng:

- Em đã nói em không dám giận anh, em chỉ đi tránh khi anh giận hay hiểu lầm em.

- Anh cũng không giận em. Anh chỉ hiểu lầm vì sự việc xảy ra quá đột ngột. Bây giờ anh xin nhận lấy phần lỗi, mong em hiểu cho anh... Không thể để tình trạng này kéo dài, bé Lộc phải sống xa anh, em thì cũng không vui về gì, còn anh không thể làm việc...

Thúy cắn môi và nói:

- Em cũng biết như vậy, nhưng em lo ngại quá, chẳng lẽ em lại phải ra đi nữa khi...

Tấn gạt ngang:

- Không, làm gì có chuyện ấy.

Thúy nghĩ:

- « Đi một lần còn có ảnh hưởng, chớ đi hoài thì chuyện ra đi ấy không còn hay ho gì nữa.

Tấn nói:

- Em có muốn anh làm giấy cam đoan không?

Thúy cười buồn bã:

- Tại sao lại có chuyện ấy?

Tấn cúi đầu ngẫm nghĩ và hỏi:

- Em có thấy quẻ bài ngày nọ linh nghiệm không?

- Em đã nghĩ đến. Nhưng mới trúng có một phần. Quẻ bài ấy nói rằng chúng ta phải xa nhau một thời gian.

- Phần thứ nhì, chúng ta sẽ sum họp lại và không còn có chuyện trục trặc hay rắc rối gì nữa.

Thúy bỗng nhiên nói như nàng đã nghiền ngẫm từ lâu cái điều kiện này:

- Nếu lần này em về, anh vẫn giữ thái độ lạnh lùng như ngày trước thì em sẽ ra đi vĩnh viễn, em đến đây ở với dì Hà và chúng ta ra trước pháp luật trả tự do cho nhau. Anh chịu như vậy không?

Rồi như nhớ ra điều gì. Thúy nói:

- Nhưng như vậy đâu có được.

Tấn hỏi:

- Tại sao không được.

- Còn nhiều chuyện khó nói lắm.

Tuy vậy hôm ấy Thúy và Tấn đã tìm lại sự vui vẻ của thời mới gặp. Rồi Tấn ra về, nhưng khi Tấn ra đến cửa, thấy Sơn ở đầu đường đi đến nên đứng lại chờ. Bé Lộc nhân dịp này chạy ra bắt Tấn ấm. Sơn và Tấn nói chuyện một lát rồi Sơn dẫn Tấn vào nhà nói với Thúy:

- Em đến dùng cơm với anh Tấn và ở chơi đến mai mới về.

Thúy băng lòng:

- Em cứ đi.

- Em dẫn bé Lộc lại đằng ấy luôn, chị cho phép chứ?

Thúy lưỡng lự:

- Rồi ai giữ thẳng bé?

- Lo gì, đã có em, có anh Tấn. Huống chi bên ấy còn chị bếp nữa.

- Có chị bếp thì được, nhưng phải dặn chị ấy trông chừng thẳng bé, không cho nó chạy ra đường. Em nói với chị ấy phải giữ bé Lộc cẩn thận như lúc chị ở đó, nói thế là chị bếp hiểu.

Tấn như hiểu ý của Thúy nói:

- Chú ấy đi Tân Tây Lan thật rồi.

Thúy cau mày:

- Nhưng phải đề phòng.

- Không sao đâu... Nhưng em đừng lo ... lo thì đêm nay làm sao em ngủ được.

Thúy nhìn theo Tấn ãm bé Lộc ra xe, Sơn dặn chị:

- Chị ở nhà vui vẻ nhé.

Đêm hôm ấy, ở nhà một mình với bà Hà, Thúy đã tâm sự:

- Có lẽ cháu không giữ vững lập trường của cháu nữa, vì bé Lộc quẩn quýt anh Tấn và Sơn thì cứ tạo điều kiện cho Tấn thắng, buộc cháu phải nhượng bộ.

- Như vậy cũng hay chứ có sao đâu cháu.

- Nhưng cháu ngại lắm ...

- Cháu đừng ngại gì hết. Cứ xem đây là lần thử thách chót. Được thì cháu ở luôn với Tấn, còn không thì cháu đến đây ở với dì cho đến già. Dì sẽ để hết của cải này lại cho bé Lộc. Dì đã nói như vậy là hết nước rồi, còn gì nữa để cháu do dự.

Thúy nhìn bà Hà với đôi mắt đầy vẻ biết ơn:

- Dì thương yêu cháu quá. Vậy thì cháu xin nghe. Cháu có ở đằng ấy thì thỉnh thoảng cháu sẽ về đây rước dì đến ở với chúng cháu vài ngày.

- Ở cả tuần cũng được, căn nhà của cháu đầy đủ tiện nghi lắm, và ở gần cháu dì vui lắm.

Thúy cảm động nói:

- Dì thật xứng đáng làm người mẹ thứ hai của cháu. Anh Tấn và cháu đều không còn cha mẹ... Chúng cháu xem dì như mẹ của chúng cháu.

Từ khi rời bỏ mái ấm gia đình, đêm ấy Thúy mới ngủ được một đêm an giấc. Sáng hôm sau, Thúy xin phép bà Hà đi chợ. Bà Hà cười và nói:

- Dữ không, hôm nay cháu mới đi chợ, mới dám ra ngoài.

- Vì anh Tấn đã biết được chỗ của cháu rồi. Còn ông Châm thì ông ấy đã đi xa. Cháu đi chợ mua vài thứ cần dùng và luôn tiện mua thức ăn. Cháu phải trở tài nấu nướng cho dì thấy, dì mừng cho cháu và cũng để cho em Sơn ăn uống thật ngon miệng vài bữa.

Thúy ra phố mua thật nhiều thứ và ghé chợ mua thức ăn. Thúy nghĩ:

- Thế nào đến chiều Sơn và Tấn mới về đây, ta phải làm một bữa cơm tối thật thịnh soạn và giữ Tấn lại dùng cơm.

Thúy làm gà rút lò, vịt tiềm và trộn gỏi đu đủ, chiên bánh phồng tôm. Bà Hà ngồi ở nhà trên đọc báo bà nghĩ:

- Thúy thật vén khéo, làm việc gì cũng nhanh nhẹn và sạch sẽ. Tấn thật có phúc.

Thúy đang làm thức ăn thì Phương đến. Thấy Thúy lảng xảng dưới bếp, Phương trách:

- Chị bận như vậy sao không gọi em, em giúp chị một tay.

Thúy chưa kịp nói thì bà Hà lên tiếng:

- Chị ấy làm tiệc để cháu rể của dì về ra mắt đấy.

Phương ngạc nhiên, không hiểu cháu rể là ai, lại hiểu lầm bà Hà muốn nói đến Sơn nên đỏ ửng đôi má:

- Cháu rể nào vậy dì?

- Thì còn ai nữa, chồng chị Thúy.

- Chồng chị Thúy? Mà là ai vậy?

- Anh Tấn, một nhà thầu khoáng trữ. Hôm qua anh Tấn có đến đây.

- Chắc anh Sơn gần đi Úc rồi phải không dì?

Bà Hà nói:

- Không việc gì đến con. Con nên nghe lời mẹ con nhận lời đám ấy đi. Đừng kén chọn quá mà không hay. Người ta nói “già kén chẹn hom”, con không nghe à?

- Nhưng con đã già đâu? Con có quyền lựa người xứng đáng chứ?

- Sơn đã có ý trung nhân rồi.

- Vậy sao dì?

- Thì cô Ngọc Hoa, cháu biết chứ.

Phương thở dài, cúi đầu đi xuống bếp. Thúy nghĩ:

- Bà Hà thật thẳng, bà nghĩ là làm như vậy để Phương sớm tỉnh ngộ còn hơn là để Phương phải thất vọng sau này.

Thúy thương hại Phương nên tìm cách gợi chuyện để Phương khỏi buồn tủi.

Nhưng hôm ấy Phương ít nói và chỉ ở lại một lúc xem Thúy làm thức ăn rồi ra về.

Bà Hà nói:

- Dì phải nói vậy để Phương khỏi nuôi hy vọng không đâu. Vài hôm nữa cháu sẽ thấy nó nhận lời người kia và mẹ nó sẽ vui mừng.

Thúy nói:

- Tuổi trẻ thường có những mơ mộng như vậy. Nhưng cháu không có thời xuân trẻ tươi vui, cháu phải ra đời quá sớm.

---&---

Chiều hôm ấy, đúng năm giờ, Tấn và Sơn đưa bé Lộc về nhà bà Hà. Nó vừa thấy bà Hà là ngã ngay vào lòng bà:

- Đi chơi vui quá bà ạ.

Rồi nó chạy lại ôm Thúy, hôn lên mặt và nói;

- Mẹ về nhà đi, chị bếp mời mẹ về.

Bà Hà nói:

- Ngày mai mẹ cháu sẽ về.

Bé Lộc mừng rỡ reo lên:

- A! A! Ngày mai mẹ sẽ về...

Bà Hà nói:

- Tối nay cậu Tấn phải ở lại đây dùng cơm.

Tấn nói:

- Dì cho ăn thì cháu đâu dám từ chối.

- Cả mấy tháng nay, hôm nay Thúy mới đi chợ. Thúy làm nhiều thức ăn lắm.

Sơn hỏi:

- Chị lo nuôi thúc em để khi em qua Úc đỡ thèm những món ăn Việt chớ gì..

- Chị cũng nghĩ như vậy.

Trong khi bà Hà nói chuyện với Tấn và Sơn, Thúy xuống bếp làm bánh để lát nữa tráng miệng. Bánh nướng bốc lên mùi thơm ngào ngạt.

Tấn nói:

- Đã lâu lắm cháu mới nghe lại mùi bánh bông lan nướng. Cháu cứ tưởng không bao giờ còn nghe được mùi thơm ấy.

Sơn nói:

- Ngày vui gần đến rồi, anh hãy bỏ qua những chuyện cũ, chuẩn bị tinh thần mới để xây dựng hạnh phúc bền bỉ hơn trước.

Bà Hà nói:

- Và nếu Thúy cho cháu một đứa con nữa thì hạnh phúc của cháu mới hoàn toàn đầy đủ.

Tấn nhìn bà Hà và hỏi:

- Có thể như thế được sao dì?

- Thúy có nói cho dì nghe về lần đầu sinh đẻ khó và các bác sĩ e ngại Thúy không có con được nữa. Nhưng có nhiều trường hợp, sự phán xét kia không đúng.

Đôi mắt của Tấn chớp lia lịa:

- Nếu cháu có một đứa con nữa thì cháu mừng lắm, lạy Trời Phật thương cho cháu mà ban cho cháu cái đặc ân ấy. Dì ơi, cháu xin như vậy có tham quá không dì? Hiện giờ cháu cũng đã hạnh phúc quá rồi phải không dì. Bé Lộc dễ thương và thương yêu cháu như vậy, cháu còn đòi gì nữa. Cháu có bị trừng phạt vì tội tham lam không?

Tấn nói nhiều lắm và bà Hà không khỏi thương hại cho Tấn. Bà hiểu sự ao ước của Tấn và nếu Tấn được toại nguyện thì Thúy sẽ được yêu quý suốt đời. Loài người vốn ích kỷ. Dù Tấn có yêu thương bé Lộc đến đâu, trong thâm tâm của Tấn, Tấn cũng nghĩ rằng « bé Lộc, không mang dòng máu của Tấn. Nó là con của người đàn ông khác... » Tấn sẽ vui sướng khi nào Thúy cho Tấn một đứa con, có dòng máu Tấn.

Khi Thúy nấu nướng xong, Sơn giúp chị bày bàn và đặt thức ăn. Bà Hà đi lấy rượu ra đãi Tấn và Sơn.

Bà Hà mời mọi người ngồi vào bàn:

- Đây chưa phải là bữa tiệc sum họp đâu... Khi nào Thúy chịu về bên ấy dì sẽ làm một bữa tiệc linh đình hơn nữa.

Sơn nói:

- Chị Thúy nói cho dì biết ngày nào mới có bữa tiệc ấy? Phải làm sao cho em được dự với vì em sắp qua Úc rồi.

Nói xong Sơn đưa mắt nhìn Tấn, Tấn chờ Thúy trả lời, nhưng Thúy cúi đầu làm thinh không nói gì. Bà Hà liền nói:

- Việc ấy để tính sau, bây giờ nên ăn uống đã. Phải vui vẻ lên và đừng thèm nghĩ gì hết.

Tấn thấy những món ăn đêm ấy đều là món thích của Tấn, như vậy Thúy đã nghĩ đến Tấn khi soạn những món ấy. Tấn nói:

- Máy lúc nay cháu ăn uống mất điều độ. Có khi cả ngày không ăn, đến khi đói ra đầu đường ăn một tô mì và về thức cả đêm.

Bà Hà hỏi:

- Cháu có thích những món ăn này không?

- Những món ruột của cháu mà. Thật ra khi cháu chưa gặp Thúy, cháu ăn uống thế nào cũng xong, và thường thì được các bạn bè mời đi ăn tiệm. Chỉ từ khi cháu gặp Thúy thì nếp sống của cháu đã thay đổi hẳn...Thúy đã cho cháu thưởng thức những thức ăn thật ngon.

Bữa cơm hôm ấy thật vui. Tấn đã kể cho bà Hà nghe về cuộc đời trôi nổi của Tấn và kết luận:

- Cháu nghĩ rằng Trời Phật đã thương cháu mới cho cháu gặp Thúy.. Vậy mà vì những phút hẹp hòi suy t chút nữa cháu đã bóp vỡ hạnh phúc của đời cháu.

Đến khi ăn bánh ngọt, Tấn lại nói:

- Bánh em làm phải không? Máy lúc này những khuôn bánh ở nhà chúng đợi em đến sét hết.

Bà Hà nói:

- Thì mai Thúy sẽ về.

Để có chuyện để nói. Thúy đã nhắc đến Ngọc? Bà Hà hỏi:

- Sao cháu không bảo cậu Sơn đi mời cô ấy đến đây chơi.

Sơn nói:

- Để chờ buổi tiệc của dì.

Bà Hà cười khen:

- Nghe các cháu nhắc đến cô Ngọc, tự nhiên tôi cũng cảm thấy có cảm tình với cô ấy.

Tấn nói:

- Chị Ngọc thật là một người bạn tốt của nhà cháu.

Khi Tấn về rồi, bà Hà và Sơn khuyên Thúy nên về với Tấn cho kịp lúc Sơn còn ở đây. Thúy đã bằng lòng. Thế là bà Hà làm tiệc và đãi cả Ngọc nữa.

Đến khi Thúy bỗng bé Lộc theo Tấn lên xe, bà Hà đứng nhìn theo rưng rưng nước mắt. Hôm ấy Sơn ở lại bên nhà bà, không qua nhà Tấn.

Rồi Sơn lo thu xếp hành lý để trở lại Úc, lo việc học hành. Hôm Sơn lên phi trường bà Hà và Ngọc cũng có tiễn đưa Sơn cùng với Tấn và Thúy.

Lúc ở phi trường về, sau khi đỡ bà Hà xuống rồi, Tấn hỏi Thúy:

- Em Sơn có nói gì về cô Ngọc Hoa không?

- Việc của Sơn và Ngọc Hoa như vậy là yên cả rồi, chỉ chờ ngày cả hai thành tài về nước. Khi về đây Sơn có đến nhà cha mẹ cô Ngọc Hoa và bên ấy có vẽ bằng lòng Sơn lắm. Trước khi đi Sơn dặn em khi nào anh và em hòa thuận rồi thì nên đến thăm gia đình Ngọc Hoa.

- Nghĩa là ở bên này hai gia đình bắt đầu thân thiện?

- Như vậy anh thấy có nên không?

Tấn tán thành:

- Nên lắm chớ.

Tấn đã giữ đúng lời, không nhắc chuyện ông Châm nữa và những ngày hạnh phúc của họ đã trở lại như cũ.

Tuần nào Tấn cũng đưa Thúy và bé Lộc đến thăm bà Hà và rước bà về dùng cơm với vợ chồng Tấn.

Cả Tấn và Thúy đều xem bà Hà như mẹ ruột.

Ngày tháng lại trôi qua êm đềm, vui vẻ. Ngọc cũng thường đến chơi với Thúy.

Một hôm bà Hà nhắc Thúy:

- Cháu nghe lời dì đi, đến bà bác sĩ mà dì đã nói với cháu xem sao. Dì thấy Tấn ao ước có một đứa nữa.

- Để cháu bàn với Tấn đã.

- Đừng có bàn, cứ lặng lẽ đi. Nếu có kết quả càng tốt, còn không thì thôi. Nói trước để Tấn hy vọng, đến khi không có thai, Tấn lại thất vọng.

Thúy đã đến nữ bác sĩ Hiền. Sau nhiều lần khám kỹ lưỡng và cho toa, Thúy được bà cho biết có hy vọng có con. Bà nói:

- Rồi đây tha hồ mà sanh.

Thúy vui mừng khôn xiết nhưng vẫn chưa dám nói cho Tấn biết. Thúy chỉ nói cho bà Hà và Ngọc mà thôi.

Rồi cái ngày trọng đại ấy đã đến. Thúy đã thụ thai. Tấn đã sống những ngày tháng chờ mong hồi hộp. Tấn không muốn Thúy phải làm gì động đến tay chân. Bé Lộc đã có vú em cũ để giữ, mặc dù Thúy vẫn khỏe mạnh bình thường.

Ngày nào cũng vậy, Tấn thường nói đến đứa con tương lai. Thúy cũng như Tấn ao ước một đứa con trai. Tấn sung sướng vô cùng mỗi khi nhìn thấy Thúy đan hay may những cái nón, những đôi vớ hay những chiếc áo nhỏ.

Tấn nói:

- Anh còn nhớ khi em sanh bé Lộc, chính anh đã dẫn em đi mua sắm những thứ cần dùng. Lần này anh để em tự lo đi mua sắm.

- Anh phải đi với em chớ. Em phải dành cho anh cái vinh hạnh chọn chiếu giường cũng như tất cả những thứ gì cần dùng cho con của chúng ta.

Rồi chín tháng nặng nhọc của Thúy nhưng lại là những ngày tháng chan chứa hy vọng của Tấn đã đến. Ngày cuối cùng, ngày Thúy đi vào nhà bảo sanh, sinh đứa con trai đầu lòng của Tấn, bé Thọ.

Từ ấy, Thúy và Tấn đã sống những ngày thật hạnh phúc, bên những người thân yêu và những đứa con ngoan ngoãn.

HẾT

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)